

Pe scenă și prin studio

Soacră lui Gary Cooper îl întreabă într-o zi foarte tandru la masă:

— Dragă Gary, n'ai vrea tu să fii eu ca mama ta bună?

— Cu bucurie, făcu naivul Gary, mama e doar moartă.

Un reporter, indiscret ca toți reporterii, întreabă într-o zi pe Tyronne Power, pe când încă nu era căsătorit cu Anabella.

— Dece vă îndrăgostiți de partenera dumneavoastră, când turnați un film?

— Pentru că e imposibil să nu te îndrăgostești de o femeie frumoasă pe care o săruți.

— Atunci dece o părăsiți, când dați de altă parteneră într-un alt film?

— Dumneata dece nu prezinți la gazetă acelaș reportajiu?

— Pentru că mi se cere ceva nou.

— Atunci ce mai pui întrebări caraghioase?... și Power se depărtă fredonând o melodie de dans.

— Ce părere aveți despre titlul românesc „Primul sărut” al filmului d-voastră? întreabă corespondentul unui ziar pe Deanna Durbin.

— E neverosimil!

— Neverosimil dece?

— Pentru că în film nu mă sărută nimeni, iar dacă se referă la sărutul din pauza turnării, apoi aflu, dragă domnule, că n'am păr în cap al cătelea sărut este.

La repetiția generală a piesei „Baronul”, un actor și o actriță, stau în fundul unei loji, comentând interpretarea.

— Să spun drept, își dădu părerea actorul, mi-a părut mult mai verosimil și plăcut „Dezertorul”.

— Te înșeli dragă, îl apostrofează ac-

trița răutăcioasă; ai vederile astea de când ești concentrat.

Telefonul sbârnăie strident la căpătăiul lui Maurice Chevalier, care tocmai citește un interesant roman de Carco.

— Allo! Monsieur Chevalier?

— Da, păpușo, cine ești?

— O admiratoare.

— Ce te doare?

— O întrebare.

— Spune-o tare!

— Dece ai buza de jos așa mare?

— Din cauza unei femei.

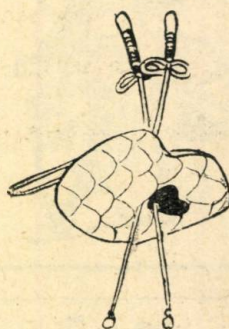
— ...!???

— Am iubit-o și ea m'a lăsat cu buza umflată... Au revoir!

— Ce deosebire vedeți, maestre, între un elev la Academia de artă dramatică pe un cunoscut actor, între humorul comediilor „O noapte de poezie” și „Doamna dela etajul II”?

— O foarte mică deosebire, replică maestrul. La prima răzi că pierde banii Timică, iar la a doua că pierde banii producătorii.

Culese de ROVIN

— Spune-mi adevărul, domnule doctor. Voi fi tare!

— Ei bine, atunci află că vizita te va costa cinci sute de lei.

La ceas câte o lingurița

TERAPEUTICA SIGURA

Multe din remedii sunt vechi de când lumea și pământul. Unele sunt însă atât de eficace, încât merită să fie menținute pe primul plan al preocupărilor medicale. De pildă:

Cel mai sigur leac împotriva teniei sau „viermelui solitar”, cum i se spune în limbaj medical, constă din a lua un al doilea vierme. În felul acesta, cel dintrăi încetează de a mai fi... solitar.

INTRE PRIETENI

— Te văd trist. Ce ai?

— Biata nevastă-mea e bolnavă și nu mai am nici o speranță.

— Cine o îngrijește?

— Doctorul B.

— Atunci poți să sper. Tot el a îngrijit-o și pe răposata nevastă-mea!

INTRE PRIETENE

— Ai auzit? Stela s'a logodit cu doctorul Micșunescu, celebrul radiolog.

— Ce dracu o fi văzut la ea?

IMPOTRIVA INSOMNIEI

— Domnule doctor, sufăr de insomnie. Ce mă sfătuiești să iau?

— O sticlută de vin.

Și vinul mă va ajuta să dorm?

— Nu. Dar îți vei petrece timpul în mod plăcut.

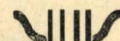
FIUL INGRAT

Fiul unui doctor dintr'un oraș de provincie și-a luat, la rândul său, doctoratul „magna cum laude” și acum se întoarce în orașul natal. Tatăl său îi încredințează o parte din clientela sa, iar tânărul medic se pune cu temei pe lucru.

Peste câteva zile, intră triumfător în cabinetul tatălui său spunând:

— Știi, tată? Am vindecat-o pe nevasta perceptorului de gastrita cronică de care suferea.

— Ce-ai făcut, nenorocitul! Gastrita asta te-a hrănit în cei șapte ani de universitate.

Cugetări medicale

E mai bine să urmezi nevasta medicului decât sfaturile pe cari ți le dă.

Păduchele de lemn e un animal căruia nu-i place să-i arunci cu praf în ochi.

REGIM și diagnostic

Un medic bucureștean duce în momentul de față o campanie energetică împotriva ailmentărei cu carne, pretinzând că doar vegetarienii au șansa să poată ajunge centenari.

Se spune că vegetalele lasă corpul mai multă vreme în stare excelentă, nu obosește stomacul și evită formarea toxinelor. De fapt, carnea nu datează decât de pe vremea cavernelelor. Înainte lumea se hrănea cu cartofi, castraveți, ridichi de lună, fasole verde și alune americane... Voi cerca să fiu vegetarian câtva timp; poate că în chipul asta mă voi vindeca de câteva mici indispoziții, fără să mai fie nevoie să trec pe sub cuțitul lui Voronof și să depozitez vreun biet cimpanzeu de mândria sa! De fapt, din ziua când a păcătuit d. Adam, viața noastră e veșnic presărată cu tot felul de neplăceri, și fiecă bucurie pe care o îngăduim stomacului, trebuie pe urmă plătită scump! Dacă te îndopi cu ficat de gâscă, trufe, icre negre și alte bunătăți spre a-ți mulumi pânțele, înseamnă că te îndrepti cu pași repezi spre gută, arterioscleroză, hipertensiune, congestie, anevrism... etc.

Dacă cerci să bei și tu, ca orice creștin ce se respectă, un pahăruț cu vin, medicul te oprește:

— Stai! Alcoolul ucide pe om!

O fi dăunând băutura, nu zic ba, dar treabă este asta să te lipsești cincizeci de ani de băuturi și bucate bune, spre a trăi cu două ani mai mult? Chestia că alcoolul omoară pe om mi-a adus aminte de o anecdotă. Intr-o zi, un bețiv fusese scos dintr-o cârciumă de nevasta lui și dus acasă. Mergea pe trei cărări. Nevasta nu-și putea ascunde de fel ciuda:

— Păcătosule, din pricina băuturii o să mori de congestie la ficat!

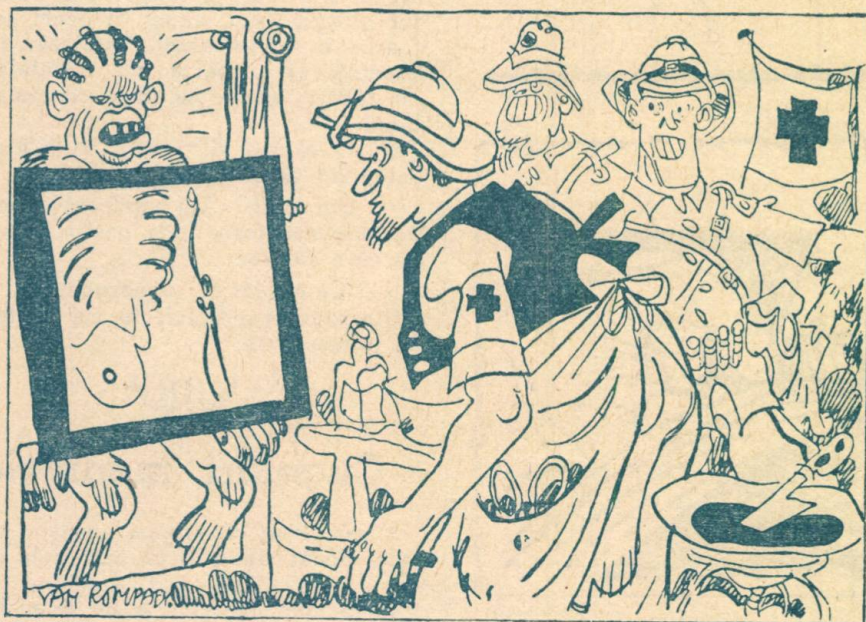
Cu toate că bețivul avea picioarele moi ca piftia, păstra o oarecare demnitate, fixând în fața lui un punct îndepărtat. Deodată, el făcu un pas greșit și lunecă de pe trotuar sub roțile unui autocamion care trecu peste el! În acel moment, trezit din beție, dambla-giul strigă nevastei sale cu voce triumfătoare:

— Văzuși, nevastă, că nu murii din pricina vinului, așa cum spuseși tu?...

Iată acum o altă anecdotă în legătură cu diagnosticul medicilor.

Unui respectabil burghez, medicul său de casă îi spusese că va muri de pe urma unei crize de ficat. S'a întâmplat însă că omul asta și-a ucis nevasta din gelozie. Arestat și judecat, el fu condamnat la moarte. În dimineața când era dus spre ghilotină, fără regrete în glas, el spuse medicului său, care ținuse să ia parte la execuție:

— Văzuși, doctore, că n'ai avut dreptate diagnosticând că o să mor în urma unei crize de ficat? Mor din pricina cuțitului ghilotinei!...

DISPENSAR COLONIAL LA CANIBALI

— Uite, tu ești văduv! Ai o verighetă în stomac.

Cu picioarele în apă rece

Dacă ai vrea să mulțumești lui Dumnezeu pentru toate bucuriile ce ți le dăruiește, n'ai mai avea vreme să te plângi.

Când n'ai bani ori ai nevastă, vremea ți se pare totdeauna lungă.

Acela care vă vorbește despre cusururile altora puteți să fiți siguri că va vorbi și altora despre ale dv.!

Jocurile de spirit sunt bune atâta vreme cât sunt moderate.

Speranța și... banii ușurează mult calvarul vieții!

O femeie nu trebuie să roșească mărturisind că n'a avut dreptate, căci făcând mărturisirea asta, dovedește că e mai înțeleaptă astăzi decât eri!

Sunt trei feluri de neștiințe: să nu știi nimic, să știi rău ceea ce știi și să știi altceva decât ceea ce trebuie să știi.

Fericirea seamănă foarte mult cu ecoul: răspunde, dar nu vine de fel la cel care o cheamă!

Femeile sunt mai mult rele din spirit de imitație decât din răutate.

Un ceas de lenevie lasă urme mai adânci pe obraz decât o săptămână de muncă grea.

Femeile au atâta nevoie de fericire, încât dacă le lipsesc bucuriile adevărate, caută de-și făuresc artificiale!

Spiritul caută și inima găsește!

Tirania femeilor e mai crudă decât ferocitatea tigrlui.

veselia

Escular & Co.

Operație pe credit

Un negustor rău platnic, văzând că nu prea o duce bine cu sănătatea, se duse într-o zi la un medic ca să afle ce are. După ce se desbrăcă, medicul îl suci și pipăi pe toate fețele, apoi îi spuse că are apendicită și e nevoie să se opereze în grabă; altminteri boala se poate agrava.

— Am înțeles, răspunse negustorul rău platnic, și mă voi supune acestei operații dar numai cu condiția să plătesc costul ei în trei rate!

— Bine, accept acest mod de plată, rosti medicul care văzuse imediat cu cine avea de aface. Sunt gata să te operez. La prima dată, mă voi spăla pe mâini, la a doua dată îți voi deschide burta și după ce voi căpăta și restul de bani, vă voi scoate apendicele!...

Nu este adevărat!

Ionescu ședea la masa unei bodegi și închina vârtos în cinstea zeului Bachus, cel cu burta cât un butoi. Era, cum s'ar

zice, binișor cherchelit. E nevoie să știți că Ionescu ăsta e un bețivan și jumătate. Iată că trece pe acolo medicul său de casă, d. Seringă. Văzându-l pe Ionescu bând cu atâta poftă din zeama de struguri, medicul se apropie de masă și spuse:

— Dom'le Ionescu, d-ta bei prea mult... să știți dela mine că alcoolul slăbește vederea!

— Greșești, doctore dragă. Totdeauna când beau, văd mult mai bine, căci văd dublul!...

La medic

— Dom'le doctor, am devenit atât de surd că, atunci când tușesc, nu mă mai aud tușind!

— Hm... Trebuie să găsec un leac care să te facă să tușești tare!...

Examen la medicina

Profesorul examinator, un ins lung și deșirat, se adresează studentului, un tip pistruiat, cu părul lins și ochii bovini:

— Să presupunem, domnule, că un pacient, care vine la d-ta, are un picior mai lung decât celalt; ce faci într'un asemenea caz?

După ce se gândește puțin, viitorul medic chirurg răspunde:

— Li retez o leacă din piciorul care este mai lung, așa ca să fie amândouă egale!...

Prudența

Medicul. — Vasăzică aveți obiceiul să beți câte zece țuiculițe în fiecare zi! Dece nu mi-ați spus asta când ați venit prima dată la mine?

— Păi atunci eram cu nevasta!

Consultație

— Doctore dragă, de câte ori mă duc pe jos la serviciu, mă simt obosit, deprimat, sleit! Ce mă sfătuești să fac?

— Ia tramvaiul ori o trăsură!...

SGARCENIE SEMITA

— Da, dom'le Morit, vă putem scoate moneda de douăzeci lei pe care ați înghițit-o din greșeală, dar vă costă 10.000 lei operația!

— Accept, dar numai cu condiția să-mi dați mie moneda din stomac!...

Monumente

— Ce fapte a săvârșit? A scris vreo carte?
— Nu. A citit una.

Partida de bridge

Localizare într'un act de VIRGILIU SLĂVESCU

PERSONAGII

RUNCU
DRAGOȘ
FIROIU

SIHLEA
D-na RUNCU
SERVITOAREA

DOCTORUL

Acțiunea se petrece într'un salon destul de elegant. În mijloc e așezată o masă. De jur împrejur scaune.

RUNCU, tolănit într'un fotoliu. — Ah!... (Gemând). Mă simt rău! Foarte rău!

D-na RUNCU. — De ce nu m'ai lăsat să le telefonez să nu vină?

RUNCU. — Imposibil! Erau invitați la Păsculești, la un bridge și au refuzat pentru a veni aici.

D-na RUNCU. — Pentru că preferă să joace între bărbați și cu oameni cunoscuți.

RUNCU, gemând. — Ah!... Nu știu de ce... Dar nu puteam să le spun să nu vină.

D-na RUNCU. — Bine, dar tu nu vei putea juca...

RUNCU. — O să încerc. Nefrita asta e îngrozitoare, dar, din când în când, îți mai acordă câte un răgaz. Poate că dă Dumnezeu să mă liniștesc.

D-na RUNCU. — Ar trebui să te culci.

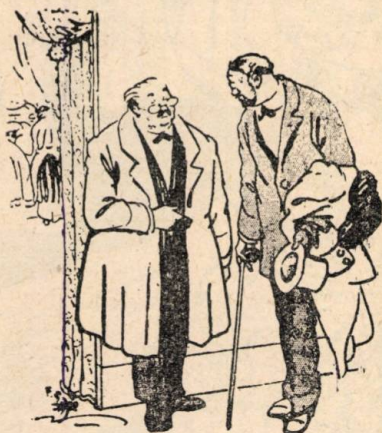
RUNCU. — Aș! Auzi? A sunat. Poate că n'ar fi rău să trecem dincolo ca să mă fricționezi puțin. Poate că mă mai lasă puțin durerile. (Ies amândoi. Servitoarea introduce pe Dragoș, Firoiu și pe Sihlea).

SERVITOAREA. — Polțiți. Conașul nu se simte tocmai bine.

DRAGOȘ. — Dar ce are?

FIROIU. — L-am văzut la Bursă astăzi.

SIHLEA. — Și eu l-am văzut pe Boulevard.

— Doctore, ce face biata mea mătușe?

— E foarte rău. Cred că nu va mai trăi decât două ore.

— Bravo! Atunci am destul timp să mă duc să iau masa.

SERVITOAREA. — Spunea conia că-l doare nefrita... I-a venit așa... deodată. Mă duc să anunț pe conia.

DRAGOȘ. — Imi place să sper că nu ne-a făcut să venim de pomană. Am dat drumul mașinei și în cartierul ăsta nu e chip să găsim alta care să ne ducă la Păsculești.

FIROIU. — Tocmai la celalt capăt al Bucureștiului. (Intră d-na Runcu).

D-na RUNCU. — Tocmai mă pregăteam să vă telefonez, domnilor. Victor nu se prea simte bine.

DRAGOȘ. — Am aflat. Cred totuși că nu e nimic grav. Săptămâna trecută i-am făcut o asigurare de viață și examenul medical a fost excelent.

D-na RUNCU. — Intr'adevăr, nu e grav, dar e foarte dureros.

SIHLEA. — Afară de asta, nu știi niciodată cât țin durerile nefritei. Uneori o jumătate de oră, alte ori o săptămână.

FIROIU. — Să sperăm că de data aceasta nu va ține mult.

D-na RUNCU. — Are febră...

SIHLEA. — Poate că n'ar fi rău să vie aici și să începem jocul. E cea mai bună medicație.

D-na RUNCU. — Iată-l că vine.

RUNCU, intrând îndoit de șale. — Vă rog să mă iertați, dar mă dor rinichii îngrozitor! Mă lăsase de câțva timp... Și acum deodată...

SIHLEA. — Da, da, știu... D-na Runcu ne-a pus în curent. Am tras la sorți. D-ta joci cu mine, iar Dragoș cu Firoiu. Trebuie să deschidem bine ochii. Avem de aface cu doi matadori. (Se așează toți la masa de joc. Runcu se vaetă. Nu te vaeta tot timpul, căci îți agravezi boala. (În timpul acesta, Runcu a împărțit cărțile și începând jocul).

RUNCU. — Fără atout.

DRAGOȘ. — Pas.

SIHLEA, partenerul lui Runcu. — Nu spun nimic.

FIROIU, partenerul lui Dragoș. Două cupe.

RUNCU. — Atunci nu mai insist.

DRAGOȘ. — Două cupe sunt bune pentru mine.

D-na RUNCU, care s'a așezat lângă soțul său. — Cum te mai simți, Victor?

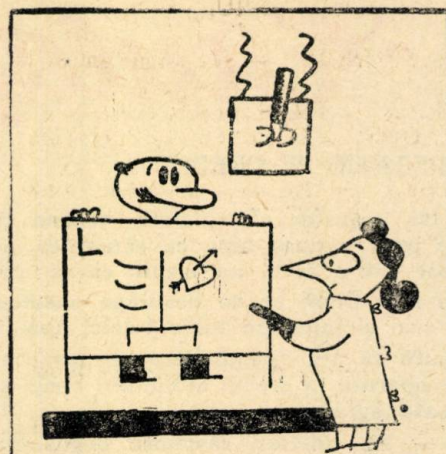
SIHLEA, cu autoritate. — Se simte mai bine. Eu spun două fără atout.

FIROIU. — Atunci, trei cupe.

(Licitația rămâne aici. Se joacă pentru trei levate de cupă. Runcu pare sfârșit. Firoiu realizează cele trei levate de cupă ale sale).

SIHLEA, sever către Runcu. — Acum, când s'a făcut jocul, dă-mi voie să fac o mică observație: trebuia să-mi trimiți treflă. Are o importanță enormă. Îți treceam mâna și nu mai putea face trei levate.

RUNCU. — Iartă-mă, dragă... Sunt

DOCTOREASA. — Ce văd? Ești îndrăgostit?

momente când nu văd limpede.

D-na RUNCU. — Ar fi mai bine să te retragi. Nu ești atent la joc și în astfel de condițiuni, nu se poate juca.

SIHLEA, repede. — Lasă-l că încet-încet își vine în fire.

RUNCU, gemând. — Mi-e rău... (Se ridică cu greutate și se îndreaptă spre stânga urmat de d-na Runcu. Cei trei jucători rămân singuri).

SIHLEA hotărât. — Nu ne mai rămâne decât să mergem la Păsculești.

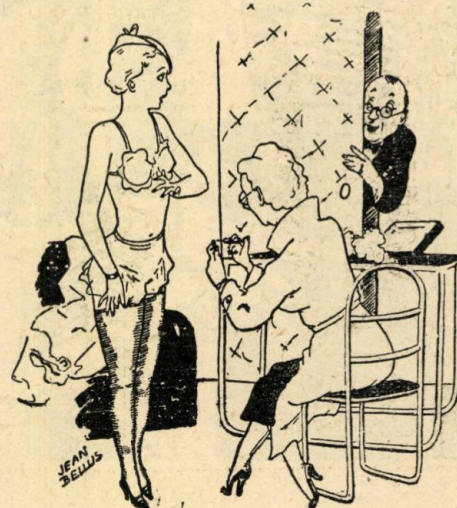
DRAGOȘ și FIROIU, împreună. — Haidem! (În acest moment intră d-na Runcu).

D-na RUNCU, neliniștită. — Nu știu ce să mai fac! De obicei e congestionat. Astăzi însă, e alb ca hârtia la față.

DRAGOȘ. — Nu e nimic, stimată doamnă. Nu vă alarmați. Noi o să vă lăsăm. Nu vrem să vă stânjenim.

D-na RUNCU. — Dimpotrivă, vă rog să mai rămâneți. Am trimis după doctorul de alături. N'ași vrea să rămân singură. (Cei trei se privesc resemnați; n'au încotro).

SIHLEA. — Bine, doamnă. La dispoziția dv.

SOȚUL DOCTORESEI

— N'ai nevoie de nimic, draga mea.

DRAGOȘ și FIROIU. — Să așteptăm.

D-na RUNCU. — Vă mulțumesc ! (Ese).

SIHLEA. — Facem una în trei ?
DRAGOȘ. — O, nu! Nu joc niciodată în trei. Asta nu e bridge !

SIHLEA. — Numai până când vine doctorul.

DRAGOȘ. — A spus că stă alături.

FIROIU. — Da, dar cine știe dacă e acasă ? (Se aude sunând).

SIHLEA. — A venit. Peste două minute putem pleca.

FIROIU. — În definitiv, de ce n'am pleca chiar acum ?

DRAGOȘ. — Nu se face. Trebuie să aflăm, de politete măcar, ce spune doctorul.

SIHLEA. — Să așteptăm atunci. (Peste câteva clipe apare doctorul, eșind din camera bolnavului cu d-na Runcu).

D-na Runcu, făcând prezintările. — D-lor sunt prietenii soțului meu.

DOCTORUL, sever. — Bolnavul are nevoie de odihnă. Ar fi mai bine să nu se facă sgomot în casă.

SIHLEA. — Tocmai vroiam să plecăm.

D-na RUNCU. — Vă rog, numai o clipă ! (Către doctor) Nu ești de părere, doctore, să-i facem o injecție cu morfină ?

DOCTORUL. — Hotărit, nu ! E adevărat că morfina nu împiedică eliminarea pietrei, dar sunt din principiu împotriva morfinei.

D-na RUNCU. — Pleci imediat, doctore ?

DOCTORUL. — Da, doamnă. Sunt nevoit să plec la un bolnav. Când m'ați chemat, mă pregăteam tocmai să plec.

D-na RUNCU. — Ce să mă fac ? Sunt neindemânică și nu am pe nimeni care să-mi dea ajutor.

DOCTORUL. — Dar e o nimica toată. Ii puneți comprese calde și atâta tot. Dar fiindcă insistați, voi mai rămâne cinci minute, până când procedați la cele necesare. (D-na Runcu ese).

SIHLEA. — E ceva grav, doctore ?

DOCTORUL. — Nu tocmai. Dar bolnavul trebuie supravegheat îndeaproape.

FIROIU. — Am auzit că crizele ne-

— Doctore, nevasta vrea să mă oblighe să adopt regimul vegetarian. D-ta ce zici ?

— De, știu eu ? Hotărârea depinde de d-ta. Ori schimbi regimul, ori schimbi nevasta.

Pentru risipirea gândurilor negre. CEREȚI CARTEA DE MARE HUMOR

NITĂ PITPALAC

Prețul 40 Lei

la Londra
de C. Cosco

fritice sunt foarte dureroase, dar că nu sunt primejdioase.

DOCTORUL. — Nu... dacă nu se ivesc complicațiuni. (Privind spre masa de joc) Vă pregăteți să faceți o partidă ?

SIHLEA. — Da... o partidă de bridge. Cunoașteți jocul ?

DOCTORUL. — Perfect. Am început să joc încă din timpul războiului trecut.

SIHLEA. — Bridge-plafon ?

DOCTORUL. — Joc orice bridge.

FIROIU. — N'ați vrea să...

DOCTORUL. — De, știu eu?...

DRAGOȘ. — Spuneați că trebuie să vizitați un bolnav.

DOCTORUL. — Da, dar nu e vorba de un caz urgent... (Privește tăcut masa de joc).

FIROIU, ispitindu-l. — Putem juca la ori ce sumă.

DOCTORUL. — O! nu mi-e teamă...

DRAGOȘ. — Zece bani punctul ?

DOCTORUL. — Mda... merge, deși dacă nu joci atent, poți pierde până la 400—500 lei...

SIHLEA. — Atunci putem începe. (Se instalează toți în jurul mesei).

D-na RUNCU, intrând. — Doctore, am pregătit totul: vată, flanele...

DOCTORUL, intrerupând-o. — Foarte bine. Incepe să aplici compresele pe partea bolnavă. Eu mai rămân câțva timp, pentru cazul când ar fi nevoie de mine.

SIHLEA. — Nu vă putem lăsa singură în astfel de momente.

DRAGOȘ. — În orice caz, nu trebuie să vă ocupați de noi...

FIROIU. — Știm unde se află vinul.

SIHLEA. — Mai mult: după ce ter-

minați, vă puteți culca. Stăm noi de veghe.

D-na RUNCU. — Vă mulțumesc. Sunteți foarte indatoritori. (Ese. Partida începe. După câteva clipe se aud gemetele bolnavului).

SIHLEA. — El se vaetă așa ?

DOCTORUL, privindu-și cărțile. — Da, e foarte dureros.

DRAGOȘ. — Pas. (Se aud din nou gemete). Ce-ar fi să trecem în birou ? Ar fi mai departe de camera bolnavului și nu l-ar supăra sgomotul.

FIROIU. — Pas și eu. Nu, în birou nu e destulă lumină.

DOCTORUL. — Două levate de caro.

SIHLEA. — Eu voi spune două fără atout

DRAGOȘ. — Eu nu spun nimic. (Se aud gemete) Cum se vâicărește! Parcă e o cocuță !

SIHLEA. — Nu e deloc plăcut să auzi asemenea urlete !

FIROIU. — Te distrage dela joc ! Te influențează prost.

DRAGOȘ, către doctor. — Injecțiile de morfină sunt atât de primejdioase ?

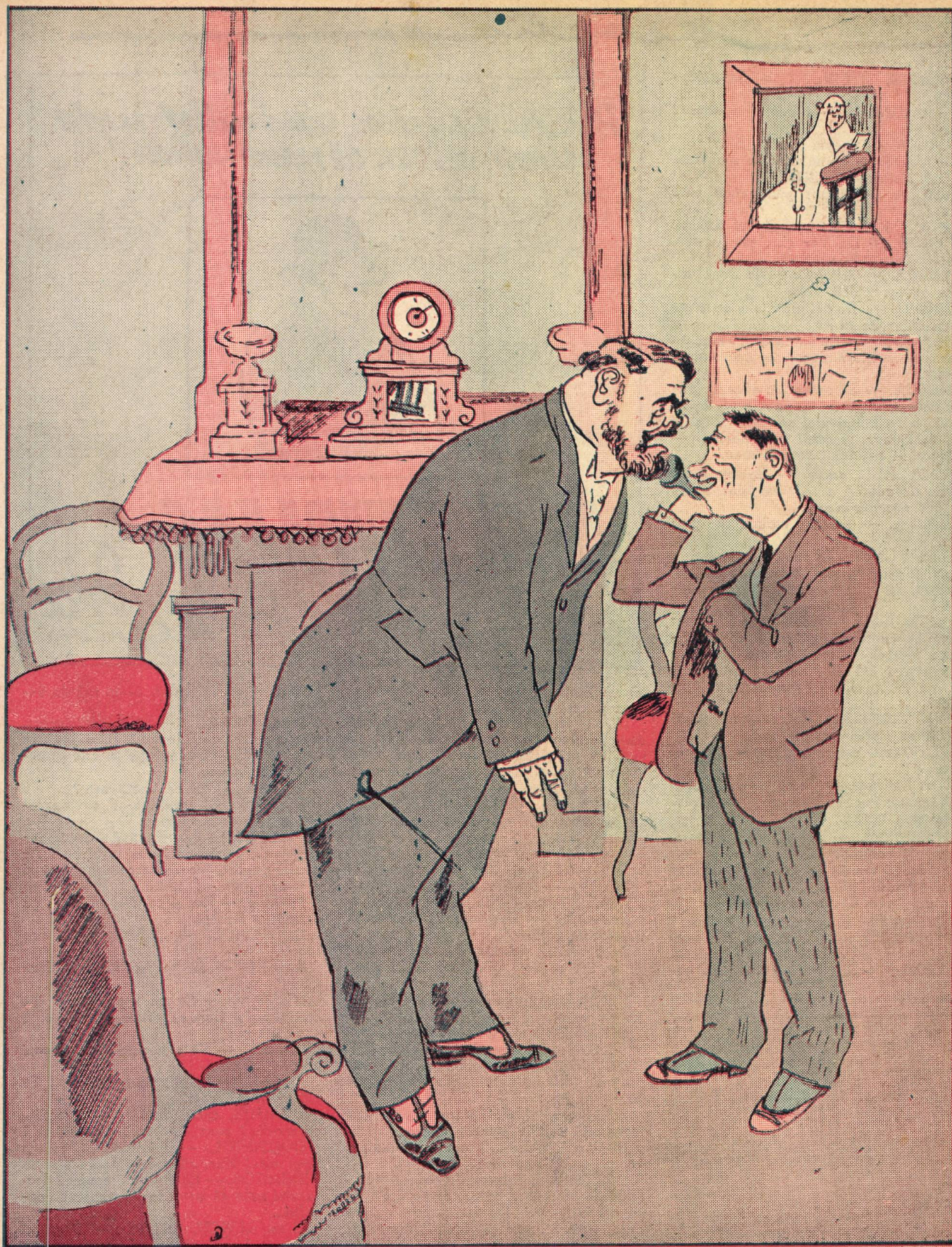
DOCTORUL. — Primejdioase ? N'am spus asta ! Dar, știți, există două școli.

DRAGOȘ. — Eu cred că menirea doctorului este să ușureze durerile bolnavului...

D-na RUNCU, intrând. — Doctore, se simte foarte rău !

DOCTORUL, ridicându-se. — Văd că nu-mi rămâne altceva de făcut... Trebuie să-i fac o injecție... (Către jucători). Am zis patru levate de caro... și mă reîntorc numaidecât.

CORTINA

SURDUL LA DOCTOR

- Cât vă datorez, domnule doctor ?
- Trei sute de lei.
- Cât ? Patru sute ?
- Nu. Cinci sute.

Taxa poștală plătită în numerar conform aprobării Dir. G-rale P. T. T. Nr. 24.464/939
 TIPOGRAFIA ZIARULUI „UNIVERSUL“, STRADA BREZOIANU 23—25 BUCUREȘTI (ROMÂNIA)

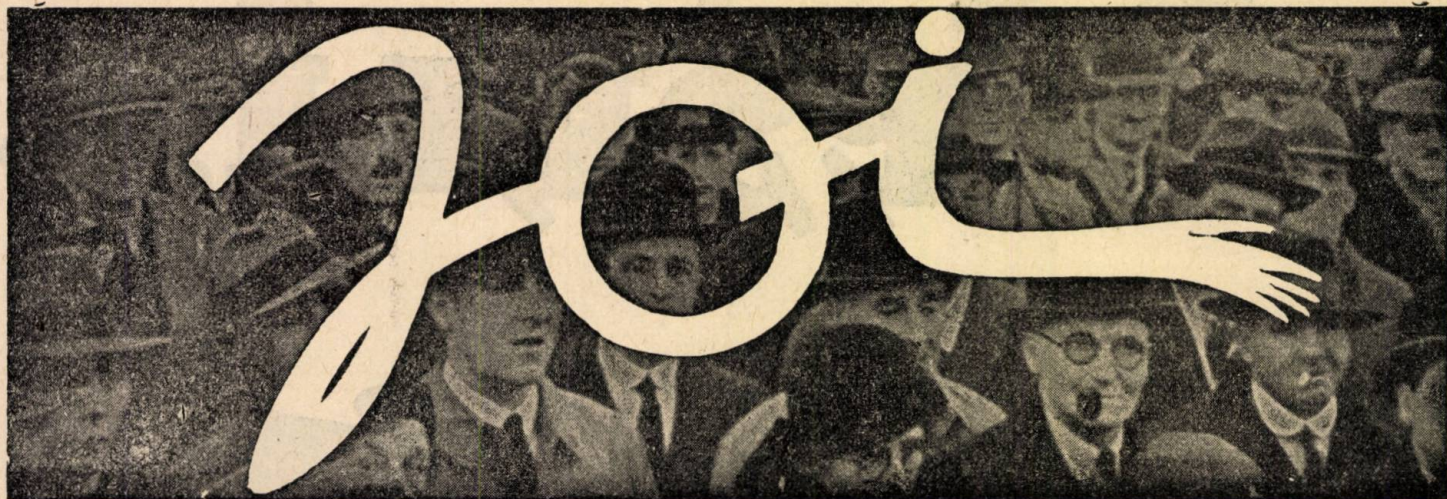
VEȘELIA

PASCAL

SUFLET BUN

— Domnule, mi-e teamă că — urmărindu-mă — o să obosești prea mult... Dacă am lua un taxi?...
LEI 5.—

Proprietar:

Soc. Anon. „Universul”, București,
Str. Brezoianu 23—25

Director și Ad-tor delegat:

STELIAN POPESCU

Redactor responsabil:
CONSTANTIN COSCO

Inserisă sub Nr. 162 Trib. Ilfov

Redacția și Administrația:

București I
Str. Brezoianu 23-25, tel. 3.30.10

6 Iunie

Astronomul Păstorel

Inefabilul Păstorel Teodoreanu, cunoscut unanimității publicului românesc pentru operele sale literare și în special pentru acel „Hronic al măscăriciului Vălătruc”, și-a făcut faima suplimentară de mare gastronom, de când a publicat în defuncta revistă „Adevărul literar”, unele rețete de bucătărie franceză, împrumutate din vechi almanachuri pariziene și aseasonate pentru gustul publicului dela noi.

Adevărul este că autorul lui „Vin și apă”, n'a fost văzut niciodată consumând bunătăți ca: „Potage Crécy”, „Oeufs pochés sauce béarnaise”, „Cotelettes à la Pajarski” sau alte asemenea subtilități gastronomice. Dimpotrivă, d-sa a dat preferință în totdeauna mâncărilor democratice și simpliste prin definiție cum sunt: mititeii, momițele, măduvioarele, fleicile și alte specialități ale grătarului autohton.

Dar reputația e reputație și dacă Păstorel nu o cultivă, trebuie să recunoaștem că Păstorel o suportă cu seninătate.

Zilele trecute de pildă, umoristul nostru a făcut o vizită unui prieten, cunoscut autor de reviste, care organizase tocmai o mică petrecere pentru intimi, cu tot felul de delicatese

și — mai ales — cu băutură aleasă. Și pentru ca zăiafetul să fie complet, invitasese și câteva din vedetele unui teatru de revistă.

La apariția umoristului, gazda a făcut prezentările:

— Prietenul meu Păstorel Teodoreanu...

Și fiindcă a constatat cu uimire că acest nume nu făcea nici o impresie, mai cu seamă în rândurile sexului frumos, a venit cu precizuni:

— Domnul Păstorel este un mare gastronom.

De data aceasta, cei de față l-au privit cu interes pe noul venit, iar una din actrițele prezente, cunoscută pentru miraculoasa-i ascensiune pe firmamentul revuistic, a exclamat veselă:

— Imi pare bine, domnule. De altfel suntem vecini. Locuiesc lângă Ob-servator.

Astronom... gastronom... se confundă uneori, deși nu e tot una. După cum nici „Chou farci à la bordelaise”, nu pare a fi sărmăluțele noastre de varză.

Și totuși...

IN CONCENTRARE

Unul din poeții noștri de talent, șef al tinerei generații de trubaduri,

a fost concentrat deunăzi și trimis undeva pe zonă.

Ajuns aci, a preferat să treacă sub tăcere frumoasele sale însușiri de condeier, de teama că va fi obligat să stea tot timpul la cancelarie, ca furier, și a ieșit la câmp cu toată lumea, în lumina caldă a acestui sfârșit de primăvară.

Seara însă, după instrucție, când trupa s'a întors în oraș, junele poet s'a auzit interpelat de un grad superior:

— Vino încoace, băiatule!

— Să trăiți!

— Să te duci să-mi cumperi un pachet de țigări Tomis. Ai înțeles?

— Am înțeles, să trăiți.

— Spune după mine: „Tomis”.

— Tomis...

— Bravo! Du-te repede! Ai venit?

Tânărul bard s'a reîntoars după câteva minute cu țigările comandate.

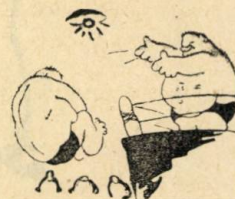
— Bravo flăcăule. Văd că ai priceput... Ești băiat deștept. Cum de ai ținut minte?

— De...

— Ce meserie ai în civilitate?

Poetul s'a gândit puțin și apoi a răspuns glumeț:

— Tutungiu, să trăiți.

vechia ANTICHITĂȚI rare

de Maurice Dekobra

În după amiaza asta frumoasă de început de vară, Paul Terry cobora cu pași mărunți bulevardul Mercier. Aerul era îmbalsămat de parfumul florilor. Terry era un bătrânel simpatic, cu părul cărunt și pomeții roșii. Traia pe picior mare de pe urma veniturilor unei societăți petrolifere. Era un fanatic colecționar de antichități pentru care era în stare să-și dea și viața. Se îndreptă spre strada Rivoli. După ce ajunse sub arcade, se opri în fața vitrinei unui magazin de antichități. Era tocmai gata să intre în prăvălie spre a cumpăra o statueta veche, când zări o femeie elegantă oprindu-se lângă el. Era plină de farmec. Ea aruncă o uitătură rapidă spre vitrină, apoi plecă. În urma ei rămase o dăra de parfum tulburător. Ca hipnotizat, Terry se luă după necunoscută. La un moment dat el avu impresia că-și pierde vremea degeaba, căci eleganta femeie își continua drumul fără să folosească nici unul din semnalele optice înscrise în codul internațional al cunoștințelor. Dezamăgit, era tocmai gata să renunțe la urmărire, când necunoscuta păși într'un gang. O clipă după aceea, Terry se găsea la ea acasă în penumbra parfumată a unei încăperi discrete.

— Ce căldură! gănguri necunoscuta spre a intra în materie. Apoi fără tranziție, spuse:

— Luați loc. Mă înapoiez peste două minute...

Rămas singur, Terry cercetă atent încăperea care nu era altceva decât un studio banal, cu lucruri fabricate în serie și perdele de creton. Pe o masă rotundă și joasă se afla o lampă de lemn verde cu un abatjour ciudat. Se uită disprețuitor la toate astea. Deodată, tresări violent. Zărise, pe o etajeră, o cutie de cristal, împodobită cu o bandă de metal aurit.

— Ia te uită! Face impresia unei cutii de bijuterii de pe vremea Imperiului. Ce caută ea în talmeș-balmeș-ul ăsta?

Luă obiectul în mână și-l examină cu ochi de cunoscător. În clipa asta se întoarse în odaie și necunoscuta. Alt lucru îl uimi pe Terry. Văzuse pe o masuță, printre perii de unghii și flacoane de cristal, un obiect fermecător.

— Îngăduiți?...

Și, sub ochii necunoscutei, puse mâna pe o bombonieră de faianță, împodobită cu trandafiri și crini.

— Originală de Nancy, murmură Terry.

Mai găsi două sfeșnice de pe vremea Directoratului.

— Aveți frumoase obiecte prețioase pe aci! vruse să spună el, dar puse stavilă entuziasmului.

— Interesante fleacuri!

— Asta este tot ce mi-a mai rămas din frumosul mobilier lăsat de părinții mei...

— Sunteți dispusă să-mi vindeți ceva?

— Nu sunteți primul care îmi cereți așa ceva...

După o jumătate oră, Terry își luă rămas bun ducând cu el bomboniera și cele două sfeșnice. Le plăti se cu cinci mii de franci, dar pe puțin ele prețuiau douăzeci de mii!

Rămasă singură, necunoscuta deschise un dulap plin de bibelouri vechi. Alese trei pe care le puse în locul celor vândute. Apoi se îmbracă și porni să măsoare din nou strada Rivoli, în căutarea unui trecător cu aspect de ghia-

bur, înțepenit în fața vreunui magazin cu antichități.

★

În vagonul de metro Nord-Sud, doi domni vorbeau:

— Vii dela vânatoare de antichități, dragă Leblanc?

— Da. Pe semne că și d-ta tot la așa ceva fusesi, Terry dragă!

— Exact.

— Găsiși ceva?

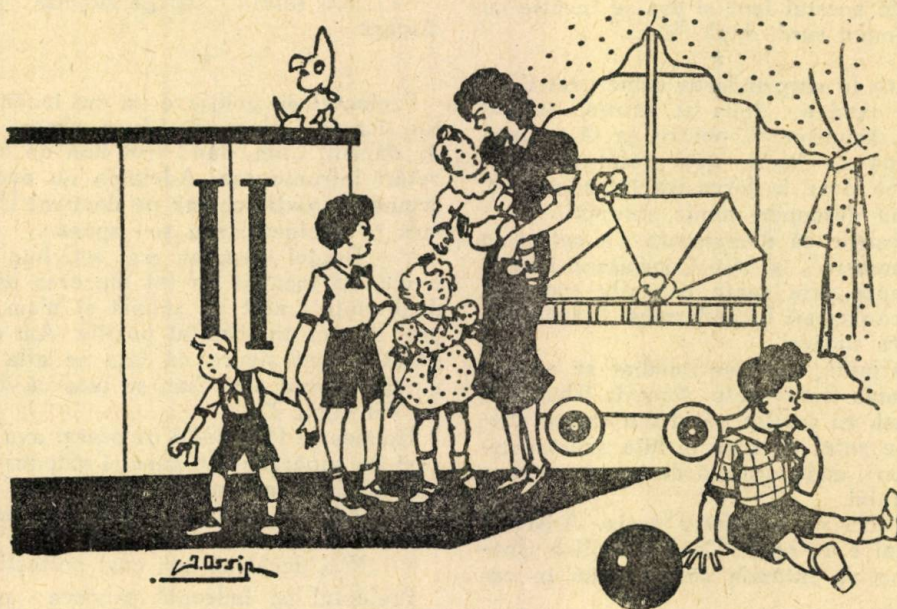
— Da, închipuește-ți că întâmplarea mi-a scos în cale o femeie din lumea bună ajunsă la ananghie. M'a pus să jur că n'o să-i divulg numele. Cumpărai de la ea două sfeșnice și o bombonieră cu trandafiri și crini...

În același timp, călătorii din metro aruncară priviri iscoditoare spre pachetele lor respective înfășurate în hârtie verde amândouă și legate tot cu sfoară la fel, o sfoară mov. Aceeași mână făcuse amândouă pachetele.

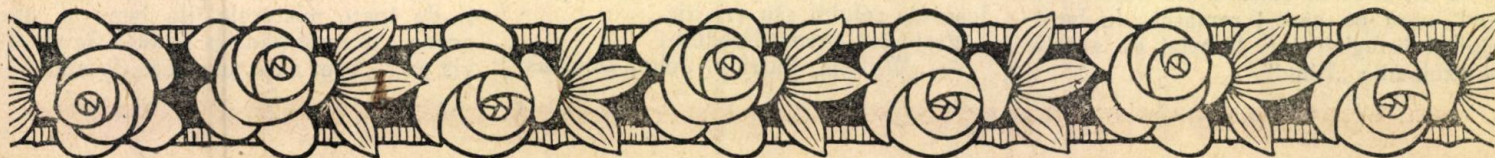
Incurcați, cei doi colecționari evitau să se privească în ochi și, spre a-și ascunde ciuda că fuseseră amândoi păcăliți de o abilă escroacă, își adânciră nasurile în câte un ziar...

Trad. de I. Trif

CU GANDUL LA GEMENELE DIONNE

— Când te gândești că dacă, în loc să-i am pe rând, i-ași fi avut simultan, eram astăzi milionară!

CRIMA din Strada Păunul Alb

ROMAN POLIȚIST.

Toată lumea cunoaște strada Păunul Alb. Intunecată, strâmtă, închisă între case înalte, cu ziduri murdare și fără ferestre, această stradă nu primește nicio dată lumina bine cuvântată a soarelui.

O ușă joasă, inserată în grosimea zidurilor, o ușă lividă, asemănătoare unui ochiu chior, o ușă care întocmai ca aceea a infernului pare că-ți spune: „Lasiate ogni speranza”...

În seara de 18 Februarie a anului 18..., o femeie tânără, îmbrăcată în negru de sus și până jos, bătu la această ușă. Era Adelaida. Pentru ca să n-o recunoască nimeni, își lăsase unghiile să-i crească.

Incognito-ul era asigurat.

Fiica unui notar din bulevardul Mallesherbes, foarte sărbătorită prin saloane, Adelaida, ducea o existență dublă, consacrandu-și nopțile în orgii inimaginabile, sub pretext că vrea să petreacă.

Nimeni nu cunoștea secretul acestei îndoite vieți și mai ales părinții ei, cari dormeau dimineața până la ore foarte târzii.

Ușa întârzia să se deschidă. Un liliac trecu deasupra capului tinerei femei, care se cutremură de spaimă.

Bătu din nou și cu mai multă putere în ușă.

— „Cine-i acolo?” întrebă o voce.

— „Eu sunt, Harry”; răspuse Adelaida care-și alesese acest pseudonim, pentru escapadele sale nocturne.

Poarta se întredeschise; un miros pestilential răbufni din subsolul casei. Adelaida intră fără să acorde vreo atenție acestui fapt și ușa se închise cu un șgomot surd, după dansa.

★

Mare fu surprinderea caméristei Conchita când a doua zi, intrând în camera domnișoarei, pentru ca să-i aducă cafeaua cu lapte, găsi patul nedesfăcut. Se duse la fereastra întredeschisă, dar nu descoperi nimic anormal.

„Desigur că domnișoara s'a culcat în altă cameră”, își zise Conchita și începu să caute prin toate celelalte încăperi. Dar căutarea-i fu zadarnică. Stăpână-sa nu era nicăeri.

Alarmată, se duse imediat să anunțe pe mama tinerei fete. Aceasta isbucni în lacrimi, își smulse părul din cap și chemă pe sotul ei, care în fața acestei nenorociri, dădu dovadă de un sânge rece admirabil.

— „Nu vă neliniștiți, frate, Adelaida nu mai e un copil. Dacă a răpit-o cineva, nu va întârzia să ne pună în curent”...

Și telefonă la poliție, care delegă imediat cu cercetările pe celebrul detectiv Holmes. Acesta sosi peste câteva minute, deghizat în deputat opoziționist și fu introdus în camera Adelaidiei. Primul lucru pe care-l remarcă, fu barometrul înregistrator. Il privi cu atenție și exclamă: „Bine!”.

— „Aveți vreo indicație?” întrebă tatăl.

— „Da! Fiica dvs. plecând, nu și-a luat umbrela!”.

Servitoarea întârzi spusese genialului Holmes. Umbrela se afla în casă. Această perspicacitate extraordinară provocă turburări printre cei de față.

Detectivul binevoi să explice:

— „Barometrul e la timp frumos de eri de dimineață; fiica dvs. l-a consultat înainte de plecare și și-a lăsat umbrela acasă”.

Se duse apoi la masa de toaletă și găsi un fir de păr în pieptene. Il luă, il privi în zare și apoi îl așeză cu îngrijire în cărticica de foițe de țigară. Apoi, zăbind la piciorul patului o pereche de pantofi, exclamă:

— „Fiica dvs. și-a schimbat pantofii când a plecat”.

Conchita verifică exactitatea acestei noui deducții:

— „Domnișoara a încălțat ghetetele cu nasturi!”.

— „Cu nasturi? Allright!... Un nasture pierdut pe drum, ne va pune pe urmele criminalilor.”

Holmes rămase vreme îndelungată în cameră, căutând prin toate colțurile, fără să mai găsească nici un indiciu. Nu lipsea nici o bijuterie. Mobilul acestei senzaționale afaceri nu era furtul. Într'un târziu, mama Adelaidiei observă lipsa unui inel mic de argint.

— „Un inel mic de argint ați spus?” întrebă Holmes cu febrilitate.

— „Da” răspuse nefericita mamă.

— „Știu totul!” strigă Holmes și... dispăru.

★

Prefectul de poliție e un om încântător, dar nu-i place să-și bată nimeni joc de dansul. Cum, după trei luni de cercetări infructuoase, Adelaida nu dădea semne de viață, chemă pe detectivul Holmes în cabinetul său și-i spuse:

— „Dragul meu, nu mai ești bun de nimic. Ai încălțat de tot afacerea asta, dealtminteri atât de simplă și n'am ajuns la nici un rezultat pozitiv. Am căpătat indicii sigure că fata se află în strada Păunul alb. Cum se face că d-ta nu știi nimic?”.

Holmes se făcu palid ca ceara; avu un gest de supărare pe care-l stăpâni și murmură cu voce surdă:

— „Atunci nu-mi mai rămâne decât să-mi dau demisia, d-le Prefect”.

— „N'ai decât să faci cum poțtești!”.

Prefectul își îndreptă privirea spre subalternul său. Barba lui Holmes crescuse cât ai clipi din ochi. Nefericitul detectiv căpătase aspectul îngrozitor al unui bătrân de optzeci de ani. Ieși clătînându-se, fără să mai aștepte condoleantele șefului său erarhic.

Prefectul chemă imediat:

— „William, Patrick, John, Douglăș!”

Patru agenți se prezintă în pas gimnastic.

— „Merg cu voi. Sunteți înarmați?”

— „Până'n dinți, d-le Prefect!”.

— „Bine. Atunci, înainte marș, spre strada Păunul Alb”.

Strada nu era destul de largă pentru ca să-i încapă pe toți cinci, dar aceștia ajunseră până la ușa infamă, strângându-se și dând din coate.

Prefectul ciocăni într'un anumit fel. Șgomotul ciocăniturii răsună lugubru de-a lungul zidurilor cenușii.

Poarta se întredeschise:

— „Cine-i acolo?”.

O lovitură cu umărul în ușă și cei cinci oameni fură înăuntru. Ușa se închise în urma lor. Mirosul pestilential dela începutul povestirii, găsi prilejul să se manifeste din nou. O lampă pe jumătate stinsă lumină coridorul întunecos. Într'un colț, pe o grămadă de paie, zăcea un cerșetor bătrân și infirm.

— „Ce miroase așa de urât?” întrebă Prefectul.

Bătrânul îngână:

— „Bucătăria restaurantului de alături”.

Cei cinci polițiști începură să urce o scară. După un sfert de oră, zăriră în sfârșit lumină. Era acoperișul.

Adelaida nicăeri!

Dar deodată... un foc de revolver porni dintr'o fereastră a podului. Unul din polițiști, lovit în spate, alunecă pe acoperiș și se rostogoli înspre strada Păunul Alb.

Prefectul furios, dădu ordin să-i fie adus în față bătrânul dela intrare. Doi agenți porniră în grabă să execute ordinul. Cum aceștia întârziu, Prefectul își pierdu răbdarea:

„Urcați mai repede, pentru numele lui Dumnezeu!”

Bătrânul răspuse cu o voce care părea că vine de dincolo de mormânt:

— „Nu pot, domnule. Sunt bătrân și infirm”.

Un hohot de răs sarcastic îi răspuse dela spatele prefectului. Era Holmes, care apărea la momentul oportun.

După un moment de nedumerire, Prefectul întrebă:

— „Unde-i Adelaida?”.

— „Vă voi spune imediat”... răspuse Holmes.

Cu răsuflarea întretăiată, Prefectul și subalternii săi așteptară să afle deslegarea enigmei...

Atenția le era încordată și curiozitatea atâțată până la paroxism, în fața revelației pe care le-o promisese Holmes și căreia îi acordau o atât de mare importanță.

Dar d-tale, cititorule, știu că puțin îți pasă de deslegarea enigmei, de Adelaida și de toate misterele din lume și, de aceea... te invit până la bodega de vis-à-vis ca să bem câte un pahar de vin.

AMOR și meteorologie

Marele savant meteorolog Archimede Milian avea obiceiul să prezică în fiecare seară ce fel de vreme va fi a doua zi. I se întâmpla adesea, ca multora din colegii săi, să se înșele, dar asta nu-l împiedeca să aibe o încredere nemărginită în infailibilitatea științei sale.

În seara aceea, după ce l-a anunțat pe servitorul său Ghiță că a doua zi va fi timp frumos, Arhimede Milian se culcă și adormi buștean.

A doua zi de dimineață, Ghiță, ca bun servitor ce era, intră în camera stăpânului său ca să-l deștepte.

Savantul se întoarse de vre două-trei ori, căscă și zise:

— Bună ziua, Ghiță.

La care servitorul răspunse:

— Bună ziua, domnule.

Meteorologul se ridică puțin în coate și întrebă pe servitor:

— Cum e vremea pe afară?

Ghiță, care nu vroia să-l contrazică, răspunse:

— Afară e vremea foarte frumoasă.

Și Arhimede Milian replică peremptoriu:

— Știam.

Ghiță continuă să rămână lângă patul stăpânului său. Dacă făcea acest lucru, desigur că avea să-i ceară ceva.

Savantul înțelese și îi zise trăgându-și pantalonii:

— Ce vrei? Ce s'a întâmplat?

— Nimic, conașule.

— Nu se poate. Ai ceva să-mi spui...

— Da, conașule.

— Atunci, vorbește.

— Vreau să vă vorbesc despre menajul meu...

— Înțeleg. Ai cheltuit prea multe parale și nu îndrăznești să-mi ceri.

— Nu. Nu e vorba de menajul dv. ci de al meu... de nevastă-mea.

— Așa? Ce s'a întâmplat? V'ați certat?

— O, nu! Nu ne certăm niciodată.

— Așa știam și eu. Atunci de ce este vorba?

— Nevasta mea s'a dus la țară, la mătușe-sa.

— Știu, deoarece a venit să ceară voia de a lipsi două zile, pentru o vizită familiară.

— Mă întreb dacă e adevărat...

— Ce vrei să spui?

— ...că nevastă-mea s'a dus la mătușe-sa....

— Ce te face să crezi că nu s'a dus acolo?

— Știu eu? Am presimțiri rele. N'am niciun motiv să mă îndoiesc de credința ei, dar... Eu sunt soț bun și fac tot

ce-mi în putință ca să fie fericită. Ea, deasemeni, este o femeie de treabă...

— Atunci, de ce te temi?

— De nimic. Dar de, omul nu e stăpân pe gândurile sale. Nu-i așa? La un moment dat, mi-am spus că poate m'a mințit... că s'a dus în altă parte. Gândul acesta m'a turburat și deaceia imi permit să vă întreb pe dv. care sunteți un observator atât de fin și care cunoașteți atât de bine sufletul omenesc, dacă cu drept cuvânt pot suspecta de necredință pe soția mea.

Meteorologul cunoștea nefericirile conjugale ale lui Ghiță. Știa că ținuta nevestei lui nu era deloc onorabilă, dar închidea ochii, mai întâi fiindcă soțul înșelat nu știa nimic și, în al doilea rând, pentru că infidela era o bucătăreasă de prim rang, pe care cu greu ar fi putut-o înlocui.

De aceea, socoti că nu trebuie să cauzeze o atât de dureroasă decepție fericitului soț și-i zise:

— Dragul meu, poți fi liniștit. O cunoosc pe soția d-tale foarte bine. De când sunteți în serviciul meu, am studiat-o indeajuns. Este femeia cea mai cinstită și mai demnă, pe care am întâlnit-o vreodată.

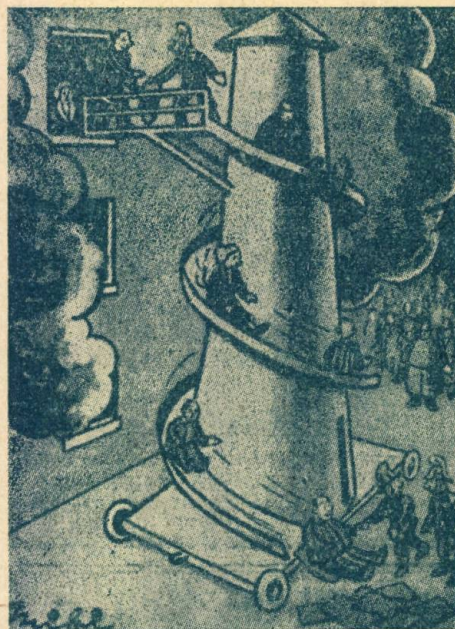
— Știam, răspunse Ghiță, dar vroiam să aud confirmarea dela o personalitate ca dv.

În acest moment se auzi în stradă șgomotul unui taxi care se oprește.

— Cine să fie? zise savantul apropiindu-se de fereastră și privind în stradă.

— Trebuie să fie nevasta, răspunse Ghiță apropiindu-se la rândul-i de fereastră. Se întoarce dela mătușe-sa.

În ciuda prevederilor lui Arhimede,

— Se temeau atâta să sară în plasa că a trebuit să aducem un tobogan...

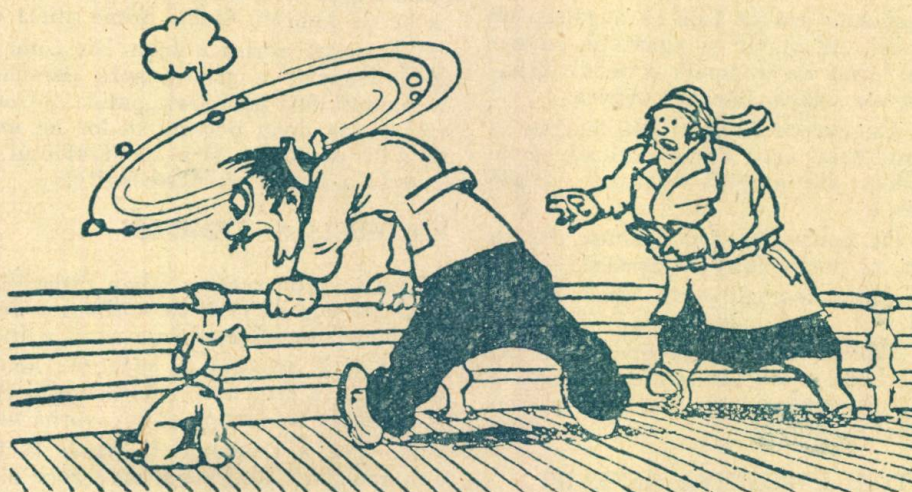
vremea era îngrozitoare. Ploua cu găleata. Strada era plină de apă și de noroi, iar pușinii trecători alergau grăbiți prin ploaie.

Din mașina care se oprise în poartă se dădu jos un bărbat, care deschise o umbrelă și ajută să coboare la rândul-i o femeie tânără. Era Eleonora, nevasta lui Ghiță.

Cu toată umbrela care îi adăpostea, se vedea bine că cei doi se sărutau pătimăș.

După aceea, necunoscutul reintră în mașină și plecă.

Meteorologul și servitorul său schimbă o privire de complicitate stânjenită, ca niște oameni cari s'au înșelat reciproc și cari — fie care în parte — s'au înșelat în prevederile lor.

— Năstase, ți-adusei vomitivul!

— Nu mai am nevoie!

VIZITA

Vizita e-un chip anume
Ca să dovedești, în lume,
Că ești om civilizat,
Că aderi la un tratat
Internațional de modă.
Viața devine comodă
Dacă te ții de tratat;
Toți spun: E manierat,
Ce om fin! Ce delicat!
Și ești foarte căutat.
De la „Domn” și până la „tață”
Toată lumea te răsfăță.

Cunoscând acest principiu,
În sat sau la Municipiu
E un vecinic du-te, vino:
— „A, bonjour! ce mai faci, fino?”
— „Ce plăcere! Poftim, șezi!”
— „Monșer, nici nu poți să crezi
Ce surpriză mare 'mi faci!”
— „Noroc, Ghiță! — „Dă-te 'ncoaci...”
— „Io-te, mă! Veniși, mă, Lae?”
— „Sănătate, Nene Nae!”
— „Săru' mâna, duduiță...”
— „A! Sal'tare, dragă Niță!”
Toate 'n tonuri variate,
Cu respect, sau... degajate,
Dar cu muzicalitate,
După sex, după etate,
Sau după împrejurare,
Fie că 'i de „consolare”
Sau cum e, e de rigoare
Să duci cel puțin o floare,
Sau un cadou oarecare,
— E — un articol din tratat, —
Altfel, totul e ratat.

Printre cele sus vorbite,

— Spun și eu din auzite —
Multe sunt și nedorite.
Astfel: Cine-ar vrea să spună
Că într-o zi, măcar, din lună,
Vrea să-i vină Perceptorul?
Nu se scoală tot Oborul
Ca să-l ducă la Mărcuța?!
I-ar fugi chiar și drăguța.
N'o să stea ea cu 'n nebun.
Iată, deaceea spun
Că nu cu toate exprimă
Amiciție sau stimă.
Perceptorii nu fac gafe;
Ei au alte paragrafe
După care vin la tine.
N'aduc flori nu-ți spun de bine...
Nu-ți pretind — sunt chiar feroci —
Vizita să le-o întorci,
Deși ai dori ferbinte.
Cu ei, tot tu stai cuminte,
Chiar de 'ți lasă casa goală.
Aștia au o altă școală,
Alt simț, altă creștere.
Mintea lor nu 'i meștere
Să-ți dea hapul aurit;
De-asta rămâi aiurit.

Vizitele de-acest gen
Au în ele alt „antren”
Au alt scop, alt rezumat
Neprevăzut în tratat.
Cine vrea așa relații,
Nu's români; sunt alte nații.
Iar de se găesc români,
Apoi, sunt curat nebuni.

R. Runcu

CONSULTAȚIE TURBURATA

MEDICUL. — Stai... stai așa, căci
ăsta e perceptorul!...

Pitigrilli a surâs malițios, a privit un
punct nedefinit din spațiu, apoi a răs-
puns:

— Vreți să știți părerea mea despre
femei? Ei bine, aflați că femeile se a-
seamănă cu fotografiile! Omul inteli-
gent păstrează clișeu, în vreme ce
proștii se mulțumesc cu câte o copie!...

AFACERILE SUNT AFACERI

O pancartă dela „toaleta” din gara
B..., glăsuește:

„Cabinete de toaletă pentru călători:
5 lei.

„Pentru doi călători folosind impreu-
nă acelaș cabinet: 7 lei.

„Mai mult de doi călători, folosind
impreună acelaș cabinet: 10 lei”.

Se vede treaba că pe la B..., sportul
ăsta se practică în mod curent!...

PESCUIT SUI GENERIS

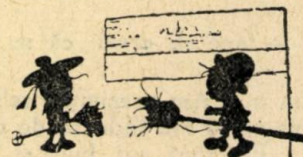
Un domn mustăcios și pântecos se a-
propie de un pescuitor care ședea pe
un dâmb la marginea lacului Floreasca:

— Te-ai ales cu ceva de când stai
aci?

— Da.

— Cu ce?

— Cu niște reumatisme!...

NU SE FOATE MAI CURAND

Tocileanu era pe cale să angajeze un
alt șofer, un voinic și jumătate, cu na-
sul în formă de trompetă și buzele groa-
se ca ale băștinașilor din Africa.

— De oarece spui că ești vechiu în
meseria asta, cred că-mi poți aduce un
certificat din partea ultimului d-tale
stăpân!

— Da, conașule, vă pot aduce, dar nu
acum, ci peste două săptămâni!

— Dece tocmai peste două săptă-
mâni?

— Fiindcă atunci iese dumnealui din
spital unde a trebuit să fie internat în
urma ultimului nostru accident de au-
tomobil!...

SFATURI IMPOTRIVA LENEVIEI

O nouă epidemie de lenevie s'a abătut
din senin asupra Bucureștiului. Acea-
stă boală, neînsemnată când e com-

bătută la vreme, poate deveni gravă
dacă n'o tratezi cum trebuie. Așadar
dela primele simptome ale boalei, nu
stați la gânduri și folosiți leacul de mai
jos. Înainte de a vă culca, așezați pe
noptieră trei sau patru sticle cu vin,
puneți apoi la picioarele patului o pe-
reche de pantofi. Goliți prima sticlă de
vin și atacați serios a doua. Din când în
când aruncați o privire spre perechea
de pantofi de la picioarele patului... Când
veți vedea două perechi în loc de una,
să știți că leacul și-a făcut efectul și
lenevia a trecut cu desăvârșire...

PITIGRILLI ȘI FEMEILE

Cunoscutului scriitor italian Pitigrilli îi
place nespus de mult să vorbească des-
pre femei, în saloanele pe care le frec-
ventează. E ascultat cu plăcere; lumea
face cerc în jurul său, căci Pitigrilli știe
să găsească totdeauna câte o vorbă nos-
timă, spre a răspunde fiecăruia la in-
trebarea pusă. Mai acum vreo zece zile,
la Roma, în vreme ce se găsea în cer-
cul unor cuconișe nostime, cineva l-a
rugat să-și spună părerea despre fe-
mei.

GELOZIE

EVA, lui Adam. — Altădată, când te-oi vedea că mai privești atât de insistent a treia coastă din stânga, îți scot ochii!

O lecție de zoologie

Domnul Dănescu e un tip demn și distins, respectat de prieteni și admirat de femei. Ați înțeles deci că e bogat, posedă un auto și ține casă deschisă. Dar ceea ce nu se aude despre oricine, e că domnului se simte foarte fericit și gustă viața din plin. Cauza fericirii sale nu e decât o blondă și ametoitoare fetiță, cu ochi jucăuși și brațe catifelate. E drept că Lulu e mai mult decât dulce și mai mult decât încântătoare, e drept că privirile ei te molesesc, că gura ei te face să comiți prostii și că trupul ei te face să-ți pierzi capul, dar domnul Dănescu găsește foarte just și normal dreptul său de nudă proprietate asupra răpitoarei Lulu. Puțin îi pasă amicului nostru că din răutate dușmanii îi numără mereu cei patruzeci și cinci de ani ai săi.

Prieteni, din mila Domnului, are destui, câte odată prea mulți chiar, căci vinul său e aromat și din belșug.

Intr-o Duminică se găsește, cu tot anturajul bineînțeles, la Băneasa, asistând la o alergare palpitantă. Lulu, mai frumoasă ca ori când, se învârtă de colo-colo, grațioasă și cochetă.

— Ia ascultă Gândacule! sare ea deodată.

Gândacul, să se știe, este domnul Dănescu.

— Ce-i Lulușor dragă?

— Ce înseamnă asta la cai... pur sânge englez, pur sânge arab, moldovenesc?...

— E chestie de rasă draga mea, ca și vinul care e de mai multe feluri: Nicorești, Odobești, Panciu, Niculițel... sau Champagne, Bordeaux... fiecare cu aroma și tăria lui. Așa și caii.

— Bine, dar par'că spuneai că vinul se judecă după vechime!

— Și asta e adevărat, dar la cai se schimbă. Un cal tânăr abia scos la călărie e un remont și nu se poate compara cu unul de reformă pe care-l pui a saca. Vinul cu cât e mai vechi cu atât e mai bun.

Lulu pare foarte mulțumită și își memorează cele auzite.

Câtva timp după acestea, ce-i vine d-lui Dănescu? Pică pe neașteptate acasă pe la orele zece, în loc de douăsprezece. Intră încet în hall, își lăasă pălăria și pătrunde în salonaș.

Lulu e în dormitor, dar... drace!... vorbește cu un bărbat...

— Te iubesc Lulu, te iubesc ca un nebun! se aude o voce răgușită.

— Și ce vrei, dragă Georgele?

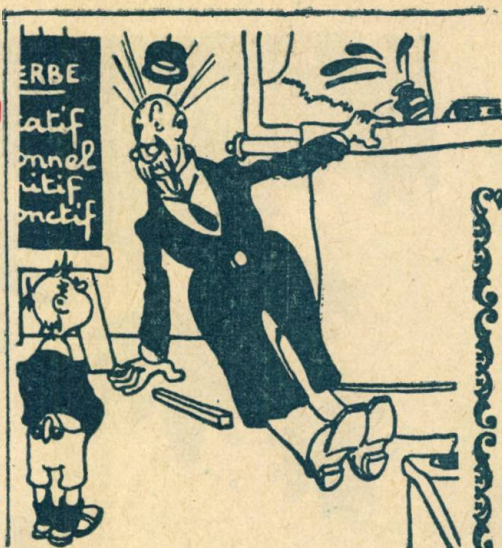
— Vreau să renunți la viața asta, să pleci dela fosilul ăsta... să mergem undeva, să fim numai noi singuri. Fii bună, Lulu!

— Sunt destul de bună, dar în chestiunea asta lasă-mă să mă mai gândesc. Nu merge așa repede; cere și tu ceva ce comportă mai puțină gândire.

— Te vreau de soție, Lulu! Când mă gândesc că rablagitul ăsta te are mereu lângă el, îmi vine să turbez.

— Ascultă dragă Gelule, am să-ți țin o scurtă lecție de zoologie, care-ți va folosi în viitor... Ca vinurile și ca și caii, oamenii sunt de mai multe soiuri. De exemplu: sunt cai pur sânge englez, arab, moldovenesc... sau după vârstă, cai remontă și reformați.

E drept că tu vei fi un pur sânge, dar noi femeile avem totdeauna o saca.

— Iarăș ai urât condeiful acasă! Ce-ai spune de un militar care s'ar duce la război fără pușcă?

— Aș spune că e ofițer!...

O saca de lux, plină cu cheltuială, capricii și note de plată... Vezi, tu ești prea tânăr, prea sglobiu... Dacă te-ai inhăma la sacaua mea, mi-ai răsturna-o în vreun șanț. Gândacul meu n'o fi el de rasă engleză, ba încă e și de reformă... dar îmi duce sacaua cu toată grija.

— Bine Lulu, dar eu sunt tânăr, tu la fel... trebuie să ne trăim viața!

— Tocmai. Vezi...? Ești un remont dragul meu, nu știi să alergi. Eu îți arăt pista și tu o iei razna peste câmp.

Domnul Dănescu tușește făcându-și apariția.

— Ce mai faceți copii? zice el radios sărutând-o duios pe Lulu.

Tânărul salută incurcat, iar profesoara de zoologie i se aruncă de gât.

Destul de amabil, domnul Dănescu se adresează lui Georgel:

— Ieșirea din parc e pe aici, Georgică și vezi să nu te pălească vreun reformat...

Amorezul iese ca din pușcă.

— Ai ascultat? întreabă Lulu ștregărește.

— Fără să vreau, dar ia spune-mi ce-ai înțeles când i-ai spus că e remont și o ia razna peste câmp?

Lulu râde, apoi ia o mină solemnă.

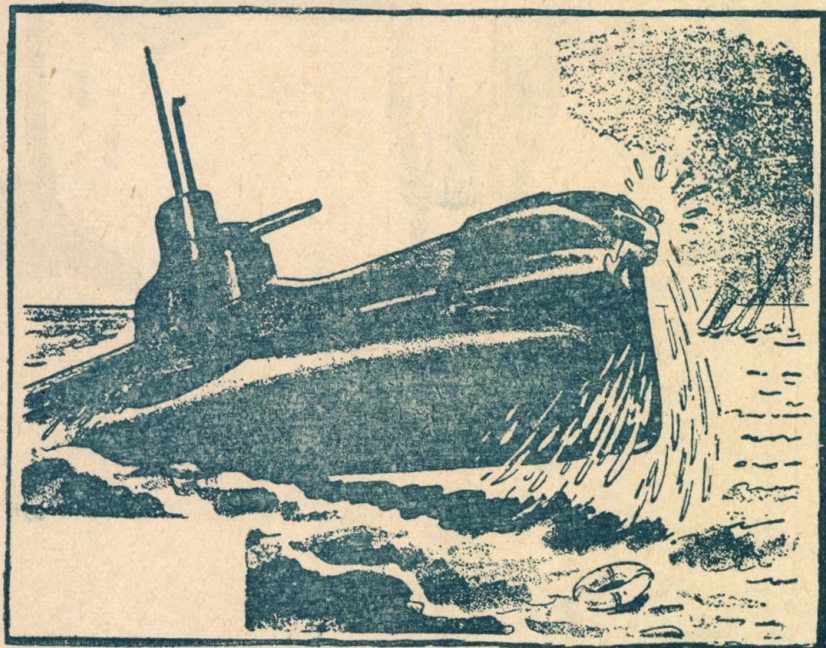
— Când dorești o femeie nu te apuca nici odată să o ceri în căsătorie, că te complici fără folos. Dacă te-ai aprins, spune-i pe șleau ce vrei și poate că...

...O! nu te teme... pe tine nu te-ai fi înșelat Gândacule, căci m'ai fi temut să nu-mi lași sacaua în drum.

— Mare fraier și Georgel ăsta! îl compătimește sincer domnul Dănescu.

— Bou pur sânge! conchide Lulu laconic.

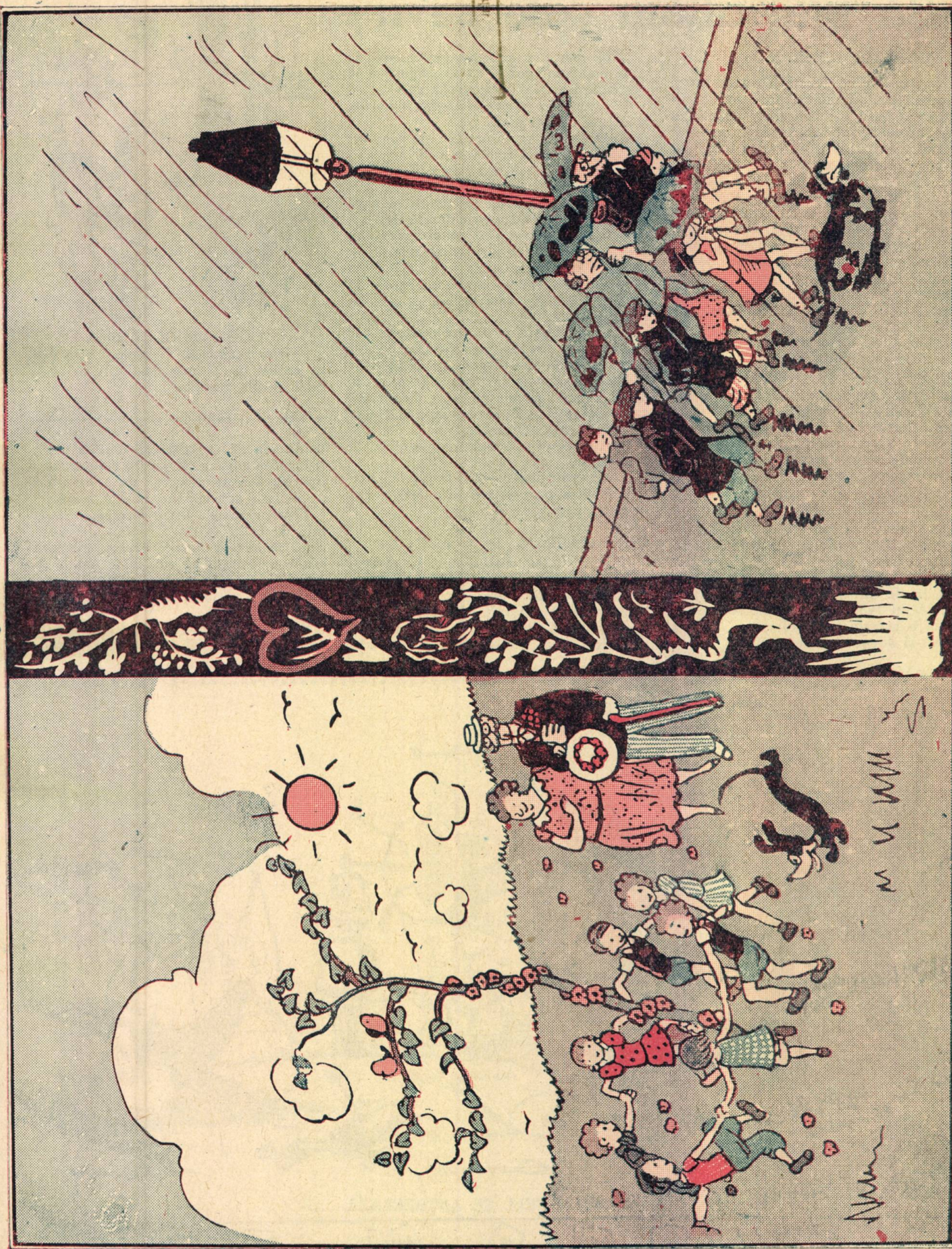
Trad. de Rovin.

RAZBOIUL SUBMARIN

Marinarul lăduros. — Ura! fraților!! Am capturat un submarin inamic!

Primăvara — așa cum sperăm să fie și

ășa cum este de obicei.

Să mai aflăm câte ceva

STRANGEREA DE MANA

Dragi cititori ai „Veseliei”, când faceți mișcarea tradițională și aproape masinală de a întinde mâna unei cunoștințe, v-ați întrebat vreodată în ce chip a putut lua naștere obiceiul ăsta? Explicația care urmează n'are nimic măgulitor pentru neamul omenesc, însă ea nu este lipsită de ingeniozitate nici prudență. Pe vremuri, atunci când doi oameni se întâlneau pe uliță, fiecare dintre ei trebuia să întindă în fața sa, bine deslăcută, mâna dreaptă, adică palma mâinei — aceea cu care lovești — spre a dovedi semenului că această mână nu prepară nici o agresiune. Pe urmă, odată ce mâna dreaptă dovedise bunele ei intenții, ea strângea mâna celuilalt, spre a se încredința că nici un fel de armă nu se găsea pitită în palmă.

Iată dar cum a luat naștere strângerea de mână din ziua de astăzi! Cine și-ar fi putut închipui că gestul acesta, pe care-l facem zilnic, era pe vremuri un gest de neîncredere reciprocă și vădea o veșnică prudență...

PROPRIETARI DIN ANUL 1850...

Dacă cumva vi se pare că regulamentele blocurilor moderne de astăzi sunt foarte aspre, consolați-vă citind formula draconiană de mai la vale, care fusese stabilită de un grup de „aproprietari” în velleatul 1850. Iată compunerea pitorească a acestui „Regulament pentru domnii și doamnele chiriași”.

„Toți oamenii ce stau cu chirie în casa asta sunt poftiți să se supună și să respecte hotărârile de mai la vale:

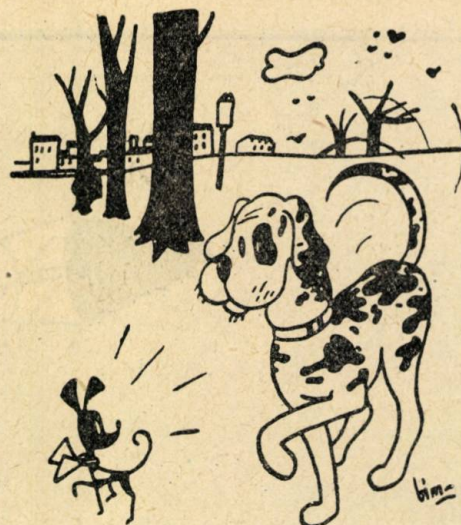
1. Cine nu-ș plătește la vreme chiria, e socotit ca dat afară.
2. După ora zece seara nu este îngăduit să se facă larmă în odăi.
3. Este oprit să veniți acasă cu lăutarii după dv...
4. Nu este îngăduit să țâneți în casă câini, pisici și păsări cu colivile lor.
5. Copiii n'au voie să se preumbe pe scări și prin curte spre a nu supăra pe chiriașii ce n'au copii.
6. Nu este voie să aveți mai mult de un pat într'o odaie, asta din pricini de curățenie.
7. Domnii chiriași să nu scuture covorele pe ferestre nici pe scări din cauza prafului și a sergenților de stradă..
8. Epistolele ce le primiți să aibă adresa exactă, să nu fie nevoit poștașul să frece scările ciocănind la fiecă ușa spre a întreba de destinatar.

9. Fiți cât se poate dă politicoși cu „proprietar”.

Sincer vorbind, nu găsesc nici o deosebire între proprietarii din 1850 și cei de astăzi...

UN MILIARD...

Un statistician, care a avut, pe semne, vreme de pierdut, a cercat să socotească de câte litere este nevoie spre a scrie urmarea naturală a numerilor până la un miliard. Spre a scrie toate numerele, dela unu la un miliard, este tre-

MOBILIZARE CANINA

— Nu ți-a rușine?... Voinic cum ești, ar trebui să fii mobilizat, nu să te fii după cozile femeilor!...

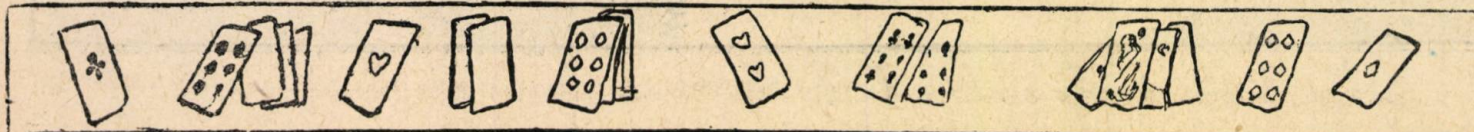
buintă de 45 miliarde 32.998.006 litere, și inchipuindu-ne că aceste numere ar fi tipărite, am avea nevoie de o bibliotecă de o sută mii volume format mare.

Toate numerile astea formează un total de 13.235.000.002 silabe. Presupunând că se pot rosti două sute cincizeci silabe pe minut, un om, ca să poată număra până la un miliard, are nevoie mai mult de un secol, exact o sută și unu de ani...

Prin urmare, dragii mei, mai multă atenție atunci când vorbiți de miliarde...

WILHELM TELL SE ANTRENEAZA

De ici... de colo...

DOUA VORBE DE PREȚ

Kipling, autorul „Cărții Junglei”, figura printre scriitorii cei mai bine plătiți din lume. Autografele lui atingeau prețuri atât de mari încât uneori se mira chiar și scriitorul. Cu câteva zile înainte de boala sa, Kipling a primit o epistolă din Boston. Lângă scrisoarea din plic era atașată o foaie albă de hârtie și un mandat de 100 dolari. Scrisoarea spunea în esență următoarele:

„Mă ocup cu colecționarea autografele oamenilor celebri. Iată de ce veți găsi în plicul ăsta o filă albă. Cred că 100 dolari sunt de ajuns pentru două cuvinte”.

Rudyard Kipling puse mâna pe foaie de hârtie, surâse malițios și apoi, în loc să așternă autograful cerut de fanaticul colecționar american, el scrisese:

„Mulțumesc mult!”.

Exact două cuvinte, cum ceruse amatorul de autografe...

JOFFRE ȘI MAC MAHON

Iată chipul în care a fost făcut căpitanul tânărul locotenent Joffre, care avea să ajungă mai târziu mareșal. Chestia datează de mai mult de 70 ani. Era în ajunul războiului din 1870. În jurul Parisului se ridicau în grabă forturi. Mareșalul Mac Mahon, președintele Republicii, se duse într-o zi să le inspecteze. Locotenentul de geniu Joffre era însărcinat să supravegheze și să conducă lucrările. Mareșalul Mac Mahon se opri în fața unui din forturi ale cărui așezări strategice îi plăcură nespuse, și puse câteva întrebări locotenentului. Incântat de răspunsurile și inteligența tânărului ofițer, mareșalul l-a întrebat cum se numește.

Locotenentul a răspuns:

— Sunt locotenentul Joffre!

Mareșalul a replicat printr-o frază napoleonică:

— Căpitane Joffre, îți mulțumesc!...

UN EXEMPLU FRUMOS

Bernard Shaw a fost de curând nașul unui mic yacht lansat pe Tamisa, care fusese construit spre a face ocolul Africii. Proprietarul yachtului era un bogat distilator din New-Castle. Un prieten al celebrului dramaturg englez l-a muștrătat două zile după lansarea vasului pentru faptul că-l botezase cu șampanie:

— Dragă Shaw, d-ta care ești un anti-alcoolic convins; dăduși un exemplu urât, foarte urât.

— Am dat un exemplu urât? a replicat Shaw. Dimpotrivă, dragul meu, nu se putea un exemplu mai bun. Judecă și d-ta. Iată un vaporas care, cu toate că a fost botezat cu șampanie, toată

viața n'are să înghită decât apă!... Poți d-ta găsi vreun semen de al nostru care să facă așa?...

INTRE PRIETENE

La hipodrom, două doamne, în rochițe roz. Una dintre ele nu găsește indeajuns vorbe aspre spre a condamna „prostia” noului ei fecior, un tânăr care a fost înainte controlor la un cinematograf.

— N'am pomenit, mașor, un servitor mai neghiob decât ăsta. Zilele trecute îl văd venind la mine, cu o carte de vizită în mână, spunându-mi: „Coniță, doi domni doresc să vă vadă. „Unde sunt? am întrebat. „Unul e în salon, iar celalt așteaptă afară la ușă”. „De ce nu i-ai introdus pe amândoi?”

— „Cum era să las două persoane cu un singur bilet!”...

PE STRADA

— Tare mândru se mai ține Georgescu!

— Și asta numai din ziua când a fost desfigurat într'un accident de automobil!

— Păi de ce s'o fi ținând mândru?

— Fiindcă toată lumea îl crede acum campion de box!...

AFACERI STRĂȘNICE

Mitică e voiajor de comerț. El călătorește în contul unei mari fabrici de postav din Bacău.

Pe cheiul portului din Constanța se întâlnește cu vechiul și bunul său prieten Manole, care și el e tot voiajor, dar în bransa articolelor alimentare.

— Ia te uită, Mitică! Ce faci, frățioare?

— Cât se poate de bine, dar tu?

— La fel. Cum merg afacerile?

— Minunat. Fabrica pe care o reprezintă face niște afaceri formidabile. Uite, numai pe cerneală pentru facturi cheltuesc zece mii de lei pe lună.

— Allo! Am pierdut invitația la bal mascat și poliția nu mă crede!

— Ce vreau cu directorul d-șale? Nimic altceva decât să-i trag o pereche de palme.

— Scuzați, dar trebuie să mergeți pe cale erarhică. Trageți-mi mie palmele și, la rândul-mi, le voi transmite d-lui director.

— Zece mii de lei! rânjește Manole. Asta e fleac pe lângă afacerile ce le închei eu în contul fabricii. Nu mai departe decât luna trecută, doar nepunând punctul pe i, am economisit douăzeci mii de lei la cerneală!...

AMBULANTUL

Un negustor ambulant, instalat pe o stradă din București, vindea niște cărți de joc împreună cu modul de întrebuințare care îngăduie să poți executa cu ele o sumedenie de trucuri.

— Apropiati-vă și priviți, domnilor și doamnelor, spunea negustorul; voi executa acum un truc minunat... Da, domnilor, minunat, atât de minunat în cât, deunăzi, un domn a spus că-mi dă douăzeci de mii lei dacă sunt în stare să-l învăț să facă și el la fel...

Auzind vorbele astea, cei de față îndură dovezi de neîncredere.

— Da, onorat public, mi-a oferit douăzeci mii de lei... Trebuie însă să vă spun că el n'avea mâini!...

DUȘMAN CRUNT!

Bețivescu se găsea grav bolnav, atât de bolnav în cât clipele ce le mai avea de trăit îi erau numărate.

— Iancule, spuse la un moment dat, nevasta lui, părintele Niculescu a spus că orice om când se găsește în ultimele clipe ale vieții, trebuie să se împace cu toți dușmanii, chiar și cu cei mai crunți dușmani!

— Iată că-l ascult, nevestico. Du-ți și adu-mi un pahar cu apă!...

INTRE ACTORI

— De ce ești supărat, Alecule?

— Păi primii eri un rol care nu-mi place de fel.

— Ce rol?

— Un rol din partea perceptorului meu!...

D u e l u l . . .

D. Treboniu Pascu intră repede în casă și zise soției sale :

- Fă repede bagaje.
- Cum ?
- Ți-am spus să faci bagaje.
- Bine, dar de ce ?
- Plecăm...
- Unde ?

— Vom vedea... la gară. În orice caz, părăsim Bucureștii.

- Dar de ce ?
- Nu mai pot rămâne în Capitală. Sunt dezonorat.

- Dezonorat ?
- Da. În curând va afla toată lumea. E mai bine să plecăm.

Treboniu căzu într'un fotoliu și își șterse fruntea de sudoare. D-na Pascu se apropie de dânsul și îi zise cu blândețe :

— Spune-mi ce s'a întâmplat. Spuneai că te duci la Nae Coltofeanu.

— Da... Știi că aveam un mic diferend.

— Da, un moft, cu privire la terenul pe care l-am cumpărat împreună. Tu vroiai să construiești o casă de raport, iar el susținea morțiș să clădim un hotel.

- Idee prostească.
- Firește. Dar lucrurile se pot aranja între oameni...

— Da, dar vezi că Nae nu e om de înțeles. Dela primele cuvinte mi-a declarat că hotărârea lui e irevocabilă. A ridicat apoi tonul, spunând că sunt un dobitoc. Eu i-am răspuns că e... un șacal. Atunci, el a ridicat mâna... Credeam că mă omoară. Dar mi-a spus fără să mă lovească : — „Consideră-te pălmuit!”. După aceea mi-a arătat ușa. Fără să-mi dau seama am plecat și și peste câteva clipe eram în stradă.

— Ai fugit ?

— Nu. Am plecat fără să mă grăbesc. Trebuia însă să-i răspund : — „Consideră-te străpuns de vârful floretei mele!”. În felul acesta onoarea era salvată. Pe când astfel, am acceptat prostește injuria și, începând de mâine, Coltofeanu se va lăuda peste tot că m'a pălmuit. Deaceia trebuie să dispar.

— Ești un prost, dragul meu. Te-ai lăsat impresionat de Coltofeanu, fără să te gândești că nimic nu e mai ușor decât să spui cuiva să se considere pălmuit. E cu totul altceva s'o faci cu adevărat. Dar pentru asta e nevoie de curaj și Coltofeanu al tău e un laș... Dacă n'ai fi un poltron...

— Pardon !

— ...!-ai fi pus la locul lui, dându-i să înțeleagă că la prima lovitură vei riposta.

— Poate că ai dreptate...

— Asta e ultima fotografie a bunicului vostru. Dar nu i se văd decât picioarele, căci fotograful era cam emoționat.

— De altfel, totul se poate repara. Te vei duce la Coltofeanu...

- Crezi că...
- Sunt sigură. Când te va vedea venind, va tremura de frică.
- Crezi ?

— Da. E un laș. Ii vei spune că nu te consideri pălmuit, că toate acestea nu sunt decât vorbe și că ar face bine să-și măsoare cuvintele. În acest moment, el va fi acel care se va simți prost. Va deveni blând ca un miel și mă prind că va căuta să discute cu privire la teren.

— Ai dreptate. Coltofeanu e o secătură și un laș. Ii voi arăta eu cine sunt !

Și așezându-și pălăria pe o ureche, Treboniu Pascu plecă urmat de privirile fulgerătoare ale soției sale.

Când s'a reîntors după o jumătate de oră, Treboniu avea înfățișarea unui cuceritor.

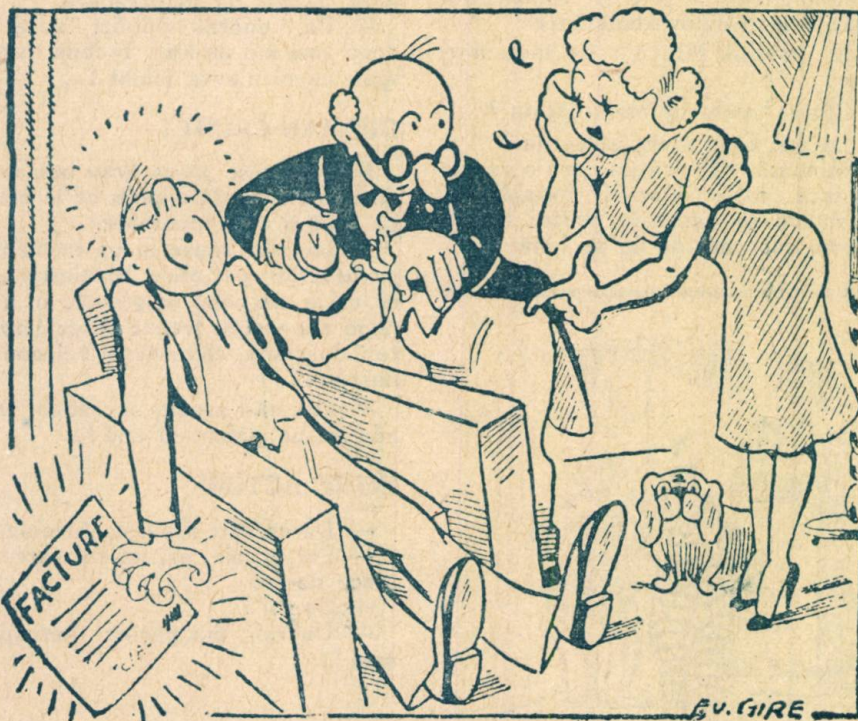
- Ce-ai făcut ? îl întrebă d-na Pascu,
- Am aranjat.
- Istorisește-mi și mie. I-ai spus că nu te consideri pălmuit ?

— Da. Când a auzit asta, mi-a cărpit două palme de-am văzut stele verzi.

— Sper că i le-ai înapoiat insutit !

— Aș ! Să mă bat cu un astfel de mitocan ? L-am strivit cu privirea și i-am spus pe un ton disprețuitor : — Consideră-te mort !

După care am plecat cu capul sus, fără să întorc privirea !

— A avut vreo criză de ficat ?

— Nu ; doar a citit ultima factură trimisă de croitoreasă...

Sfaturi pentru bărbații timizi

Tinerilor, mai întâi, nu fiți de fel timizi cu femeile! O femeie poate la nevoie găsi delicios ca cineva să înceapă să se incurce în clipa când trebuie să-i vorbească despre dragoste, dar asta nu înseamnă aproape nimic.

Timiditatea e un cusur care se îndreaptă, se lecuește. Dar nu ferindu-te de femei, fugind de ele, dimpotrivă. Nimeni nu poate învăța să înoate până nu intră în apă și se udă!

Siguranța, ușurința, mlădierea față de femei pe care a-ți admirat-o la alți bărbați... o puteți avea și dv. într-o zi, căci toate astea se pot învăța la fel ca gimnastica.

Nu glumesc de fel. Dacă sunteți cu adevărat timizi, căutați în orice moment să vă găsiți în tovărășia femeilor. În anturajul dv. imediat: la birou, magazin, atelier. În momentele de libertate: baluri, serate, societăți, cluburi. Căutați de faceti din femei bune prietene. Considerați-le la fel ca pe niște băieți, fără a căuta să le placeti, fără a vă gândi la dragoste. Puțin câte puțin, văzându-le mișcându-se și auzindu-le vorbind, veți descoperi că ele nu sunt chiar atât de terifiante. Fără să băgați de seamă veți deveni mai îndrăzneți, mai cutezător. Veți fi mai deschis cu ele, mai liber, mai sigur de dv., mai increzător.

Chiar dacă întâmpinați un insucces nu trebuie ca el să vă descurajeze pentru viitor. Un eșec nu are nimic rușinos în el. Trebuie să convenim că dacă o femeie ar trebui să zică „da” la toți cei care îi fac curte, ea n'ar mai termina niciodată. Sunt „fatalmente” și unii refuzați. Dv. sunteți unul din aceștia. Nu insistați: duceți-vă aiurea. Sunteți poate așteptat! Nu fiți niciodată intransigent. Nu trebuie să fiți incredințați că fericirea dv. depinde numai de o femeie — nici măcar de un tip de femeie! Iată că vă găsiți în fața unei femei foarte frumoase și care pare copleșită de pretendenți. Nu începeți să gândiți: „N'o să mă bage în seamă!”.

Nu știți nimic! Destinul e atât de ciudat și capricios! Înainte de toate, atenție la ochi! Orice idilă începe din priviri. Ochii femeii întreabă ochii dv. care răspund. Ori viceversa. Trebuie să știți cum să priviți. Femeile sunt tare pricepute în asta.

Doar după chipul cum privești o femeie, ea știe exact ceace gândești

despre ea... Observați cu mare atenție dasemenea buzele femeilor. Atunci când o femeie se simte privită, admirată, pândită, dorită, există un fleac de nimica care se ivește la colțul buzelor — o fremătare care, dacă o știți des-cifra, spune multe, multe de tot, atât de multe în cât nici o mirare dacă după scurtă vreme vă veți afla cu stăpâna buzelor în fața Ofițerului de stare civilă...

— Nu te enervează când acordezi toată ziua atâtea plane?

— Nu... Din fericire sunt surd.

Citiți „Veselia”

LA INSTITUTUL DE FRUMUȘETE

— Ghinion! Din greșală am lăsat pe domnul colonel să intre în laboratorul rezervat pentru femei...

Morala și NOROCUL

LOCALIZARE INTR'UN ACT de Virginia Slăvescu

PERSONAGII :

FAGADAU
FILUȚA
GLOGOJANU
PANCU
UN CHELNER
FLORICA

Scena se petrece într-o bodegă

FAGADAU, către chelner. — Dă-mi un sprîț... Te rog să-l torni cu multă emoție.

CHELNERUL. — De ce ?

FAGADAU. — E ultimul meu sprîț. Măine mă însor și, hotărît, mă las de băutură. (Chelnerul se îndepărtează). — Chelner !

CHELNERUL. — Poruncă ?

FAGADAU. — Măine mă însor !

CHELNERUL. — Știu.

FAGADAU. — De unde știi ?

CHELNERUL. — E o doua oară când mi-o spuneți.

FAGADAU. — Și nu va fi ultima. Măine mă însor cu Matilda. Stai, nu pleca !

CHELNERUL. — Mă iertați... dar mă așteaptă clienții.

FAGADAU. — Mai stai puțin. Ține o sută de lei, deși nu sunt bogat și lasă-mă să-ți mai spun ceva...

CHELNERUL. — Vă rog...

FAGADAU. — Mă însor mâine ! Nu știi ce înseamnă asta, fiindcă nu o cunoști pe Matilda. Din fericire pentru d-ta. Fiindcă dacă ai cunoaște-o, ai lua-o imediat de nevastă.. Chelner !

CHELNER. — Pofțiți ?

FAGADAU. — Nu sunt decât un biet funcționar de bancă... Chelner.

CHELNERUL. — Vă rog ?

FAGADAU. — Câștig patru mii de lei lunar, am douăzeci și șapte de ani și nici un viitor... Așa spun șefii. La bancă sunt tratat cu dispreț. Un singur om mă stimează : nașul meu, d. Glogojanu. Il cunoști ?

CHELNERUL. — Nu.

FAGADAU. — Păcat. El m'a băgat la bancă. E un om ef-ef. Cunoaște toate mărcile poștale din lume. E un mare filatelist... Plata ! Trebuie să duc titlurile astea la Banca Națională. Dacă e aglomerație viu din nou aci să iau o gustare. La revedere. (Ese, în timp ce intră Filuța și Florica).

FILUȚA. — Stai aici să luăm ceva. Aproape de ora prânzului însă, te rog să pleci acasă, căci încep să vină funcționarii de bancă, Vreau să încerc să fac rost de ceva bani.

FLORICA. — Sunt îngrozită... Când mă gândesc că ți-ai ales o astfel de serie...

FILUȚA. — Mai las-o încolo de morală ! Funcționarii au gențile pline de bani și de acțiuni... Și eu am o servietă plină de acțiuni... cari nu fac două p-rale ! Iată această cerere ! (Deschizând servietă). Jurnale vechi, hârtie maculatură, cumpărată cu chilogramul.

FLORICA. — Și eu care visam să devii om cinstit.

FILUȚA. — Puțină răbdare ! Am stofă de om cinstit...

FLORICA. — Tatăl tău era cinstea personificată. Bunicul tău la fel.

FILUȚA. — O, da. Avea o avere considerabilă, strânsă (insinuant) nu se știe cum !

FLORICA. — Bani n'au miros.

FILUȚA. — Ba da. Dar îl pierd după două generații. Din păcate, din averea lui n'a mai rămas nimic. Mie îmi revine să reconstituiesc averea strămoșilor.

FLORICA. — Rămâi om cinstit, Filuța, crede-mă !

FILUȚA. — Mai târziu, ți-am mai spus-o. Când voi fi bogat. În materie de cinste, eu nu admit mediocritatea. Ori cinstit de tot, ori deloc. În loc să pun jurnale în servietă, ași putea pune acțiuni devalorizate. Cu puțină imaginație, ași putea spune că e un simplu schimb : adică o afacere corectă. Dar ar însemna să mă înșel mai întâi pe mine, cum fac escroci cei mari dela Bursă, și nu vreau. Nu pot înșela doi oameni în același timp.

FAGADAU, intrând. — Chelner !

FILUȚA, către Florica. — Mi se pare că mi-am găsit omul. Du-te acasă și așteaptă-mă.

FLORICA. — Ce vrei să faci ?

— Eu port masca pe cap. Imi șade mai bine și, afară de asta, economisesc o pălărie.

FILUȚA. — La revedere... La revedere... (Florica ese).

FAGADAU. — Chelner !

CHELNERUL. — Ordin !

FAGADAU. — Dă-mi un sprîț și o felie de brânză.

CHELNERUL. — Indată !

FILUȚA, apropiindu-se de Făgădău. — Ce mai faci căpitane ?

FAGADAU. — Vă înșelați, nu sunt căpitan.

FILUȚA. — Nu sunteți dv. căpitanul Cartoian ?

FAGADAU. — Nu, domnule.

FILUȚA. — Să mă iertați. Am făcut confuzie.

FILUȚA. — Nu e nici o supărare.

FILUȚA. — Firește. Căpitanul Cartoian e un ofițer de elită... Sunteți ofițer ?

FAGADAU. — Nu. Sunt funcționar de bancă.

FILUȚA. — Funcționar de bancă ? Ce întâmplare ! Tocmai aveam nevoie de o lămurire. Am titluri la purtător în valoare de 150.000 lei și vreau să-i depun undeva... Luați ceva ?

FAGADAU. — Cu plăcere... un sprîț... Ultimul. Măine mă însor.

FILUȚA. — Felicitările mele. Eu sunt artist. Nu mă pricep în afaceri bancare. Se pare că sunt multe formalități de îndeplinit.

FAGADAU. Mda, destul de multe.

FILUȚA. — Afară de asta, nu știu cărei bănci să mă adresez.

FAGADAU. — Știi ceva ? Depune titlurile la noi. Banca noastră e una din cele mai solide.

FILUȚA. — Ar fi o idee. Vreau să mă scap cât mai repede de aceste titluri. Nu e deloc comod să te plimbi cu 150.000 lei la subsuoară.

FAGADAU. — Mie-mi spui ? (În șoaptă). Și eu am în geantă acțiuni de treizeci și cinci de mii.

FILUȚA. — Zău ?

FAGADAU. — Da. Eri am avut parturzeci.

FILUȚA. — Dar mâine ?

FAGADAU. — Măine mă însor.

FILUȚA. — Așa e. Știi ce ? Vrei să luăm masa împreună ?

FAGADAU. — Bucuros, dar sunt cam grăbit. Trebuie să mă întorc la bancă.

FILUȚA. — Să luăm ceva la rezeală. Chelner !

CHELNERUL. — Porunciți !

FILUȚA. — Dă-ne o sticlă de Cotnari și două pahare.

CHELNERUL. — Ar fi bine să pofțiți dincolo.

FILUȚA. — Da, da... Să mergem dincolo. Imi vei vorbi despre căsătoria d-tale. Să mergem.

(Ies prin stânga).

PANCU, intrând. — Ori ce-ai spune, finul d-tale e un nătărău.

GLOGOJANU. — Domnule director, vă asigur că vina e numai a mea. In loc să-i dau acțiuni petrolifere, i-am dat titluri fără valoare.

PANCU. — Auzi gugumănie! Ne vom face de râs. Un bancher ca mine să păstreze astfel de maculatură! Nu ne mai rămâne decât o scăpare: să găsim pe nătângul d-tale de fin. Ești sigur că vine pe aici?

GLOGOJANU. — Da, dar acum nu-l văd.

PANCU. — Să mergem la bancă. (Ies amândoi).

FAGADAU intrând, **cam băut, către Filuță.** — Vasăzică, ne-am înțeles, ești martorul meu?

FILUȚA. — Cu cea mai mare plăcere.

FAGADAU. — Imi pare bine că ne-am întâlnit.

FILUȚA. — Și mie. Dacă n'ar fi blestematul de reumatism, ași fi și mai mulțumit. A! (Se vaetă). Să mergem la bancă... (Se vaetă din nou). A! Mă doare îngrozitor! Trebuie să șed puțin... Mă tem că nu voi putea merge la bancă...

FAGADAU. — E la doi pași.

FILUȚA. — Chiar dacă'ar fi la masa de alături și n'ași putea să mă scol.

FAGADAU. — Vrei să mă duc eu în locul d-tale?

FILUȚA. — Bucuros.

FAGADAU. — Dă-mi geanta.

FILUȚA. — Poftim. — Fii cu băgare de seamă, dragul meu. E toată averea mea.

FAGADAU. — Imi pare rău....

FILUȚA. — Lasă-ți geanta aici. Ți-o păstrez eu până te întorci.

FAGADAU. — Să nu te miști de aici.

FILUȚA. — Nu mă lasă reumatismele.

FAGADAU. — Mă întorc în cinci minute.

FILUȚA. — Vezi să nu pierzi titlurile!

FAGADAU. — Fii liniștit. La revedere. (Iese).

FILUȚA, **singur.** — Chelner, plata! CHELNERUL. — O sută treizeci, fără remiză.

FILUȚA. — Scump, dar face. Poftim cinci zeci de lei bacșiș. (Iese repede).

GLOGOJANU (intrând). — Ne-am speriat de pomană. Băiatul nici nu s'a dus la bancă.

PANCU. — Fiindcă e o haimana. Le-nea lui a reparat gafa d-tale. Ce familie! Pe d-ta nu te preocupă decât mărcile postale!

GLOGOJANU. — Manie inocentă.

PANCU. — Să mă ierți d-ta. E o manie foarte primejdioasă. Poate că astăzi n'ai fi făcut greșeala aceea, dacă nu te gândeai la mărcile d-tale.

GLOGOJANU. — Mă distrează.

PANCU. — Pe spinarea mea. Bine că am avut grije să spun celor dela Banca Națională să-l trimită aci numai decât cu acțiunile acelea... ridicole. A! iată-l și pe pricopsitul d-tale de fiu! Unde-ai fost, domnule?

FAGADAU, **zăpăcit.** — Am fost la bancă să duc titlurile...

PANCU. — Dă-le incoace!

FAGADAU. — Sunt în servietă.

GLOGOJANU. — Unde-ți este servietă?

FAGADAU. — La Filuță.

PANCU. — Care Filuță?

FAGADAU. — Fiți fără teamă. E la loc sigur. Filuță e prietenul și martorul meu. Chelner!

CHELNERUL. — Ce ați dorit?

FAGADAU. — Unde-i domnul care era aici?

CHELNERUL. — A plecat.

FAGADAU. — Cum? Nu-l mai dor reumatismele? Nu ți-a spus când se întoarce?

CHELNERUL. — Nu. A plătit și a plecat.

FAGADAU, **disperat.** — A plătit?... PANCU, **către Glogojanu.** — Vezi?

Ți-am spus eu că e un nătărău. I-a furat geanta.

GLOGOJANU. — Acum imi pare bine că m'am înșelat.

PANCU. — De mâine nu mai faci parte din personalul băncii!

GLOGOJANU. — D-le director, il nenorociți! Măine se însoară.

PANCU, **către Făgădău.** — Va să zică așa înțelegi d-ta să-ți faci datoria?

FAGADAU. — D-le director, vă asigur că nu e nici o primejdie. Prietenul meu trebuie să vie imediat. Mi-a lăsat geanta lui cu 150.000 lei.

PANCU. — Ași fi curios să văd și eu minunea asta.

FAGADAU. — Poftiți geanta.

PANCU, **după ce a cercetat conținutul servietei.** — Iată cei 150.000 lei ai d-tale! Jurnale vechi, cataloage, hârtie de chilogram! (Aruncă totul la pământ).

Măine te dau afară? Ești un idiot!

FAGADAU. — Iertați-mă, domnule director.

PANCU. — Te iert, dar te dau afară.

GLOGOJANU (care s'a aplecat și examinează un plic vechiu din geanta lui Filuță). — Isuse Hristoase!

*Pentru risipirea găburilor drept
CEREȚI CARTEA DE MARE HUMOR*

NITĂ PITPALAC
la Londra
Preț 40 Lei

PANCU. — Ce s'a întâmplat?

GLOGOJANU. — Mărci postale!

PANCU. — Poftim! De mărci postale ii arde acum!

GLOGOJANU. — Dar mărcile acestea au o valoare fantastică! Iată un „Mauriciu” din 1847 care face o sută de mii de lei. Alte șase, la fel. Aici sunt mărci postale de trei sute de mii de lei.

FAGADAU. — E cu puțință?

FILUȚA, **intrând, aparte.** — Un remizier mi-a spus că titlurile nu fac un ban. E mai bine să-i restitui servietă...

FAGADAU. — Uite-l!

PANCU. — Las'că-i arăt eu! Cum ai îndrăznit să mai vii pe aici?

FILUȚA, **lui Făgădău.** — Ți-am adus servietă.

PANCU. — Escrocule! Ia maculatura asta de aici și șterge-o până nu te dau pe mâna poliției! Să mergem. (Ies toți trei).

FILUȚA, **singur.** — Bine c'am scăpat.

FAGADAU, **reîntorcându-se.** — Ți-ai bătut joc de mine... Și eu care credeam că am găsit un prieten!

FILUȚA. — Te asigur...

FAGADAU. — M'ai luat drept un nătărău. Nu protesta! Așa este... sunt un dobitoc. L-am lăsat pe unchiul meu și pe patron să plece și am venit să-ți aduc o avere care îți aparține. Servietă d-tale conținea mărci postale în valoare de trei sute de mii de lei.

FILUȚA. — Ești nebun?

FAGADAU. — Nu. Nu sunt nebun. Unchiul meu e filatelist... se pricepe la mărci. Iată-le. Le poți lua fără teamă. Sunt ale d-tale.

FILUȚA. — Ascultă...

FAGADAU. — Ce vrei?

FILUȚA. — Sunt surprins... mișcat... Mai sunt oameni cari pot da cu piciorul la o avere?

FAGADAU. — După cum vezi... Ași putea spune că există oameni cari nici nu pot face altfel.

FILUȚA. — Ascultă-mă: să împărțim pe din două.

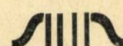
FAGADAU, **hotărât.** — Nu. Nu primesc nimic dela d-ta.

FILUȚA. — De data aceasta nu-ți vorbește escrocule. In acest ultim sfert de oră m'am transformat. Văd că se mai găsesc oameni cinstiți pe lume. Nu sunt mulți, dar cel din fața mea face mai mult decât toată specia. Te rog... ia partea ce ți se cuvine. Vreau să fim prieteni. Așa... Și acum, la revedere. (Făgădău îi întinde mâna). O strângere de mână, înseamnă mult câteodată.

FAGADAU, **entuziasat.** — Ți-o dau din toată inima.

FILUȚA, **sentențios.** — Ascultă-mă pe mine, dragul meu... Noi suntem făcuți să ne înțelegem. Față de societate, reprezentăm două primejdii egale. Eu, sunt prea ticălos, iar tu... tu ești prea cinstit.

(Cortina)

NEÎNȚELEGERI CASNICE

— M'am săturat de atâtea scene! Prefer să plec!...

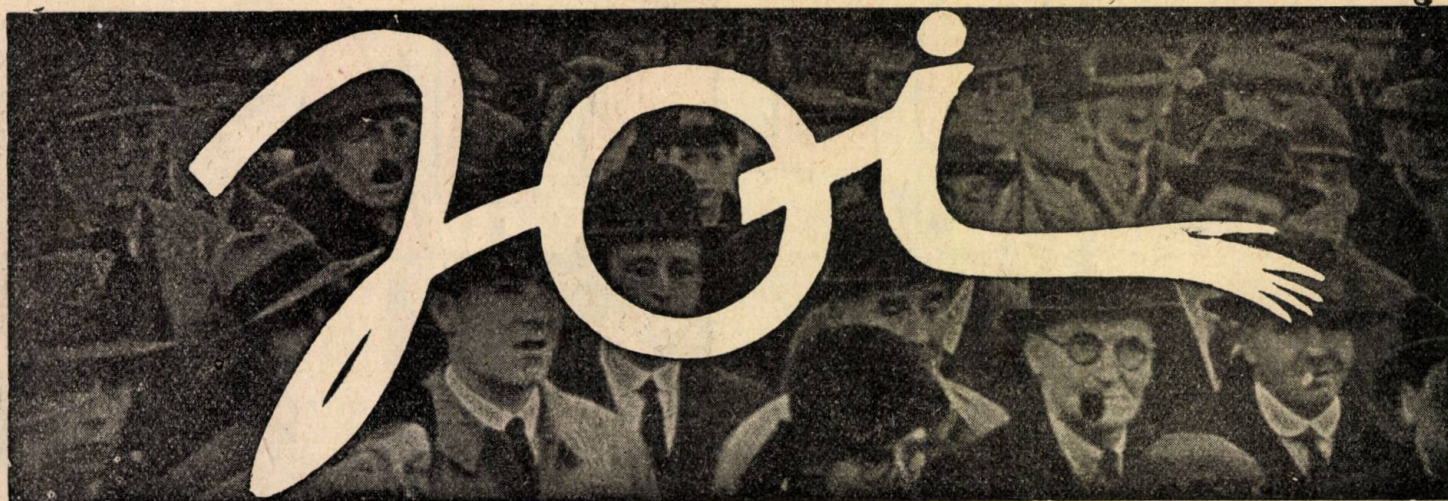
Taxa poștală plătită în numerar conform aprobării Dir. G-raile P. T. T. Nr. 24.464/939
TIPOGRAFIA ZIARULUI „UNIVERSUL”, STRADA BREZOIANU 23—25 BUCUREȘTI (ROMÂNIA)

— Voi, aici, vă bateți ?

— Nu, mamă ! am discutat despre cum are să fie pacea !...

LEI 5.—

Proprietar :
Soc. Anon. „Universul“, București,
Str. Brezoianu 23—25

Director și Ad-tor delegat :
STELIAN POPESCU
Redactor responsabil :
CONSTANTIN COSCO

Înscrisă sub Nr. 162 Trib. Ilfov.
Redacția și Administrația :
București I
Str. Brezoianu 23-25, tel. 3.30.10

13 Iunie

Umoriștii de altădată

Am mai scris și altă dată în acest loc despre întristătoarea uitare în care au căzut marii umoriști de pe vremuri. Deplângeam, atunci, lucru pe care (din nefericire) îl mai facem și astăzi, lipsa unui editor inteligent care să adune în volum operele lui George Ranetti și accentuam asupra rentabilității unei astfel de inițiative.

Acelaș lucru s'ar putea spune și despre scrierile lui Tony Bacalbașa, vedetă de prima mărime a timpului său, care a risipit o atât de scânteietoare vervă în cele două volume „Moș Teacă” și „Viața militară” ca și în presa zilnică.

O altă ilustrație a scrisului umoristic de altă dată este și doctorul Alceu Urechia, (Dr. Iodoform). Cine n'a cetit foarte amuzantele sale „Verzi și uscate”, cronicile săptămânale din revista Viața sau acele irezistibile conferințe umoristice, cari au făcut deliciul atâtor generații trecute?

Dar causticul Teleor? Dar subtilul Locusteanu? Acesta din urmă întocmise pe vremuri o antologie a umorului, care a dispărut de mult din librării. O a doua ediție, revăzută și adăugită a acestei lucrări, nu s'a mai tipărit, deși era cât se poate de necesară. Se pare că editorilor noștri nu le plac cărțile umoristice, spre deosebire de cei francezi, germani și italieni, cari le acordă o foarte mare însemnătate.

E destul să cităm pe parizienii Pierre Juven, Paul Ollendorff și Méricant, mulțumită cărora putem citi azi pe Auré-

lien Scholl, Pierre Veron, Alphonse Allais, George Auriol și alții.

La noi, după cum am spus mai sus, inițiativa editorială a strălucit... prin absență.

Pentru a îndrepta acest mare neajuns, „Veselia” a luat hotărârea de a scoate din uitare glorioasele pagini ale literaturii umoristice din trecut.

În curând vom face să apară numere festive, închinare în întregime spiritului unui George Ranetti, Tony Bacalbașa, dr. Urechia, Teleor și alții. Aceste numere vor fi adevărate antologii, pe cari le recomandăm de pe acum cititorilor noștri iubitori de literatură aleasă.

★

EPIGRAMA — 1940 DE D-RA M. MARIN

În editura revistei „Epigrama” a apărut volumul de catrene satirice al colaboratoarei noastre, d-ra M. Marin.

Apariție singulară într'un sector în care nu excelau până acum decât bărbaii, d-sa nu este o întâmplătoare Sophie Arnould, ci o epigramistă autentică, cu vervă satirică constantă și cu acel „ésprit de suite”, care deosebește pe diletant de adevăratul profesionist.

Pe de altă parte, dacă e adevărat că „orice nouă epigramă, înseamnă un prieten mai puțin”, e de presupus că tipărirea unui întreg ciclu, reprezintă un act de mare bravură. D-ra Marin a avut

acest curaj și prin aceasta a câștigat „a priori” dreptul la admirația noastră.

Epigramele d-sale perfecte ca formă, sunt malitioase, dar fără răutate și vigoase, dar nelipsite de grație și feminitate. Această din urmă calitate, extrem de prețioasă pentru noi, condiționează, în mod absolut, instalarea d-rei Marin în locul, vacant până acum, al primei femei epigramiste. În felul acesta, epigrama, gen care avea nevoie de o ramură feminină, va fi scutită de regretabilele cazuri de hermafroditism literar, atât de frecvente în celelalte sectoare ale scrisului.

Din cele șaizeci de catrene ale volumului d-rei Marin, transcriem pentru indiscutabila lor reușită, pe cele de mai jos :

Generalul chinez Li-Bana
și-a trimis fiul în Cehoslovacia
să învețe tactica militară.

(Ziarele)

Generalul l-a trimes
Ca să facă practică.
Bine e să fii chinez.
Dar nu și în tactică.

La teatrul „Comedia” se reprezintă piesa „Două palme”.

S'ar mulțumi numai cu două
Întreaga trupă, se 'ntelege,
Dar cred că nu-s de-ajuns, nici nouă,
Ci numai o bătae 'n lege.

Și însfârșit această din urmă săgeată pe tema:

„La Pașa vine un oltean”

La pașa vine un oltean
Să-i vândă iar un cal bălan :
Zadarnic, el nu reușește,
Căci azi... nici turcul nu plătește.

Omul cu foarfeca

P i v o F l e k

de C. Cosco

Am descoperit acum câțiva ani la Praga un loc istoric despre care Baedekerul va pomeni mâine (adică a doua zi după ce vor apare rândurile acestea).

Am văzut într-o seară un ceasornic cu cadranul luminat. Cadranul, în loc de cifre care să arate orele, avea litere. Am tradus numai decît: Pivo: bere. Dar Flek?

Și am intrat în... descoperire.

Dar n'am intrat așa, buzna. Nu e flek sau fleac să intri într'un loc unde nu știi ce întâlnești. M'am prevăzută mai întâi cu unelte necesare descoperitorilor de monumente ale trecutului îndepărtat. Am intrat... Într-o cârnățarie apropiată. La Praga cârnățăriile sunt dese. Mi-am cumpărat safalazi, vurști, șuncă de Praga, am luat cremvurști, conopidă și castraveți murați, ridiche neagră, muștar și am apărut pe terenul nedestelenit, (credeam eu).

Cu o lampă într-o mână și în cealaltă cu cârnații cari, unul lângă altul, constituiau, pe lângă lanț de măsurat moșiile, prescripția recomandată de medici la Karlsbad suferinșilor de bilă, am trecut pe sub ganguri ca de păcură și reci și am ajuns într-o sală mare. Sala avea candelabre de fier bătute artistic cu cioacanul, prezinta bolți și pereți pictați de acum cinci sute de ani, avea arcade, grilajuri, diverse căni în metal arămit, atârănând de plafoane ca vechi trofee cucerite de setea... de glorie a generațiilor perindate. Tavanul era cum e smoala, înegrit de secole, afumat ca spiritul seriilor de vizitatori. Am văzut aci drăpele ale diferitelor corporații cari și-au avut și sediul politic și asediul băhic; am văzut crenelurile prin cari se apăra, poate, odinioară, siesta celor dinlăuntru.

La mese lungi ca de cazarmă, mese neașternute, cu lemnul împudic și necivilizat, potop de alți descoperitori. Unii dintre ei, mai casnici decît mine, veniseră cu descoperitoare: neveste sau prietene. Toți, de asemenea, cu unelte de rigoare spre a deschide drumul cercetărilor istorice. Veniseră cu cârnați, șuncă, castraveți murați, etc.

A fost, desigur, o înfrângere în întreprinderea mea arheologică. Cine adușese liota?

Dar avantajul ziaristului e mare. Tot eu voi fi cel dintâi care va vesti lumii hruba istorică.

★

Lumina, în vasta încăpăre, cu ziduri interioare de cel puțin un metru groșime, era anemică și da astfel impresia de tainită unde se pregătesc comploturi infernale (împotriva stomacului). Dar paharele mari din fața conspiratorilor, pline cu bere în culoarea cafelei, erau

cunoscute. Paharele acestea masive care nu cereau să fie umplute și totuși se umpleau din oficiu, și nu pretindeau să fie golite într-o clipă și erau desertate cu frenezie, goneau repede lumina ofticoasă și creiau numai decît în minți orbitoare becuri electrice. Conspiratorii desfăceau repede pachetele cu cârnați, infundau în pântec, cu ajutorul lichidului negru, cremvurștii și poezia lua ființă. Safaladul, întovărășit de bere abundentă, permitea tuturor să-și strige fericirea prin cântec, în toate limbile, prin sărutarea aproapelui (de sex contrar), prin răs — fiecare după fire ori cantitatea consumației.

Nu era ceartă, nu era discuție că ești sau nu ești servit; nu încăpea tocmeală ori protest că ai băut cinci, nu zece halbe. Plata se făcea imediat și atunci nici un calcul matematic, în care s'ar strecura un lapsus de memorie, nu mai avea nevoie de control.

Cum vedeți, eram la berăria (pivo) Flek. Era o berărie istorică. Data de pe pahare (1499) preciza anul înființării localului, iar altă însemnare, ceva mai jos (1763) arăta anul renovării când... s'au adus alte scaune și s'a înlocuit cu gaz opaișul...

★

Și acum înfiripez, după documente, pentru o discuție savantă în care d. profesor Iorga nu va mai avea ce să adauge, un fapt istoric petrecut aidoma, cam pe la înființarea arhiceii instituții.

Iată cum devine:

— Când citesc reclama magazinului acesta, îmi aduc întotdeauna aminte că acolo ne-am cunoscut.

— E adevărat. Dar nu mai târguesc niciodată de acolo. Nu găsești decît marfă proastă!

Mihai Viteazul — trag concluzia mai mult din pahar decît din document — a fost neapărat în această hrubă. Era însoțit de banul Mihalcea, — spune un martor ocular — și de alți bani... în buzunar.

Venea în vizită la împăratul Rudolf, care nu-l socotea, ca alții, un vechil al Munteniei.

Într-o zi, pe când privea gârla Ulta-vei, Mihai a avut impresia, — deși lângă el sta Mihalcea care era ca un enorm burete, — că se inundă. A fugit. A fugit mai ales fiindcă Mihai purta cismă și știa sigur că apa nu e bună nici în cisme. A nimerit, este sigur, la Flek. Aci a băut bere. Vrând din ambiție să se țină la pahar cu Mihalcea, Mihai a consumat vârtos. Băutura, grea la început, i s'a lăsat în picioare. Când a dat să se scoale, berea s'a urcat la cap. S'a așezat iar pe scaun (voevodul, nu berea). Atunci s'a petrecut cazul cunoscut: Mihai a căutat un sprijin ca omul care se înecă. În loc însă se se agațe de un pai, a luat... luleaua unui neamț de alături.

Toate bune până aci. Bune, dar documentele încurcă treaba. Să vedeți. Lângă masa voevodului era o blondă Grătchen cu ilustrul ei soț. Mihai, fiind chipos și tuciuriu, blonda a preferat barda din brăul lui, spadei ușor de îndoit a nobilului său consort — și el ca o pădăie.

Se știe că, în materie de onoare conjugală, soții au fost și la 1400 și sunt și acum cu toporul de brău. Ei bine, este sigur că victima în spe a încercat să ceară socoteală moșicului dela Dunăre.

Dar nu s'au înțeles din vorbă, fiindcă afurisitul de nobil nu apucase să învețe românește, după cum nici Mihai nu avusese vreme, din cauza războaielor, să învețe nemțește. Atunci au trecut la fapte, cum se zice la rubrica „Întâmplări din Capitală” și nu trebuie multă fantezie să se înțeleagă că Mihai, care era viteaz (istoricește dovedit), a câștigat și această bătălie.

Dacă a câștigat și blonda ceva, documentul nu zice nici „hăis” nici „cea”.

★

Aceasta este descoperirea povestită în toată goliciumea ei. Nu pretind pentru relatarea asta serioasă o catedră de istorie sau de arheologie. Cer însă un lucru: Praga să nu mă mai invite cu monumentele, berea și cârnații ei, fiindcă e cu puțință ca mâine să povestesc alt adevăr: că, de pildă, tot descoperind băutura și mâncare am căpătat o ciroză a ficatului.

Orî pentru asta, n'aș avea ca bene-merenti de cît un cosciug.

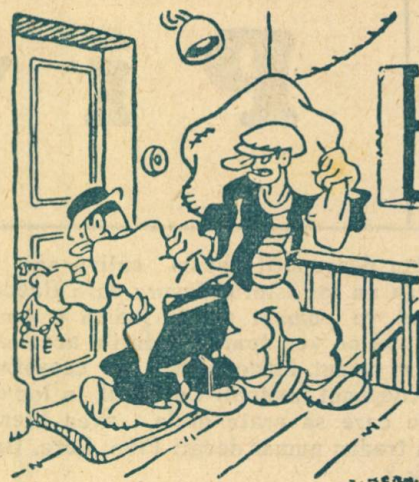

Cunoaștem aproape toți aforismul rămas celebru al lui Schopenhauer: „Femeia e un animal cu părul lung și minți scurtă”. El a mai spus și altfel: „Femeia e un animal care trebuie bătut, bine hrănit și ținut închis!”

Teribilul pesimist misogin mergea prea departe. Pe semne că avea motive personale să urască aproape jumătate din neamul omenesc. Nici Napoleon nu prea avea multă stimă pentru sexul slab, căci a fost auzit spunând într-o zi: „Fe-

meile nu s' bune decât să cârpească ciorapii și să împodobească frunțile bărbatilor cu podoaba cerbilor!” Nu vom lua aci apărarea femeilor, căci ele știu să se apere și singure. Ne mulțumim să spunem că femeia e o ființă gîngășă pe care nu se poate să n'o adori. Creerul ei e imens ca și inima sa. E inteligentă și spirituală. Cusurile ei sunt împinse până la o așa perfecție și sunt întreținute cu o asemenea încăpățănare, încât devin aproape calități.

ULTIMA PRECAUȚIE

— Haide repede! Să nu ne prindă!
— Un moment! Nu izbutesc să închid ușa cu cheia!

Chiar și când se supune, femeia face impresia că ordonă... Este cu toate astea o putere căreia i se supune orbește, în fața căreia abdică dela orice personalitate: această putere e Moda!

Tovarășele noastre de viață se înclină fără să murmure, cu o mișcătoare resemnare, în fața fanteziilor abracadabrante ale unei jumătăți de duzină de croitori și croitorese. Ele sunt gata, după capriciile măestrilor foarfecilor, să-și frângă sâni sub rigiditatea unei rochii strânse ca un corset, ori lăsându-i să spânzure ca niște pungi goale de tabac...

Consimt cu dragă inimă să-și muleze trupul în rochii strâmte și lipite care le scot în relief minunate rotunjimi și peste o lună ele se pierd într'o sumedenie de volane, pliseuri, garnituri care le fac să semene cu femeile din vremea crinolinelor...

Nu protestează de fel când Moda le poruncește să poarte pălării de feutru și blănuri vara, și iarna, pălării de paie și ciorapi cari par țesuți din pânză de păianjen: „Așa e moda!”

Și când te gîndești că pîrdalnica de Modă a fost născocită de cusurile fizice ale unor oameni celebri.

Dacă femeile poartă părul tăiat scurt, de vină este numai o frumoasă regină din Europa, căreia căzându-i părul, medicul a sfătuit-o să-și reteze coșile, căci altfel rămâne cheală ca o ridiche de lună...

Dacă o vreme a fost moda turbanelor, ea a fost născocită de o artistă celebră în lumea întreagă, artistă care având niște urechi mari și slute, a căutat să le pitească sub turban... În Cuda absurdității, moda e necesară spre a menține echilibrul femeii. Moda e a doua religie a femeii și esența oricărei religii e supunerea. Să căutăm dar să nu distrugem aceste credințe care le ocupă spiritul și le oprește să se mai gîndească la altceva, mai ales la politică. Femeile vor prefera totdeauna camera crotoresei Camerei Deputaților... și bărbații vor continua să fie stăpâni!

— Scuzați vă rog, d-le... mai citiți ziarul?

veselia

Paiul și bărna

— Imi place foarte mult piesa d-tale, zise Kostian, directorul teatrului „Belvedere”. O voi monta chiar în stagiunea aceasta.

— Hotărârea d-tale imi face mare plăcere, răspuse Vladimireanu. Mi-ar fi fost foarte greu s'o joc în altă parte, căci e o piesă care nu se poate plasa ușor. Necesită cheltueli considerabile și n'ar fi primit-o oricine. De altfel ai văzut și d-ta acest lucru, pe care îl precizez ca să nu existe, mai târziu, nici un motiv de neînțelegere. Odată pusă în repetiție, ar fi greu să dăm înapoi dela anume cheltueli.

— Fii fără grije. Nu-mi plac lucrurile făcute pe jumătate. De ce ași mai primi pentru reprezentare o piesă careia-i recunosc valoarea și șansele de reușită, dacă ași avea de gând să-i compromit cariera prin economii nejustificate. Ai încredere în mine. Voi face tot ce-mi stă în putință...

Și Vladimireanu se dovedi om de cuvânt. Angajă artiști buni, comandă decorurile și costumele necesare și, în sfârșit, făcu, fără să cârtească, toate cumpărăturile necesare.

Kostian, în timpul cât au ținut repetițiile, n'a încetat un moment să se mire de risipa lui Vladimireanu.

— Omul ăsta e extraordinar! spunea el. Face adevărate nebunii pentru piesa mea. Ce om de treabă!

Iar în intimitate, adăoga:

— Mă surprinde foarte mult, fiindcă-l știu cam avar. Niciodată să nu te încrezi în gurile rele.

Vladimireanu era tot atât de încântat ca și Kostian. În seara reprezentației generale spunea tuturor:

— N'am repetat niciodată o piesă în mai bune condițiuni. Toată lumea e fericită în teatrul meu. Autorul e un om încântător. Face tot ce-i stă în putință ca să fie pe plac tuturor. Actorilor le aduce țigări, actrițelor le cumpăra bomboane și prăjituri, iar celor din personalul inferior le dă bacșișuri grase. Aseară a trimis tuturor actrițelor câte un buchet de flori.

După care adăoga în șoaptă:

— Sunt cu atât mai mirat, cu cât știu că amicul meu Kostian trece drept un om foarte sgârcit. Vezi, niciodată să nu te grăbești să dai sentințe.

Prima reprezentație dădu rezultatele cele mai satisfăcătoare. Vladimireanu făcu dovadă că e un om de gust montând această lucrare meritoasă. Publicul veni să-l felicite în timpul primei pauze, fiindcă directorul este felicitat cel dintâi în caz de succes, după cum tot el este consolată de scăderile autorului, când piesa este proastă.

Kostian avu însă și el partea lui de elogii.

La al doilea act, publicul era entuziasmat. Directorul și autorul fură felicități, ovaționați, sărbătoriți, etc.

În momentul când gongul anunța începerea actului al treilea, Vladimireanu își consultă ceasornicul. Era aproape de miezul nopții.

În definitiv, lupta era câștigată. Actul trei, care era excelent, nu putea decât să confirme foarte buna impresie pe care o făcuseră celelalte două. Vladimireanu se gândi că dacă mai stă la teatru, va scăpa ultimul tramvai și va fi nevoie să ia o mașină. Ori, pentru ce să facă o cheltuială inutilă, când are tramvaiul la dispoziție?

Și își zise:

— Voi pretexta că sunt obosit, iar mâine, Kostian imi va povesti cum a fost sfârșitul spectacolului.

Trecu în cabinetul directorial, își luă pălăria și bastonul și, în momentul când cortina se ridica, cobori scara de serviciu a teatrului.

În felul acesta, prinse ultimul tramvai, ca în fiecare seară. În momentul când vagonul se punea în mișcare, un om sări pe scară din mers. Era Kostian.

Cei doi colaboratori se priviră drept în ochi. Vladimireanu era foarte stânjenit. Kostian deasemenea. Sigur de succesul piesei, s'a gândit să economisească cheltuiala taxi-ului, spunându-și că a doua zi de dimineață Vladimireanu îi va povesti cum s'a sfârșit spectacolul.

— Mi s'a făcut rău, zise Vladimireanu pe un ton degajat. Spectacolul nu-mi

inspira nici o teamă, astfel că am plecat.

— Mie, răspuse Kostian, căutând ce pretext să invoace, mie mi s'a întâmplat o poveste întreagă...

Din fericire, fu întrerupt de un om cu părul cărunt care se apropie de dâșii și le zise:

— Bună seara, domnilor și felicitările mele.

Era Vălimăreanu, criticul dramatic al ziarului „Redeșteptarea”, personaj foarte cunoscut pentru cinstea și conștiința lui profesională. Cu toată vârsta înaintată, se încăpățâna să asiste la toate premierele, până la ultima lăsare de cortină.

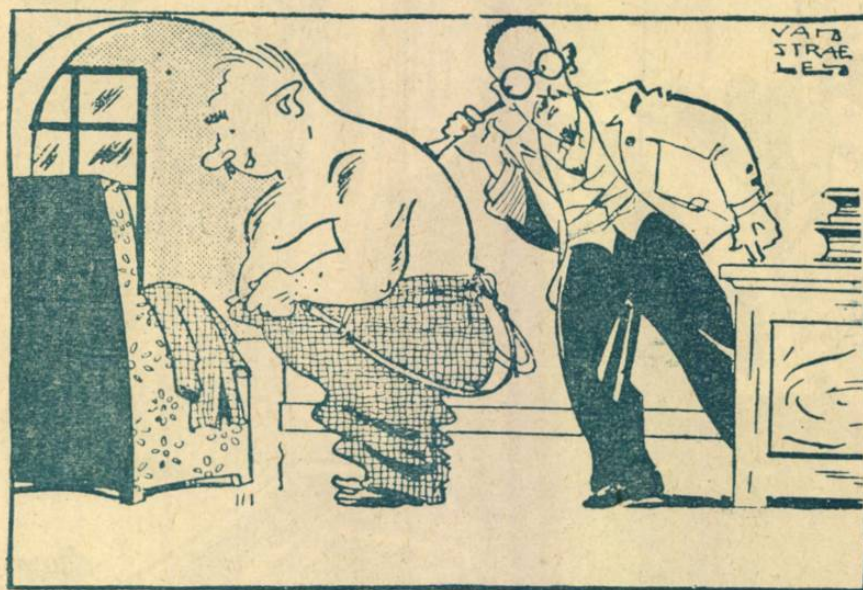
În seara aceea însă, fusese nevoit să lipsească dela datorie:

— E prima dată când mi se întâmplă așa ceva. Am avut un fel de amețeală. Sunt cam surmenat. Am muncit mult în ultimul timp. Dar imi dau seama cum trebuie să fie ultimul act.

Tramvaiul se opri în stație și bătrânul cronicar își luă rămas bun dela cei doi, reînoid felicitările.

Rămași singuri, Kostian și Vladimireanu se priviră un moment în tăcere și apoi exclamară cam în același timp și sub aceeași formă:

— N'a vrut să scape tramvaiul. Cumsecade bătrân... dar cam sgârcit!

— Doctore, înainte să viu la d-ta, fusesi la un farmacist.
— Și ce prostie te-a sfătuit să faci?
— Mi-a spus să viu la d-ta!...

RIDENDO Castigat MORII

FAPTE BUNE

Un Evreu foarte sgârcit, după ce-și dădu duhul, se îndreptă spre Rai și, ajungând în fața lui Dumnezeu, ceru să fie primit și el printre cei fericiți.

— Ce bine făcuși tu pe pământ?

— Dădui într-o zi un leu unui biet cereștor care cerea de pomană, răs-punse evreul.

— Moise, glăsui Atotputernicul, a-dresându-se secretarului său, uite-te în

registru și vezi de-i adevărat ce spune muritorul ăsta.

Moise cercetă cartea în care erau scrise faptele bune ale muritorilor, apoi spuse :

— E adevărat Doamne.

— Alt bine mai făcuși ?

— Dădui un leu unui alt sărac, spuse Evreul

— Moise, aruncă-ți ochii pe carte și vezi de-i adevărat.

Moise cercetă o filă a cărții și încu-viință din cap.

— Mai făcuși vreun bine ?

— Mai dădui într-o zi un leu unui al treilea cerșetor.

— Este adevărat, Moise ?

— Da, stăpâne.

— Ce fapte bune mai făcuși ?

— Asta e tot.

— Moise, spuse Dumnezeu întorcân-du-se spre secretarul său, dă acestuia înapoi trei lei și trimite-l la dracu !.

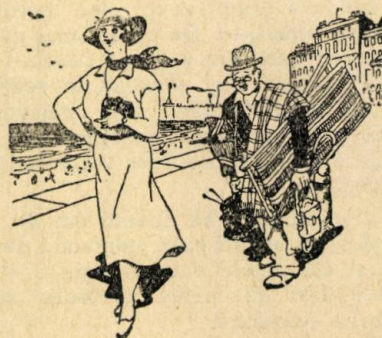
CE-A VAZUT !

Mic dialog între foarte mondena d-nă Weiss și oxigenata d-nă Roth :

— Am fost eri seară la Operă!

— Și ce ai văzut acolo, dragă prie-tenă?

— Am văzut pe Blum care s'a întors din voiajul său de nuntă, am văzut pe Rebeca Schwartz care a divorțat de pă-cătosul de Iancu și mai văzui pe Artur Bauman, bancherul, împreună cu noua sa amantă, cu părul negru ca mașina de gătit !

NOROC !

Maier se întâlnește cu Weiss. Chipul lui Maier vădește o mare, foarte mare satisfacție lăuntrică.

— Ce este cu tine, Maier, de ești așa vesel ?

— Să vezi, Weiss dragă, am făcut eri rămășag pe zece mii de lei cu un prieten că nevasta nu mă înșală.

— Și ?

— Și inchipue-ți ce noroc. Am câști-gat aseară rămășagul !...

CEAS BUN

După ce sorbi de câteva ori din pa-harul aburit cu ceai, Klein tuși ușor, a-poi spuse prietenilor din jurul său :

— Dragii mei, am făcut eri o afacere strașnică : am cumpărat un ceas de aur pe un preț tare ieftin !

— Și merge bine ceasul ?

— Mai mult decât bine. În patruzeci de minute a făcut deja o oră!

— Cu radio ăsta care urlă nu se mai aude nimic. Vasile închide-l!

— Nu pot, conașule... Cuconița cântă, nu radio!

LA CENTRAL

— Bietul om! Suferă de ideea fixă că este o idee și sare în capul tuturor celor din jurul său.

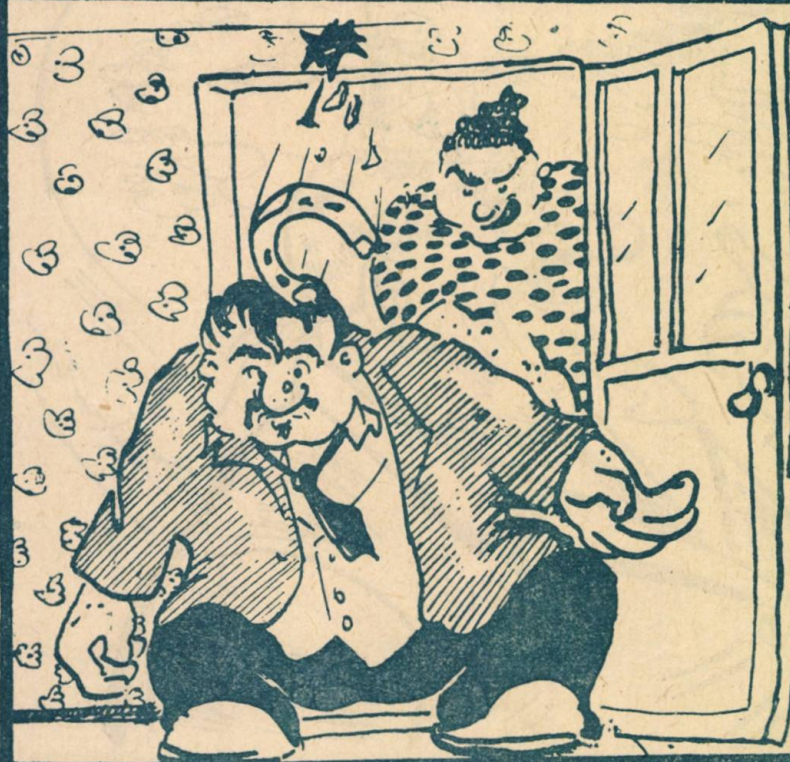
NITĂ PITE la 1

Îți cade prum închis.
Un militar te scapă de la moarte...

Cineva se sfătuie să-ți dea un dar...

norocul pică... pe neașteptate...

Un craci de piță îți urează...
odihnă venie!

ALAC rezicătoare

Desen Heli Popescu

La așternut, eu cineva de roșu...

Acasă vorbe dulei și... surprize...

Un erai de tobă îți vine în casă...

Un erai de verde îți aduce
o veste de drum.

Dansul lecuеște boalele

Academia de Medicină a emis o opinie importantă asupra dansului, socotit ca un nou mijloc de educare și în acelaș timp ca lecuitor de boli. „Veselia” este în măsură să publice, prima din toată presa, câteva precizări asupra epocalei descoperiri care va păși curând pe calea aplicațiilor practice. Se spune chiar că un guvern de „unde din Europa” are de gând să cumpere rețeta și s'o aplice națiunii spre a-i menține neatins moralul. Datorită interview-ului pe care ni l-a acordat savantul profsor A. Pendice, cititorii noștri vor ști ce fel de dans să joace spre a-și lecu boalele de care suferă.

— Este nevoie mai întâi, ne spune profesorul A. Pendice, să precizez că această nouă metodă terapeutică este neaoș românească și nu are nimic comun cu dansurile de peste hotare. Confrații mei și cu mine am alcătuit un adevărat carnet de bal care va îngădui oricărui pacient să găsească repede leacul potrivit diagnosticului pus. Iată câteva îndrumări.

Dansul fîscului. — Imperios recomandat contribuabililor cari suferă de retenție fiscală. Perceptorul, care con-

duce dansul, se așază în fața bolnavului. Acesta întinde mâinile, își întoarce buzunarele pe dos și ingenunchiază cu o frânghie în jurul gâtului. Ultima figură se execută de obicei cu acompaniamentul tobei și jazz-ului fiscal întovărit de corul portăreilor. Bolnavul se simte atunci mai ușurat.

În caz de agravare a boalei, în urma tratamentului de mai sus, se va trece la :

Dansul în fața bufetului. — Jocul ăsta e neîndoiș cel mai simplu. Cel care joacă va spune : „Toate's scumpe, toate's scumpe, n'am parale, n'am parale !”. În vreme ce dansează va strânge mereu centura dela pantaloni.

Dansul coșniței. — Foarte frumos dans de caracter, recomandat mai ales gospodinilor.

Cadrilul apărării pasive. — O fermecătoare reconstituire a vieții pe care o duceau oamenii pe vremea caverneilor ; dansatorii au, totuși, obligația să fie mascați.

Dansul pe foc...

— Dansul ăsta...

— Mă ertați, dom'le profesor, dar ați experimentat efectele acestor leacuri ?

— Vai ! Micule, credeam că ești tu !

— Sigur. Se înțelege că toate dansurile trebuie luate în dozele prescrise de medici. Cea mai mică greșală poate fi fatală.

De câteva momente profesorul A. Pendice sărea nervos de pe un picior pe celălalt.

— Asta-i dans papuaș, dom'le profesor ? întrebaram noi.

— Nu !

— Dar ?

— Mă pișcă al naibei un purece !...

Și profesorul dispăru repede din fața noastră retrăgându-se într'o odă discretă spre a putea prinde purecele...

Itry
Ionică Plaivas

STAPANA CASEI, deșteptându-se din somn. — Tu ești, Azorică ?
HOTUL, către tovarășul său. — Lînge-i mâna repede, Nae !

PASTA ȘTIU?

CEARTA CONJUGALA

Lui Tase Porumb îi plac nespuse chefurile cu vin de la ghiață și lăutari care să-ți cânte la ureche romanțe de pe vremea când era bunica fată mare.

Serile trecute, el s'a întors acasă pe la orele două dinspre ziuă. Nevasta nu i se culcase încă și-l aștepta tare furioasă :

— Tase, unde fuseși până acum ?

— Săftico puile, replică Tase, o femeie inteligentă nu se interesează niciodată de ceea ce face bărbatul ei...

— A ! Dar un om inteligent ? Are el oare dreptul să se intereseze de ceea ce face nevastă sa ?

— Un om inteligent ? Păi, Săftico, un om inteligent nu se însoară !

LA ȘCOALĂ

Miticuță vine mai târziu la școală. Profesorul, chel și sever, îl apostrofează :

— Unde fuseși până acum, leneșule ?

— Dom' profesor, a trebuit să șterg o femeie goală !!!

— Ce-ai spus ? Cutezi să vorbești astfel de porcării !

— Nu's porcării, dom' profesor, o ștersei din porunca părintelui Ilie !

— Ia te uită, păcătosul de copil vrea să amestece și pe preot în afacerea asta urită ! Spune, cum s'a petrecut chestia ?

— În drum spre școală, trec în fiecare dimineață prin fața casei părintelui, și întâlnindu-l astăzi mi-a poruncit să șterg femeia goală care fusese desenată de nu știu cine pe zidul casei Sfinției sale !

ȘIRETENIE

Profesorul întreabă pe micul Morî :

— Ascultă, Morîțică, vorbește-mi despre Marea Moartă.

Morîțică nu-și desclătează gura.

— Haide, zice profesorul, vorbește !

— Dom'le profesor, nu se cade să vorbim despre morți !...

ERA DE AȘTEPTAT

Mitică, venind acasă dela birou, e întâmpinat de moașă care-l vestește că nevasta i-a născut doi gemeni.

— Vai de capul meu ! exclamă Mitică, trebuia să mă aștept la așa ceva din moment ce m'am însurat cu fata unui negustor de en gros !

LA ȘCOALĂ

Profesorul din clasa doua de liceu întreabă pe elevul Iacobsohn !

— Iacobsohn Șmil, spune-mi mie cine a descoperit America ?

Elevul chibzuește îndelung, apoi, cu voce veselă :

— Edison !

— Ei, ei, băete, dar Cristofor Columb ce-a făcut ?

— Cristofor Columb, Cristofor Columb, se bălbăie elevul, ei bine, el a descoperit ouăle !...

Un om isteț

— De oarece nu vrei să crezi că fusei în stare să-mi plătesc chiria cu câinele proprietăresei, ascultă ici. Proprietărea mea, care se numea Melania Ionescu, avea cincizeci de ani, o casă cu două etaje și trăia singurică împreună cu un câțel griffon, la care ținea mai mult decât la ochii ei din cap. Pe vremea aceea, mă găseam într'o situație vecină cu mizeria, și nu isbuteam cu nici un chip să-mi pot plăti chiria la vreme. Într'una din zile proprietăreasa m'a vestit că mă dă afară dacă nu-i plătesc în trei zile banii ce-i datorez. Eram în urmă cu chiria pe trei luni. Nevoia te face să fii isteț. Zărindu-l pe Azor, câțelul proprietăresei, un gând ascuns îmi trecu prin cap. Il chemai la mine cu ajutorul unei bucatăle de zahăr, îl înfășurai într'un padesiu, apoi mă dusei cu el la un prieten coafor de pe Moșilor.

— Ți-adusei un mușteriu, Traiane, spusei scoțând pe Azor de sub pardeșiu. Te rog să-i vopsești părul blond !

— Păi văd că e negru !

— N'are nici o importanță. Vopsește-l blond și-ți voi plăti cât ceri.

— Bine, Jenică.

După ce Azor fu vopsit, rugai pe coafor să-l tundă după ultima modă femeiască !

— A la Ninon ?

— Da. Și el tunse câțelul. Deoarece Azor avea în jurul botului o barbă mare ca un haiduc, spusei coaforului :

— Traiane, acu' rade-l și nu-i lăsa decât o mustăcioară cum are artistul de cinema Charlot !

Prietenul meu m'a ascultat, nelăsând griffon-ului decât două umbre de păr sub nas... Coafat, vopsit, ras, Azor era de nerecunoscut. Toată afacerea nu mă costase decât trei sute de lei.

Și deoarece era o expoziție canină în piața Brătianu, rugai un prieten să-l expună pe Azor acolo, și deasupra cuștei sale prietenul agăță o pancartă :

„Câine de origină absolut necunoscută. Adus cu mari sacrificii dela Polul Nord de un mare explorator englez”.

Succesul repurtat de Azor a fost fără pereche. Se adunase lumea în jurul său mai abitir decât la urs. Au fost chemați câțiva jandarmi ca să potă stăvili puhoiul de oameni care vroiau să vadă câinele adus tocmai dela Polul Nord ! Se ofereau pe el sume fabuloase. Iată că într'o zi veni și stăpâna lui să vadă expoziția, dar nu recunoscu câinele. De cum o zări, Azor începu că miște vesel din coadă și să latre prietenește privind-o cu ochii umezi. Proprietăreasa mea l-a cumpărat imediat, dând pe el prietenului meu douăzeci mii de lei ! Văzuși dar cum izbutii să-mi plătesc chiria cu câinele proprietăresei !...

Trad. de Rovin

AVENTURA d-lui Chicuş

D. Pericle Chicuş citi ultima scri-soare a soției sale, plecată la Braşov, la nişte prieteni şi suspină:

— Săraca! Lasă să se distreze şi ea puţin. Şi apoi, are nevoie neapărat de aer.

Îşi luă pălăria, îşi îmbracă paltonul, inodă cu grije fularul la gât şi plecă cu pas măsurat spre banca unde îndeplinea de zece ani, slujba de sub-director.

Pe drum, cu un gest maşinal, cum-pără ca de obicei gazeta dela chioşcul din colţ şi plecă mai departe.

Citi mai întâi prima pagină şi apoi întoarse foaia cu intenţia de a ceti foie-letonul, anunţat cu câteva zile mai în urmă

Dela primele rânduri, tresări şi înju-ră infundat:

— Drăcia dracului!

Era povestea banală a unui bărbat bătrân, înşelat de o femeie tânără care fuge într-o bună zi cu amantul.

De patruzeci de ani, d. Pericle Chi-cuş citise multe romane asemănătoare, dar ceeace-l izbea de data aceasta era faptul că autorul dăduse eroului lui pro-priul său nume. Şi bietul sub-director al băncii Anglo-Siameze citi cu glas su-grumat:

— D. Pericle Chicuş era înşelat de ne-vastă-sa. E un accident foarte fre-cvent.

Febril, nenorocitul se opri pe margi-nea trotuarului şi căută semnătura:

— Adonis Frunză? Nu, nu-l cunosc. Să ştie oare el ceva?

Chinuit de nelinişte, Pericle Chicuş se urcă într'un taximetru şi spuse şo-ferului:

— La „Stindardul” Repedel Te cin-stesc.

În timpul mersului nu încetă un mo-ment de a monologa:

— De ce-o fi dat numele meu acestui individ? Ar trebui să li se interzică una ca asta. Nimeni nu are dreptul să... Afară, numai dacă... Dar nu se poate!

Taximetrul opri în faţa redacţiei zia-rului „Stindardul”. Chicuş intră ca o furtună şi luă de guler pe primul om de serviciu care îi eşi în faţă:

— Cunoşti d-ta adresa individului care a scris asta?

Omul de serviciu uluit, dădu negativ din cap.

— Nu, domnule. Dar puteţi afla ceea-ce vă interesează la cassă sau la direcţie. Ascensorul e în faţa dvs.

Pericle Chicuş se avântă pe scară, îm-pinse o uşe, traversă un coridor, apoi un altul, nimeri la tipografie, şi în cele din urmă pătrunse într'un birou unde un funcţionar îl privi chiondorâş, ca pe un nebun.

— Cum? Adresa acestui domn? Aş-teptăţi puţin. Mă duc să văd.

Şi dispăru în timp ce interlocutorul său răsuca nervos umbrela în mâini. — Nemaipomenit! Să-şi însuşească un nu-me onorabil şi să-l facă astfel de râs! Dar nu voi tolera una ca asta! Mai sunt judecăţi pe lumea asta!

Funcţionarul se reîntoarse cu o fişe.

— Iată, domnule. Locuieşte în strada Salcânilor Nr. 125. Luaţi maşina 15.

D. Pericle Chicuş plecă repetându-şi până la saturaţie adresa ca să nu o uite.

Ii arăt eu lui! Un scrib fără talent care-şi permite... Ce canalii!

Câteva minute mai târziu, d. Chicuş bătea sugrumat de emoţie şi de indig-nare la uşa apartamentului scriitorului.

O servitoare îşi făcu apariţia şi in-trebă de scopul vizitei.

— Aşi dori să vorbesc cu d. Adonis Frunză.

Domnul nu e îmbrăcat încă, dar dacă vreţi să poţiţi în 'birou...

D. Chicuş se aşeză grav într'un foto-liu. De jur împrejur numai cărţi. În do-sul une uşi auzi râsul unui copil şi glasuri vesele cari îi răspundeau. O să-rutare sonoră punctă rumoarea şi peste o clipă auzi paşi în spatele său.

— Vreţi să-mi vorbiţi, domnule?

Solicitorul se ridică demn şi întinse ziarul.

— Sunt domnul Pericle Chicuş. Ci-teşte şi d-ta. Soţia mea e o femeie cin-stită, domnule!

În acelaş timp privi pe scriitor. Un om pleşuv, cu ochelari, îmbrăcat negli-jent şi purtând papuci de casă. Nimic din înfăţişarea unui om fără scrupule sau a unui şantajist.

Autorul romanului ridică privirea şi răspunse surâzând:

— Îmi pare foarte rău, domnule, că mi-aţi putut atribui o intenţie necinstită. Întâmplarea se reduce la o coincidenţă nenorocită. Sunt sigur de onestitatea d-nei Chicuş. Vă rog să mă iertaţi.

— Aşa dar... nu e adevărat? Toate acestea sunt...?

— Pure invenţiuni, domnul meu. Am plăsmuit un nume la întâmplare. Îmi pare rău că s'a întâmplat să fie tocmai numele dvs. Vă rog să-mi spuneţi dacă într'un fel sau într'altul pot să-mi re-par greşeala.

Magnanim şi ceva mai liniştit, d. Pe-ricle Chicuş făcu un gest de refuz.

— E de prisos. Altădată însă, te rog să fii mai cu băgare de seamă. Citeşte anuarul Bucureştilor, ce dracu? Mă poţi găsi la rubrica oamenilor de a-faceri.

Salută apoi corect, strânse mâna convorbitorului său şi plecă majestos.

De data aceasta, din economie, luă tramvaiul şi se întoarse acasă.

— Îi voi scrie Aglaiei. Mititica! O să se amuze enorm. Îi place grozav li-teratura! Scriitorul ăsta e foarte sim-patic... Voi căuta să-i invit la masă.

De îndată ce pătrunse în cabinetul său de lucru, Pericle Chicuş zări o scrisoare pe birou. O deschise şi... scoa-se un răcnet de fiară înjunghiată.

Scrisoarea era dela d-na Aglaia Chi-cuş:

DRAGUL MEU,

„L'am regăsit aici la Braşov pe lo-cotenentul Gogu Potcovescu, fostul me-logodnic.

Plecăm împreună pentru totdeauna în lume.

Iartă-mă, dar nu pot face altfel. Îmi este cu neputinţă să rezist dragostei pe care o simt pentru idolul adolescenţei mele.

Rămâi cu bine şi uită-mă”.

Aglae Chicuş

In curând Veselia

va publica un întreg nu-măr consacrat umorului lui

George Ranetti

Domnii depozitari de ziare din ţară sunt rugaţi să comunice din vreme numărul de foi în plus.

Istețime reportericească

În anul 1851 a fost judecată în fața Curții cu juri din Bordeaux o pricină rămasă celebră în analele criminale, atât de celebră încât și astăzi se mai vorbește de crima din castelul Bitremont, cu toate că au trecut de atunci mai bine de 90 de ani. Conte de Bicornes și nevasta sa erau acuzați c'ar fi otrăvit pe un membru al familiei cu ajutorul unei cantități de nicotină condensată. Un celebru avocat parisian venise să apere pe asasini, și printre martorii apărării se găsea și faimosul chimist Orfilo. În Franța, crima și procesul stârniseră o emoție și valvă extraordinară, și fiecare aștepta verdictul juraților cu nerăbdare. El urma să fie dat noaptea târziu.

Ori, pe vremea aceea, nu exista însă telegraf între Bordeaux și Paris. Spre a avea rezultatul la vreme, spre al putea publica în ediția sa de dimineață, ziarul „Globul” care era pe atunci cel mai mare ziar din Paris, trimisese la Bordeaux un redactor care trebuia să se înapoieze la Paris cu un tren special. Pe la ora unu noaptea, în adevăr, trenul special părăsi Bordeaux-ul, ducând doar pe redactorul „Globului” în vreme ce toți confrății săi — secretul fusese bine păstrat — se plimbau prin gară, urmând să plece numai cu trenul obișnuit dela ora șase dimineața.

Abonații „Globului” avură, la deșteptarea din somn, verdictul mult așteptat: Conte fusese condamnat la moarte, iar nevasta sa achitată. Dar, spre marea mirare a directorului „Globului”, abonații ziarului „Ecoul Parisului”, o gazetă nu prea însemnată, aflară și ei verdictul, chiar din paginile „Ecoului”, care publicase simultan cu „Globul” decizia Curții cu jurați...

Ce se întâmplase? Ceva simplu de tot. Colaboratorul ziarului „Ecoul” i-mediat ce-și terminase articolul cuprinzând verdictul, se gândi să se ducă prin gară unde spera să poată găsi mai repede un mijloc spre a-și expedia articolul. Inspirație de ziarist foarte fericită. Din gară avea șanse mai multe să-l expedieze decât dacă ar fi stat în centrul orașului.

Tot plimbându-se pe peroane, el zări un tren sub presiune, un tren ciudat compus din locomotivă, tender și un singur vagon. Se informă la cineva și află că un ziarist dela „Globul” trebuia să plece peste câteva minute la Paris. Era însă cu neputință să ia pe cineva străin. Tânărul corespondent al „Ecoului” n'a insistat. S'a dus spre mecanicul trenului special care, cu locomotiva sub presiune, aștepta fumându-și luleaua, sosirea călătorului excepțional. Pofti pe mecanic să bea un pahărel de vin în restaurantul gării. După ce goliră câteva pahare, corespondentul strecură în mână mecanicului 50 franci împreună cu verdictul și-i spuse:

— Amice, imediat ce ajungi la Paris, dă fuga cu hârtia asta la directorul ziarului „Ecoul”, unde vei mai căpăta 50 de franci!

— Bine, domnule.

Și chiar așa făcu cinstitul mesager.

„Ecoul” primi la vreme verdictul procesului și fu în măsură să-l publice în ediția de dimineață, dar impinse răutatea până acolo că publică textul corespondentului său însoțit de următoarea mențiune tipărită cu litere grase:

„Reportajul ne-a sosit prin serviciul special părăsi Bordeaux-ul, ducând Și, după două zile, gazeta a publicat toată întâmplarea, care e stărnit mult haz printre toți parizienii.

SOLUȚIE

— Doctore, mi-am pierdut tot părul...
Ce-i de făcut?

— Sunt de părere să dai un anunț în ziare la rubrica „obiecte pierdute”.

SPORTUL ÎN RAI

— Iar s'a pornit Sfântul Ilie cu auto-turismul lui.
— Grozavă furtună trebuie să fie pe pământ.

Un rol măreț

Floridor Cireșeanu intră ca fulgerul în Cafeneaua artiștilor și se așază posomorât la masa pensionarilor.

Congestionat de furie, își desfăcu nas-turii dela haină și exclamă:

— Sunt indignat!

— Ce s'a întâmplat, frate Floridor? îl întrebă compătimitor camaradul său Amedeu Căpătână.

— O grozăvie, dragă! Inchpuește-ți că directorul teatrului Mogador își bate joc de mine. Știi ce mi-a propus?

— De, știu eu? Ți-o fi propus să joci pe Hamlet în costum de baletistă?

— Aș! Mi-a făcut o propunere incompatibilă cu demnitatea și posibilitățile mele... Un actor ca mine care a auzit spectatorii delirând...

— S'au îmbolnăvit când te-au văzut jucând...

— Nu fii prost, băete! Întrebă-l pe Decebal Gogoșescu, dacă nu crezi! A fost de față când, după reprezentațiile piesei „Paharul cu apă”, publicul vroia să deshame caii dela trăsura, ca să mă ducă la hotel.

— Și de ce n'au făcut-o?

— Fiindcă n'aveam trăsura... Dar să trecem... Sunt un om care imi cunosc valoarea...

— Așa a spus și generalul Dessaix la Marengo... Dar e departe griva de iepure!

— Lasă prostiile! Mai bine, să-ți spun cum m'a ofensat canalia de director al teatrului Mogador...

— Spune. Te ascult.

— Știi că a pus în repetiție o piesă de mare spectacol a lui Mușat Teodorescu?

— Da. Ei și?

— Piesa este intitulată „Ginerele d-lui Ministru”...

— Știu.

— Ei bine, m'am dus și m'am oferit să joc rolul principal, adică al ginerelui. Directorul mi-a răspuns că nu mi-l poa-

te da, deoarece are contract cu Calbo-reanu. Atunci i-am spus că sunt gata să iau, la nevoie, rolul ministrului. M'a refuzat și de astădată. Fără să mă descurajez, i-am cerut rolul doctorului intrigant, care vrea să împingă la sinucide-re pe fiul ginerelui ministrului, pen-tru ca să se poată căsători cu femeia pe care o iubește. E un rol foarte drama-tic, mai ales în actul trei când persona-giul exclamă: — „Vă salut cu respect, Excelență”, și ese demn cu fruntea sus prin stânga.

— Ei și? Ți l-a dat?

— Aș! Știi ce mi-a răspuns?

— De unde vrei să știu?

— Canalia m'a luat de braț și mi-a spus: — „Regret, dragul meu, dar și ro-lul acesta este distribuit. Dar pot să-ți ofer rolul cadavrului unui pieton din actul trei. Nu e rău, căci rămâi în sce-nă tot timpul actului...” Ce zici de asta?

— Ce să zic? Poate că era bine să accepți.

— Eu? Ești nebun!

— Era un rol de foarte frumoasă com-punere...

— De compunere? Poate vrei să spui de... descompunere!...

— Se potrivește și așa... Dar poate că era o soluție... Știi ce a spus Gordon Craig?

— Nu.

— Marele regisor englez a declarat odată că nu există rol mic, ci numai ac-tori mici.

— Ei și?

— N'aveai decât să primești rolul și la mijlocul actului să te ridici de pe catafalc și să începi să declami „Grevă fierarilor” sau „Turcul și laptele” de Sperantia...

— Idiotule!

Și Florian Cireșeanu plecă trântind „Șa după el. ca în scena cea mare din actul doi a „Paharului cu apă”.

Glume

CE-AR FACE ?

Două evrei stăteau de vorbă:

— Ascultă, Isac, ce-ai face tu, dacă s'ar întâmpla să te calce într-o zi ho-ții ?

— I-aș schimba numaidecât !

— Ce ? Nu te pricep. Ce-ai schimba ?

— Mi-aș schimba pantalonii !

SCOTIANA

Smith se întâlnește cu Mac și-l in-treabă :

— Ascultă, Mac, ce faci tu mâine seară ?

— Nimic. Sunt acasă.

— Dar poimâine seară ?

— Sunt tot liber.

— Dar Vineri seară ?

— Vineri seară ? Vineri sunt tot aca-să !

— Și Sâmbătă ?

— Sâmbătă seara sunt foarte ocupat la birou unde am de lucru toată noap-tea !

— Ce păcat, dragă Mac, căci aveam tocmai de gând să te poftesc la masă Sâmbătă seara !...

INDOELI...

Madam Mitică se duce la o foarte bună prietenă căreia îi spune că s'a ho-tărit să divorțeze.

— Păi, dragă Adelo, ce ți-a venit de vrei să divorțezi ? Știu că bărbatul tău e un om de treabă. Ai cumva să-i re-proșezi ceva ?

— Am început să am indoeli; ce spun sunt aproape sigură că ultimul meu copil nu este al lui!...

CREȘTE CLIENTELA !

Iancu se întâlnește cu Moriț care se plânge că afacerile nu merg de fel.

— Eu, dimpotrivă, observă Moriț, nu mă pot plânge, deoarece clientela mea crește din zi în zi !

— Așa ! Și ce vinzi tu ?

— Haine pentru copii !...

PRICINA

Mitică se duce la avocatul său și-i zice :

— Dragă dom'le avocat, vreau să di-voțez !

— Dece ? întreabă avocatul.

— Dece ? se indignează Mitică, fiind-că sunt insurat !...

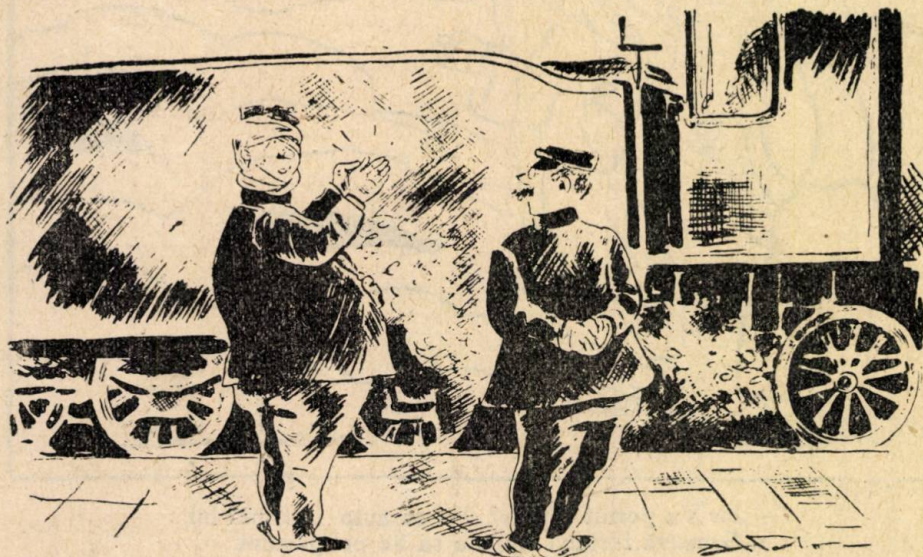
SEMNE SIGURE

Conversație auzită în luna Aprilie.

— Dragă prietene, acum sunt mai mult decât sigur că a venit primăvara !

— Ce te face să crezi asta, dragă Mo-riț ?

— Păi am găsit în odaia nevastei un chipiu de ofițer!...

— Dar de ce aplauzi în loc să flueri ?

— Din prudență. Am pățit-o odată la teatru...

De ici... de colo...

SIRETENIE SEMITA

Intr'un mic oraș din sudul Franței, erau doi avocați: maestrul Cohn, evreu și maestrul Durand, creștin. Un țaran având un proces la tribunal, se înfățișează într-o zi la biroul lui Cohn.

— Bună ziua don' avocat.

— Bună ziua; ce vânt te aduce pe la mine?

— Am o chestie tare încurcată cu vecinul meu.

— Și el istorisi, dela capăt, toată afacerea.

Avocatul ascultă atent, apoi spuse țaranului că, în ciuda greutăților procesului, se face luntre și punte ca să-l poată câștiga.

— Si câți bănuți o să-mi iei?

— Două mii de franci.

Țaranul tresări speriat:

— Dom'le avocat, prea imi cereți

mulți bani. Vă asigur că d. Durand nu pretinde atâția bani ca să se ocupe de procesul meu!

Auzind vorbele țaranului, Cohn aruncă spre clientul meschin o privire disprețuitoare, apoi începu să măsoare încăperea cu pași mari.

Deodată, ochii avocatului se opriră pe un tablou din perete, tablou care înfățișa pe Robespierre pe eșafod... Cohn prinse pe țaran de mână, îl duse în fața tabloului și spuse:

— Îl vezi pe omul ăsta căruia i se reteză capul?

— Da.

— Ei bine, continuă Cohn, omul ăsta a fost apărat de avocatul Durand, cel la care vrei să te duci d-ta!...

Țaranul scoase repede două mii de franci din surtuc și-i puse în mâna avocatului...

Pentru risipirea gândurilor negre

cereți cartea de mare humor:

**Niță
Pitpalac
la Londra**

de C. COSCO

Prețul 40 Lei

Poșta redacției

R. R. — Nu găsesc că dracul e așa de negru cum îl faci d-ta. N'a fost ceva intenționat iar polemica între colegi n'o agreez. Te știam un om drăguț.

UN MARTOR CIUDAT

JUDELE, adresându-se martorului. — Și acum, omule, va trebui să juri. Haide, ridică mâna dreaptă în sus.

MARTORUL ridică mâna stângă.

JUDELE. — Păi îți spusei să ridici mâna dreaptă!

MARTORUL. — Nu pot, don' jude.

JUDELE, mânios. — De ce nu poți?

MARTORUL. — Fiindcă sunt stângaciul...

PE FRONT

Undeva, pe frontul de Vest, soldații sue o colină și ajunși în vârf, locotenentul zice lui Morit:

— Ascultă, ostaș, vei rămâne aci și vei pândi mișcările dușmanului.

— Bine, don' locotenent

Ofițerul se inapoiază după un sfert de oră și constată că soldatul nu se mai găsește la locul său. Privind în jur, îl zărește pitit după o tufă.

— Ascultă, omule, spuse locotenentul, de după tufa asta nu vei putea vedea pe inamic.

— Don' locotenent, băigue Morit, eu urăsc atâta pe dușman încât nici nu vreau să dau ochii cu el!

CAUTA VINOVAȚUL !

Bătrânul Leib se plânge celui mai bun prieten:

— O mare nenorocire a căzut pe capul meu! Rașelica, adică fata mea, a fost sedusă și a rămas însărcinată!

— Și ce ai de gând să faci?

— Păi am pornit în căutarea vinovațului!

— L-ai găsit?

— Am găsit până acum șapte, dar nu știu care din ei este cel vinovat!...

Tariful de publicitate al revistei

„VESELIA”

(CATEGORIA V)

LINIA CORP 5

Dela 10—1000 linii . . .	Lei	7
Dela 1000 linii în sus . .	”	6
Anunțurile collectorilor de loterii	”	8
Bilanțuri, convocări, notificări, etc.	”	15
Știri artistice, judiciare, școlare	”	10
Informațiuni comerciale minimum 5 linii . .	”	12
Informațiuni financiare minimum 5 linii . .	”	12
Informațiuni collectorilor de loterii	”	10
Informațiuni loterii de Stat	”	10

Costul abonamentului la „VESELIA”

Pe an 220 Lei
Pe 6 luni 120 Lei

- Ascultă, Nae, știi unde stă Ghiță Paraipan ?
- Ești nebun ? Ghiță Paraipan ești tu !...
- Tocmai d'aia !

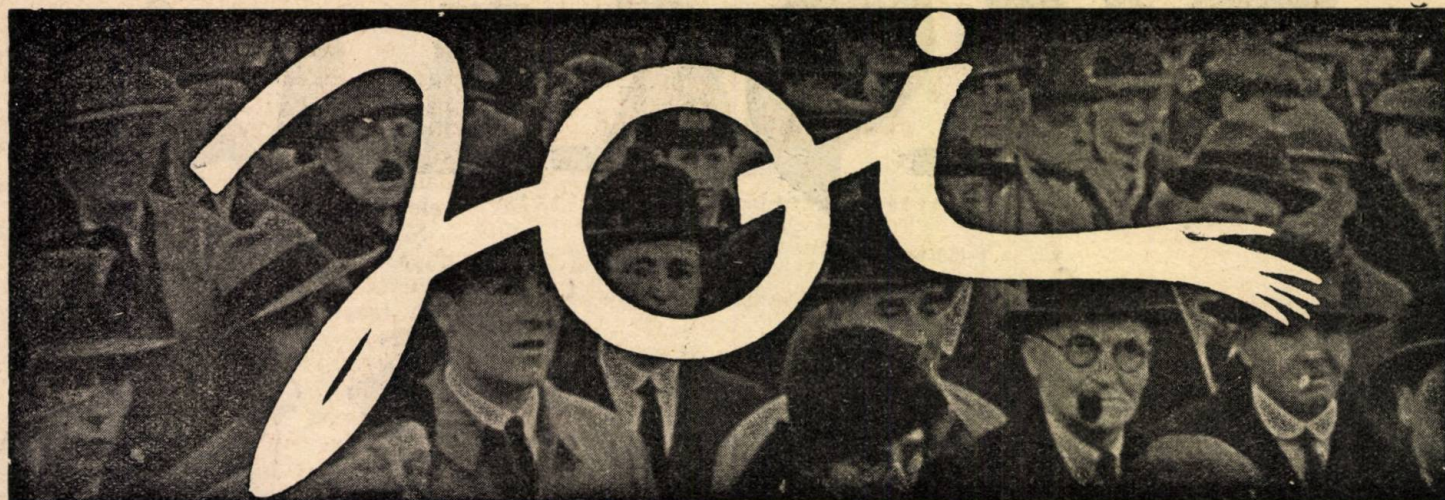
— Taxa postală plătită în numerar conform aprobării Dir. G-rale P. T. T. Nr. 24.464/939.
— TIPOGRAFIA ZIARULUI „UNIVERSUL“, STRADA BREZOIANU 23—25 BUCUREȘTI (ROMANIA).

VESELIA

— Cum ai lăsat, Marcel, să-ți tragă ăla două palme ?
— He ! da' ce, alea au fost palme !..

LEI 5.—

Proprietar :
Soc. Anon. „Universul“, București,
Str. Brezoianu 23—25

Director și Ad-tor delegat :
STELIAN POPESCU
Redactor responsabil :
CONSTANTIN COSCO

Inserisă sub Nr. 162 Trib. Ilfov.
Redacția și Administrația :
București I
Str. Brezoianu 23-25, tel. 3.30.10

20 Iunie

Chemare către fantastic

— Reflecții provocate de căldurile cari vor veni —

Am auzit deunăzi un savant emițând asupra unui coleg al său următoarea sentință :

— E un bătrân idiot !

Până aici, nimic extraordinar. E o simplă apreciere a unui om de știință asupra altuia. Dar am fost surprins când a precizat motivul acestei aprecieri :

— Nu are nici cea mai mică imaginație. Nu crede în fantome și nici chiar în fantastic.

Ori acel care vorbea era de formație curat materialistă.

Reflectând însă, am priceput.

Oricine are o cultură filozofică sau artistică este obligat să admită că lumea reală este aceea fantastică. Toate percepțiunile noastre sunt de ordin „fantastic“, ceea ce înseamnă, din punct de vedere etimologic, că sunt în funcție de imaginația noastră. „Fantasmele“ nu sunt deformații ale realității, proprii stilizării artistice; valoarea lor este pozitivă.

Fiecare interpretează natura după dorințele sale. Hamlet îl făcea pe Polonius să vadă, într'un nor oarecare, pălării, castele sau cămile.

Or Hamlet avea imaginația fantastică, Era destul să țină în mână un craniu pentru a vedea apărând pe terasa castelului Elsenor o fantomă care îi ținea discursuri interminabile. Extraordinar, vom zice noi. Dar nimeni nu are dreptul de a afirma că e de necrezut. Nu

știm ce este viața și nici ce este moartea.

O fantomă poate fi un spirit desincarnat. Poate fi, de asemeni, după explicația lui Dickens, o felie de budincă care nu s'a digerat și care provoacă visuri urite. Această explicație este odios materialistă.

Fantasticul propriu zis se limitează la evocarea lucrurilor cari nu sunt de pe această lume, dar pot veni.

Spiritismul evocă ființe cari nu sunt pe această lume, dar cari se pot reîntoarce.

În artă, o viziune fantastică nu oferă valoare și interes decât dacă reprezintă o creație, iar nu o reminiscență stilizată.

E de remarcat că copiii au imaginația fantastică și cu atât mai accentuată în acest sens, cu cât sunt mai bine înze-

strați. E o dispoziție congenitală, foarte asemănătoare cu sentimentul religios. Să observăm de asemeni că toate religiile oferă o parte considerabilă de fantastic, ca primă pentru credincios. Și e tocmai fantasticul care provoacă miracolul credinței.

Copilul nu merge atât de departe. Ii trebuie povești cu zâne sau cu stafii. Seara transformă în fantome arborii și rufe de pe frânghie. Copilul are curiozitatea instinctivă a lumii celeilalte și deci savantului nu-i rămâne alt mijloc pentru a-și supraviețui, decât să rămână copil din acest punct de vedere.

E o metodă foarte bună de evadare. Lumea reală este hădă, rea, plicticoasă. Asupra lumii reale apasă încarnarea durerosă, vulnerabilă, răufăcătoare.

Dar noi putem evada în această lume fantastică care este opera noastră sau să evocăm fantome plăcute cari au existat poate.

O carte, o arie veche, un pahar de alcool poate constitui cheia evadării.

— Să dormim! Să visăm! spunea savantul extravagant care prefera tovărășia fantomelor, decât societatea celor vii.

POVESTE FARA CUVINTE

DESCOPERIRE

de
C. Cosco

Dacă nu ți-a rămas moștenire dela părinți sau dacă nu faci afaceri, — e greu să tragi nădejde de procop-seală. Munca în genere are tot felul de riscuri. De când începi să uzezi turul pantalonului tot frecându-l de scaun și până la punerea la pensie, omul care muncește n'are bucurie decât odată pe lună, câteva ceasuri: până primește leafa și o împarte. La nevastă, copii, varză și le parcepție.

Ce e de făcut ? s'a întrebat d. Tremurici. Unde să se ducă spre a se procop-si ? Atunci să stea aci unde se află și să pue mîntea la contribuție să descopere ea minunea.

Citește viața miliardarilor americani întocmai ca pravoslavnicii viețile sfin-tilor. Unul a fost vânzător de ziare, altul strânsese pe vremuri mucuri de țigară. Cum au ajuns ei miliardari ?

Au muncit, zic unii. O fi! dar nu merge un leac la toate boalele, căci nu se potrivește cruda cu nesărata. Sunt cazuri, la noi, cari contrazic mijloacele utilizate de cei din America. Să se gîndească la altceva, prin urmare.

Și tot mîntea, pe care o pusese sub presiune, îi amînti d-lui Tremurici un sîat al lui Edison.

„Vreți să vă îmbogățiți ? a răspuns Edison unui ziarist car îi cerceta viața și opera. E foarte ușor. Stai liniștit în camera ta. Rotește-ți ochii peste tot. Fixează apoi cu atenție fiecare obiect din casă. Vei găsi curînd o lipsă undeva, ceva nepractic în alt colț. Vei descoperi numai decât un lucru care trebuie, un obiect care să aducă foloase la milioane și milioane de oameni. Aceasta este invenția. Brevetată, această invenție va aporta miliarde și onoruri. Nu e nici o filosofie. Un moft. Încearcă însă să te uiți bine, învață să observi și nu vei întârzia să descoperi minunea. Este exclus să nu descoperi ceva”.

S'a dus într-o zi la directorul lui dela birou și l-a rugat să-i tae leafa măcar pe o lună. Dacă îi tae leafa, nu poate să mai vină la slujbă pentru acunturi.

Stă prin urmare acasă și privește într-o odaie ; o să privească până i-o ieși... invenția. Cum descoperă drăcia, cum o brevetează și cum se umple de bănet.

Amorțește toată ziua pe un scaun. Lipsește doar câte un ceas la ora de masă și seara la culcare. Privește la tot ce este în odaie și-și împarte pe ore obiectele din cameră.

Câte ore sunt într-o lună ? Dacă privește numai opt ore pe zi, vine 240 de

ore pe lună. Sunt destule lucruri în odaie.

La șase scaune s'a uitat vre-o patru zile, câte cinci ore la fiecare scaun. Are apoi ferestre multe și duble, pe urmă i-văre, cârlige contra vîntului, să nu se spargă geamurile. Dar tablouri pe pereți ?

A privit apoi soba și s'a gîndit la un aparat care să încălzească fără nici un fel de combustibil și, în acelaș timp, să vindece de cancer pe cel care ar sta cu spatele la ea ; s'a uitat la un birou de stejar și a imaginat un buton, care, la cea mai mică apăsare, să înlocuiască pe funcționar sau să repare, cu garanții de trăinicie, pe un preț extramodest, galoșii rupți, ori să achite, la cerere, leafa pe un an unui slujbaş obișnuit să piardă dimineața condica de prezență.

Dar într-o cameră de gospodărie se gă-sesc, firește, multe marafeturi — până și ploșnițe. Oare ploșnița, prin deprin-derea ei curentă (sugerea de sînge) n'ar putea să înlocuiască întreg personalul fîscului ?

— Răsuflat ! Răsuflat ! strigi d-ta, asta s'a inventat de mult ! La toate au-toritățile găsești ploșnițe.

S'a uitat la bibliotecă. Iată o carte. A fost scrisă cu trudă, cu sînge chiar. Cartea a fost dată librarului... Librarul n'a plătit-o nici acum editorului, care, la rîndu-i, n'a achitat-o scriitorului. Scrii-

torul e un necăjit cu nevastă și copii. S'a gîndit d. Tremurici : ce ar putea scorni el ca această carte să poată aplica sancțiuni imediate împilatorului ei ? De pildă, un volum prevăzut cu ciomag. În România, însă, nu prea se citesc cărți ; se citesc liste de bucate, alișe sau în palmă. Nu, nu. Invenția n'ar face pa-rale.

Și s'a uitat d. Tremurici la altele. Zile după zile s'a uitat la o oglindă. A descoperit... că el s'a mai sluit.

A văzut în urmă o fotografie a lui de acum douăzeci de ani. A privit multă vreme fotografia și a descoperit... urme de lacrimi pe obraz.

Se încheia luna. Multe dibăcise d. Tremurici, dar nu ceva care să valoreze, care să aporțeze. În gînd și-a zis că Edison este un farsor. Sau dacă Edison nu este farsor, atunci el, Tremurici, nu-i din ștola acelora cari, privind, pot dibăci ceva de temei.

Era dezolat. Ba intenționa — fiindcă găsea că nu mai este bun de nimic — să-și facă seama.

Plouat, în ultima zi a infructuoaselor sale cazne, s'a adresat umilit nevastei !

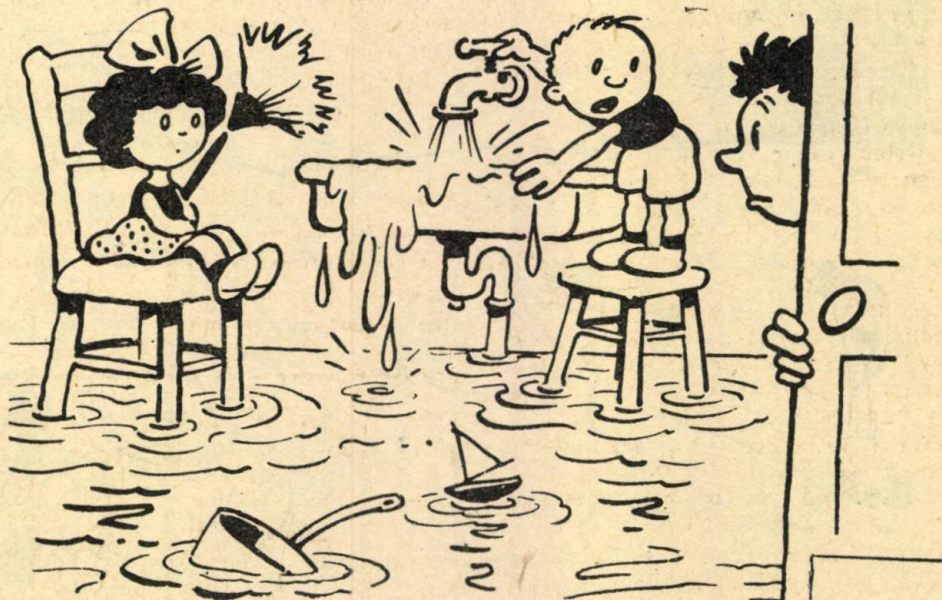
— Dragă, eu nu mai trebuie să trăiesc. N'am inventat nimic !

Un hohot de rîs a fost răspunsul soției care, de o veselie fără pereche și cu înfățișare de fetiță de 18 ani, a adăo-gat :

— Privește-mă și pe mine, dragul meu, cum ai privit lucrurile din odaie. Pe mine mă privești numai o clipă, atît cît să-mi auzi părerea.

— Ei, și ?...

— Dragă bărbate, ești mai mare ca Edison, fiindcă ai descoperit fericirea casnică. Dacă poți tu, care ești un ne-astâmpărat, să stai în casă o lună, ne-apărat că stai și un an și o viață de om. Rămâi deci să lăptezi copilul, că eu mă duc... să fac treabă de bărbat !

— Ce făcurăți, blestemaților ?...

— Ne-am jucat de-a apărarea Olandei... și Lenuța a dat ordin să inundăm tot teritoriul !...

RĂPIREA

Pentru a putea practica în mod ireproșabil meseria de șofeur, îți trebuie o filozofie superioară, un optimism robust și un dispreț total față de clevetitori.

Ilie Flăcăneată avea toate aceste însușiri rare.

Desgustat de teatru, unde nu recoltase decât decepții, el deveni șofeur de taximetru. Invăță în grabă cum trebuie condusă o mașină și își făcu debutul într-o zi pe piața Cercului Militar.

Puțin câte puțin, câpătă experiență și mândru de misiunea și prerogativele sale, deveni un șofeur desăvârșit.

Intr-o zi, pe la orele șapte, trecea încet cu mașina pe o stradă periferică, când deodată se auzi chemat:

— Psst! Taxi!

Ilie se opri și văzu cu uimire, la fereastra unei case cu etaj, un om cu pălărie tare care îi făcea semneperate.

Ilie Flăcăneată se opri stupefiat. El văzu pe necunoscut coborând pe o fringhie cu noduri, sărind pe trotuar și alergând spre el.

-- Șofeur, exclamă străinul, îți dau

trei mii de lei dacă ne duci repede la Târgoviște!

Era un chilipir pe care Ilie nu ar fi vrut să-l scape.

Necunoscutul flueră într'un anumit fel și o fată tânără apărui la fereastra imobilului din față.

— Coboară repede, Mimi!

Tânăra fată se lăsă să alunece până la pământ și înfășurându-și umerii cu un șal, intră în mașină.

— Repede la Târgoviște!

Ilie puse mașina în mișcare și aplecat pe volan începu să reflecteze:

— Ce semnificație avea această întâmplare? Părea să fie vorba de o răpire. Ducea, desigur, în mașina sa pe doi îndrăgostiți, pe cari părinții neîmblânziți, încercau să-i despartă.

Se vedea luând parte activă și glorioasă la această răpire romanțioasă. Iși imagina pe colegii să citind uimiți în ziare.

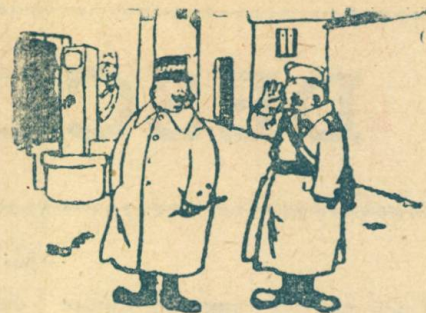
UN SCÂNDAL ENORM

Răpirea d-rei Isabela X

Interview cu șofeurul Ilie Flăcăneată

Se vedea fotografiat din față, din profil și trei sferturi și scriindu-și memoriile pentru revistele ilustrate.

Deodată se opri în fața unui Stop.

— Domnule general, am o rugăminte: împrumutați-mi un moment chipiul d-voastră să-mi fac o poză.

— Treci peste stop! strigă tânărul din mașină!

Ilie se întoarse indignat:

— Cum? Să trec peste stop? Vreți să mă amendeze?

— Fii fără grije! Am vorbit la serviciul circulației!

Ilie, fără să creadă un cuvânt, micșoră viteza. Dar agentul de circulație făcu un semn amical celor doi îndrăgostiți, după care se adresă șoferului:

— Mână, băete! Grăbește, căci transportați pe Romeo și Julieta.

Fără să încerce să deslege enigma, Ilie dădu viteză și în curând eși din oraș.

Dincolo de barieră însă, un automobil particular tășni dintr'o străduță laterală. În spatele șoferului se aflau doi bărbați cari făceau semneperate.

— Iată-i! strigă tânăra răpită. Acum e acum!

Logodnicul ei îl bătu pe Ilie pe umăr spunând:

— Șofeur! Ia-o la stânga. Repede!

Ilie nu mai știa ce să creadă. El atribui această schimbare de itinerar apariției detectivilor.

Aventura devenea interesantă.

Deodată se auzi un claxon. Poliția era pe urmele lor.

— Ți-ai luat revolverul? întrebă tânăra fată pe răpitorul ei.

— Nu.

— L-ai uitat? Suntem pierduți.

Mașina se opri brusc pe malul unui lac. Mașina urmăritorilor se opri la câțiva metri, iar cei doi detectivi se apropiară de lac, încercând să pună mâna pe frumoasa răpită.

Atunci, cu un admirabil elan cavalesc, Ilie veni în ajutorul ei. Dar zbirii capturaseră pe tânăra fată și o târau spre mașină.

Ilie se repezi la cei doi polițiști și începu să le cărăbănească o serie formidabilă de scatoalce.

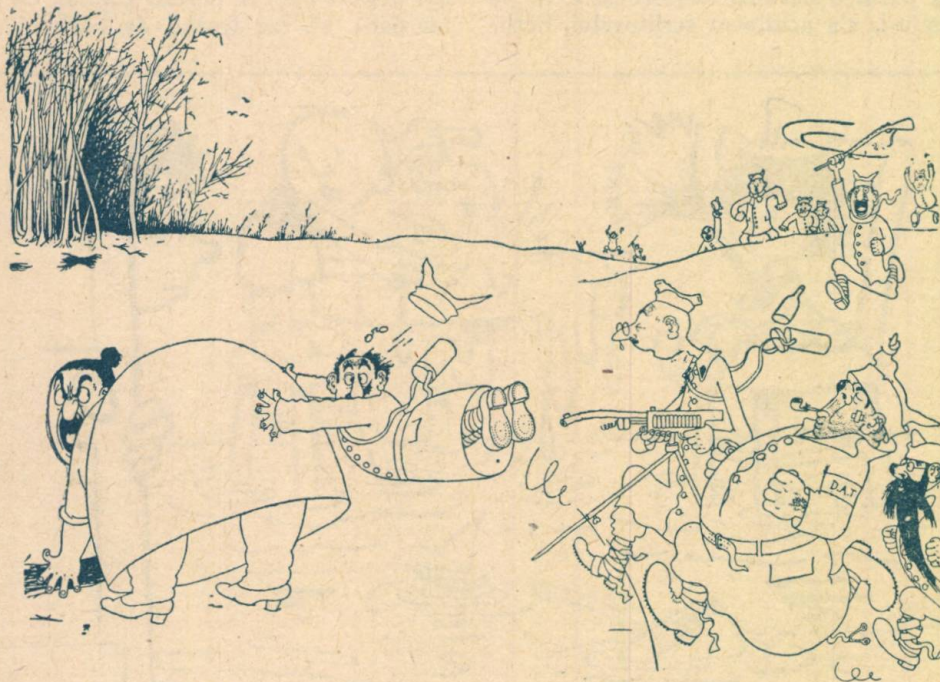
În acest moment, unul din urmăritori se opri și exclamă surprins:

— De ce te amesteci, domnule?

— Cum să nu mă amestec, mizerabililor? Lăsați fata în pace, fiindcă altfel, veți avea de afaceri cu mine!

Dar „fata” îl privi furioasă:

— Ești nebun? zise ea. Nu vezi că turnăm un film de cinematograf?

FRICA DE PARAȘUTIȘTI...

— Crezui că e o parașută!...

TRUCUL lui Nae

Sardanapal Pritocescu veni în seara aceea la cafenea mult mai de vreme decât de obicei. Partenerii săi obișnuiți nu sosiseră încă. În schimb, se afla prezent prietenul său Nae Potcovescu, care părea preocupat, îngândurat, neliniștit.

— Ce ai, Nae? îi zise Sardanapal. Nu prea arăți bihe astăzi.

— Intr'adevăr, admise Nae. M'am certat din nou cu nevasta și, după cum știi, am oroare de astfel de scene.

— Înțeleg... Totuși sunt surprins...

— Să-ți explic... Cearta s'a iscat din cauza cochetăriei nevestii. Îi place să fie bine îmbrăcată și nu consimte să poarte de două ori aceeași rochie.

— E excesiv...

— Cred și eu. Când mi-a arătat a-dineauri factura croitoresei, am cam strâmbat din nas.

— Mă surprinde că te plângi de eleganța d-nei Potcovescu, celebra elegantă care face admirația întregii Capitale.

— Mai las-o, monșer! Se cunoaște că nu plătești tu notele de plată. Dar ascultă ici... Croitoreasa i-a făcut în primăvara asta două taioare și trei rochi. În total lei 14.575. Recunoaște că e exagerat. Când mă gândesc că eu cu un costum de trei mii de lei o duc de patru ani, nu mă pot opri să nu protestez. Sunt limite peste cari o femeie oricât de elegantă, nu trebuie să treacă. Să nu uite că nu sunt Rockefeller...

— Ai dreptate.

— De altfel, trebuie să recunosc, croitoreasa nevestii este foarte eficientă. Își cumpără furniturile direct de la sursă, ceea ce îi permite să lucreze cu prețuri de concurență... Dar oricât...

— Firește...

— Nevasta spune că e cea mai bună croitoare din București. Dar, sincer vorbind, nu-mi dă mâna... Sunt om sărac. Ferice de d-ta. Nu te aud nici-odată plângându-te de extravagantele vestimentare ale nevestii.

— A! eu am secretul meu.

— Zău? Ai descoperit o metodă pentru astfel de cazuri?

— Da, o metodă foarte simplă, dar foarte practică.

— Spune-mi-o și mie. Ți-aș fi recunoscător!

Trebuie să-mi făgăduiești însă că nu vei spune nimănui!

— Ți-o jur!

— Ei bine, să-ți spun. În fiecare lună îi aduc nevestii un număr din

revista „Moda”, o publicație care documentează pe femei cu privire la ultimele creații ale sezonului. Primăvara asta, după ce a frunzărit revista, nevestă-mea mi-a spus: — „În primăvara asta nu-mi lucrez nicio taletă. N'am nevoie de nimic. Eu am întrebat-o candid: „Cum așa, draguțo?” —

La care iubita mea nevestică mi-a răspuns: — „Am citit „Moda” și am văzut că modelele de anul trecut nu s'au schimbat. Pot deci să îmbrac toate rochiile din primăvara trecută.

Când am auzit asta, mi-am sărutat nevasta pe amândoi obraji și m'am felicitat în petto de stratagemă mea: lipisem coperta ultimului număr al revistei „Moda” de anul acesta, pe un exemplar de anul trecut!

Cum să purtăm masca de gaze

veselia

Americănești

HOTEL LINIȘTIT

Avizul de mai la vale se găsește spânzurat în fiecare odă a unui hotel care s'a deschis de curând în orașul Dalton-City, din America.

„Proprietarul hotelului informează pe d-nii călători că nu este răspunzător de nimic din ceea ce privește securitatea lor personală ori a bunurilor ce le posedă.

D-nii călători sunt rugați să aibă totdeauna grijă, când schimbă focuri de revolver, ca nu cumva vre-un glonte rătăcit să atingă servitori sau persoane streine de discuția lor.

D-nii clienți sunt ținuti personal răspunzători pentru orice stricăciuni aduse mobilei, adică: oglinzi, geamuri, vase, etc., sparte cu ocazia conversației.

Cheltuelile de înmormântare se plătesc separat și sunt deasemeni personale.

Dacă vor d-nii călători, pot încheia o asigurare de viață pe tot timpul cât locuiesc în hotelul nostru. Administrația nu ține socoteala de plângerile privitoare la chipul cum este făcut serviciul. Toți servitorii noștri sunt înarmați cu revolve automate și granate de mână, așa că d-nii călători se pot explica direct cu ei!

Hotelul nostru fiind de primul rang și rezervat unei clientele elegante și selecte, d-nii călători sunt poftiți să se poarte ca niște adevărați gentlemani”.

Fără comentarii!

Medicul automobilist. — Repede, puțin aer ca să-și revină din leșin!

SIMȚ PRACTIC

Edison avea în Florida, în orașul Fort Meyers, o instituție unde instalase peste tot aparate electrice și hidraulice care contribuie să ușureze viața modernă. Intr-o zi, Edison conducea, spre a vizita casa, un grup de prieteni și admiratori cari se extazia în fața feluritelor înlesniri presărate aproape peste tot. Însă în grădină, o cruce de barieră care bloca o alee și nu lăsa să treacă decât o persoană, mișcându-se foarte greu, mira nespus pe vizitatori. Trebuia făcut un efort mare ca s'o poți urni.

Nimeni nu îndrăznește să întrebe nimic, afară de o doamnă cu părul cârlionțat și buzele roșii.

— Domnule Edison, la dv. totul e perfect, afară de crucea asta de barieră. Ar trebui s'o schimbați ori s'o suprimați!

— Nici nu mă gândesc să fac așa ceva, a răspuns bătrânul inventator râzând din toată inima. Eu am făcut-o să se urnească așa greu: fiecare persoană când o mișcă îmi scoate cincisprezece litri de apă din puțul ce-l am în grădină, apă de care mă folosesc apoi la stropitul florilor!

Ingenioasă născocire, nu-i așa?...

AVERTISMENT AMERICAN

Electricianul terminase de aranjat firele; contactul era stabilit. N'avea decât să le unească. Dar ce naiba, unde era polul pozitiv și unde cel negativ? Lucrătorul uitase cu totul! O clipă de ezitare, apoi:

— Hei, Charlie!

Ucenicul alergă.

— Pune degetul coala!... Bun!... Nu simți nimic?

— Nimic, răpsunse Charlie.

— În regulă. Vezi și bagă de seamă să nu atingi celalt fir, căci rămâi trăznit pe loc!

TENORUL ONEST

— Spectatorul care din greșeală a aruncat o floare este rugat să treacă la direcțiune ca s'o ia înapoi!...

- Căinele ăsta e foarte bun de pază !
— Il deslegi noaptea ?
— Nu.
— Dece ?
— Mă tem să nu mi-l fure cineva !...

PENTRU și Contra DIVORTULUI

PENTRU

Căsătoria fără divorț este o mașină cu vapori fără supapă de siguranță.

George Sand

Nimic nu contribuie mai mult la întărirea legăturilor dintre soți ca facultatea de a divorța. Suportați mai ușor lanțurile când știți că le poți rupe.

Montesquieu

Căsătoria, dacă poate fi desfăcută, va fi mult mai agreabilă, căci fiecare va căuta să se facă cât mai plăcut. Căsătoria indestructibilă asigură pe soții răi de impunitate.

Jules Simon

Divorțul este atât de natural încât, în unele case, doarme aproape tot timpul între cei doi soți.

În Franța, divorțul a fost suprimat ca imoral, înlocuit fiind cu separația. Cred că s'a făcut o greșală, căci dela suprimarea divorțului, el a fost înlocuit într-o măsură impresionantă cu arsenicul și revolverul.

Emile de Girardin

Când doi inși nu se înțeleg, e mai bine să se despartă. Numai oamenii mediocri se încapățânează să rămână și să se

îndrepte cu pași mari spre ruptura definitivă. Despărțirea trebuie să se facă dela prima neînțelegere, spre a se evita pentru mai târziu, amintirea unei vieți mizerabile.

Annie de Pène

Divorțul?... Pentru copii e o fericire, căci nu mai asistă la scenele penibile care preced despărțirea și, prin această, gustă plăcerea de a se vedea soliciți de două afecțiuni cari vor să le câștige preferința.

Odette Dulac

Trebuie să respectăm căsătoria, atâta vreme cât e un Purgatoriu și s'o distrugem când devine un infern.

Erasm

CONTRA

Divorțul, orice s'ar spune, înseamnă prostituție.

Proudhon

Tolerarea divorțului înseamnă indemnul la prostituție și, în același timp, legalizarea adulterului.

De Bonald

Bărbatul își va părăsi tatăl și mama sa și se va întovărăși cu femeia pentru a forma o singură ființă.

Să nu despărțim deci, ceea ce a unit Dumnezeu.

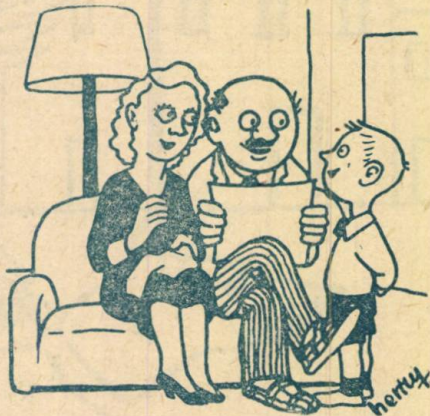
Dela Matei cetire

Căsătoria indisolubilă are valoarea de a fi o aventură despre care nu știi aproape nimic la început, decât că va ține toată viața. Ea prezintă farmecul unei plăceri spre necunoscut, a începerii unei campanii, a intrării la mănăstire. Divorțul, corijând o parte din aceste necunoscute, îi distruge tot farmecul.

Simpla perspectivă a unei despărțiri, răpește căsătoriei demnitatea, caracterul sacru și unitatea sa.

Jules Simon

Divorțul este un element de anarhie morală atât de puternic, încât a fost una

din cauzele căderii primei republici franceze. Putregaiul moral devenise atât de insuportabil, încât poporul a avut o cutremurare de scârbă și a sfârșit totul.

Emile Faguet

Mi-am mărturisit desgustul pentru divorț, care rupe un jurământ și o taină și care înlătură orice sentiment patern. Oamenii cari au procreiat, sunt datori să facă abstracție de propria lor personalitate, pentru a se consacra în întregime desăvârșirii operei lor. Or, divorțul martirizează și demoralizează copilul.

D-na Alphonse Daudet

Ce este libertatea divorțului, decât o travestire legală a „unirei libere”?

Ce este „amorul liber”, decât o prostituție care începe cu un eufemism?

Mgr. Bolo

**Cu picioarele
în apă rece**

Omul bine crescut trăește la amanta sa și moarte la nevasta sa.

Cea mai frumoasă amintire pe care o păstrează o femeie dintr'o legătură, sunt necredințele pe care le-a făcut bărbatului.

Pierzi tot așa repede dragostea unei femei cum ai obținut-o!

Nu sunt decât două feluri de femei: cele pe care le compromiți, și cele care te compromit.

Da, lumea se căsătorește fără să se cunoască dinainte! Ce vrei, dacă s'ar cunoaște cum trebuie, n'ar mai exista căsătorii pe lume!

Viața e o operă de artă foarte grea, și rare sunt cazurile când cineva izbutește unele părți bune!

În chestiuni bănești, acela care ar trebui să-și aducă aminte uită, și acela care trebuie să uite, își aduce aminte!

Nu trebuie să faci vizite prietenilor, dacă vrei să nu le pierzi prietenia!

Ce este dragostea?
O ploaie repede de primăvară!

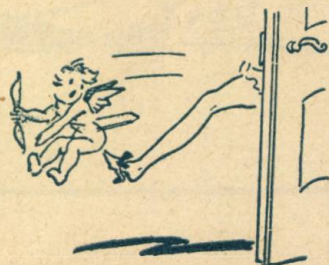
Nenorocirea egalității este că noi n'o vrem decât cu superiorii noștri!

Amintirea unei femei urâte și rele rămâne mai multă vreme gravată în inima bărbatului decât a unei femei bune și frumoase.

Jumătate din ceea ce scriu scriitorii celebri e fără folos, cealaltă jumătate fără efect.

Hotărârea nu este altceva decât arta de a fi crud atunci când trebuie!

Îmbătrânind îți dai seama că răzbunarea este forma cea sigură a dreptății.

— Ah Doamne ! Dece m'a dat mama după un păcătos ca tine !
 — Am apucat de i-am spus că în tinerețe am fost împlânzitor de fiare.

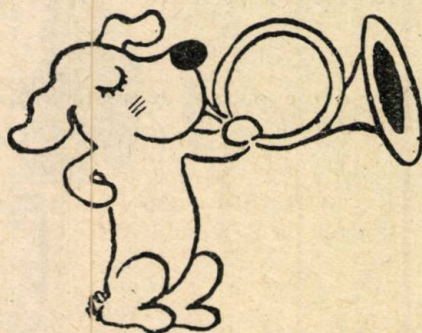
ȘTIRI DIVERSE

AVIZ IMPORTANT

Directorii hotelurilor „Cresus” și „Adonis” de pe litoralul mării Negre ne roagă să vestim pe credincioșii lor clienți că au triplat prețul camerelor și al meselor din pricina vieții scumpe și mai ales fiindcă d. Năsturescu unul din directori, și-a măritat fata în anul ăsta, căreia i-a trebuit să-i dea 2 milioane lei dotă.

Din pricina acestei sporiri considerabile, direcțiunea se vede nevoită să reducă și din mărirea porțiilor de mâncare, a servitorilor și din cantitatea politeței rezervate fiecărui client! Doar murdăria din odăi n'o fost redusă. Minunata balustradă de beton armat dezarmat a fost totuși vopsită din nou și împodobită cu frumoase poze tăiate din felurite reviste ilustrate. Spre a îngădui unui număr mai mare de vilegiaturiști să admire răsăritul soarelui din mare, d-nii Năsturescu și Petrăchescu nu vor mai lăsa să răsăre soarele odată pe zi cum era obiceiul în ani trecuți. Anul ăsta soarele va răsări de patru ori pe zi. Duminica și în zilele de sărbători legale el va răsări de câte șapte ori. Directorii hotelurilor sus citate roagă pe locuitorii comunelor învecinate să ierte reducerile de lumină pricinuite de aceste dese răsăriri de soare.

Cititorii „Veselliei” se vor bucura de o reducere de 1 la sută dacă vor veni întovărășiți de prietenele lor.

MARI LUCRARI MUNICIPALE

Bucureștii au fost deunăzi amenințați de o mare inundație! ne declară cu un grațios surâs unul din consilierii ce conduc treburile obștești ale metropolei noastre. Nu vrem să se mai producă așa ceva. Trebuie luate măsuri de urgență. Locuitorii Capitalei nu trebuie să se teamă de nimic. Două soluții au fost propuse consiliului municipal, care este pe cale să le examineze cu cea mai mare atenție posibilă.

Iată prima: este vorba să se introducă în albia Dâmboviței un burete uriaș în stare să absoarbă sute de hectolitri de apă. Buretele ăsta va fi oferit

în mod gratuit de d. Niță Pitpalac, care avea de gând la început să șteargă cu el toate datoriile ce le are la băcani și cârciumari...

A doua soluție e și mai interesantă. Este vorba să se transforme cablurile subterane ale societății de telefoane în așa fel ca prin ele să se poată scurge apa ca prin niște canale. O comisie de studii a și fost aleasă, comisie care își va sfârși lucrările peste vreo 10-12 ani. Credem că toate lucrările astea uriașe vor fi gata cel mai târziu în anul 2000.

Inaugurarea lor va fi făcută de d-na Lucia Sturza Bulandra, despre care nimeni nu se îndoește că va fi și atunci prima amorează a teatrului de pe cheiul Dâmboviței...

CUM SE SCRIE...

Anunț apărut într'un ziar care apare la Timișoara:

„Madam Ionescu, moașă cu diplomă, locuind în strada Păcei No. 14, primește consultații la orice oră din zi și noapte. Prețuri reduse pentru militari”.

Compătimesc din tot sufletul pe bieții militari în poziție cari vor fi nevoiți să recurgă la serviciile acestei moașe timișorene...

★

Extras din „Mica Publicitate” a unei gazete cu cititori puțini și sarcini multe:

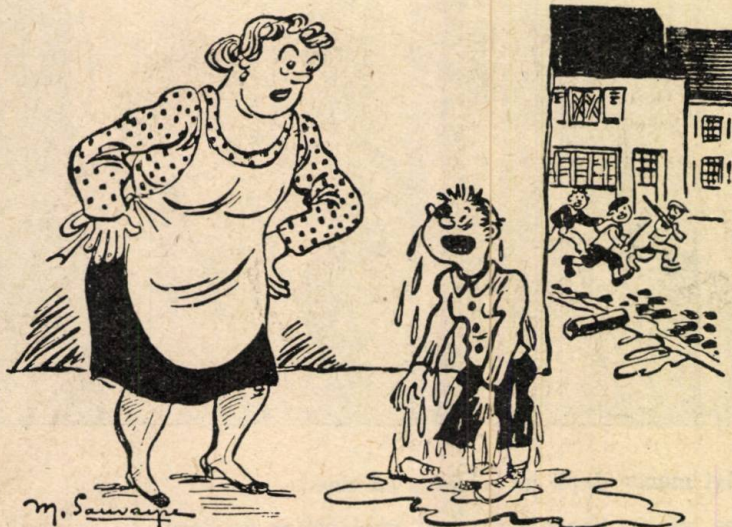
„Se caută de urgență, pentru o familie stabilită în orașul Ploiești, o jupâneasă în felul unui fecior”.

Jupâneasă în felul unui fecior!!!

Aviz tuturor hermafrodiților din țară! Au acum cea mai bună ocazie să poată găsi un post bun...

UN SFAT

Laudele răsuflăte
Sunt parale aruncate.
Ascultați deci sfatul meu,
Care nu e rău:
Pentru neurastenie
Sau pentru ipohondrie,
Pentru soții plictisiți
Pentru cei desamăgiți
Pentru relele morbide,
Pentru fetele... timide,
Pentru candidații morții
Și pentru ratații sorții,
Nu există un alt leac
Decât „Niță Pitpalac”.

— Ne-am jucat de-a războiul... Eu făceam pe submarinul inamic și m'au scufundat!

O NOUA FABULA DE ESOP

Scena se petrece în Africa, într-o zi când soarele strălucea mai abtîr ca totdeauna. Unei cămile de parte bărbătească îi venise vremea să se însoare.

De, era și el dornic să-și aibă casa sa. Se duse la un pețitor și-i spuse dorința sa.

— O! dragul meu, răspunse pețitorul, ai picat tocmai când e mai bine! Am o tănără cămilă. atît de dulce că-ți vine s'o mănânci, mai multe nu! E foarte inteligentă, nu se vaetă cum au obiceiul să facă altele de seama ei, e econoamă, are ochii frumoși, gura delicioasă, picioarele subțirele, șoldurile... în fine, e o fată cum rar poți găsi în ziua de astăzi; dar vai, are un mic, foarte mic cusur!

— E cumva înfirmă?

— Da.

— Ce beteșug are?

— N'are cocoașă!...

P. T. T.

Un cetățean american care nu prea era în curent cu istoria Angliei a trimis lui

William Shakespeare
Straword-am-Avon
Anglia

Europa

o epistolă pe plicul căreia avusese grijă să adauge: „Personal”, de teamă ca vre-un indiscret să nu desfacă plicul. Dar nu s'a întâmplat nimic. Epistola a trecut de două ori Oceanul și s'a înapoia expeditorului cu următoarea mențiune peste adresa lui William:

„Destinatarul a încetat din viață în ziua de 23 Aprilie 1616!...

De fel descurajat, Americanul nostru s'a hotărît să scrie altui dramaturg celebru. Mi se pare că lui Sofocle ori Euripide!...

Despre speranță

— Cugetări contradictorii —

Fericirea începe cu speranță; nenorocirea, cu pierderea speranței.

Speranța este un împrumut făcut fericirii.

Speranța e bogăția celor cari n'au nimic.

Speranța e pâinea de toate zilele a nenorocitului.

Speranța e steaua care merge înaintea noastră, la fel cum a călăuzit pe cei trei magi.

Speranța e o sirenă ce cântă nespuse de frumos, dar care are grije să dispară repede în valuri.

Speranța e un plasament de iluzii ale cărui dobânzi nu prea sunt plătite.

Speranța face pe om să trăiască, dar nu-l hrănește!

Speranța nu este de cât o șarlatanie care ne înșală mereu.

Speranța e o poliță trasă asupra fericirii ce trebuie să vină, mereu protestată de evenimente și mereu refnoită de iluzii.

Bolile lungi macină durerea, la fel cum speranța macină bucuria!

Pentru cei betegi, speranța este cel mai bun medic care există.

Speranța, cu toată înșelăciunea ei, îngăduie cel puțin să mergem spre capătul vieții pe un drum plăcut.

Viața e un șirag de mărgele iar speranța ața pe care sunt înșirate!

Cui i-a rămas un pic de speranță, îi mai rămâne și un pic de fericire!

Fericirea care ne lipsește e înlocuită prin speranță.

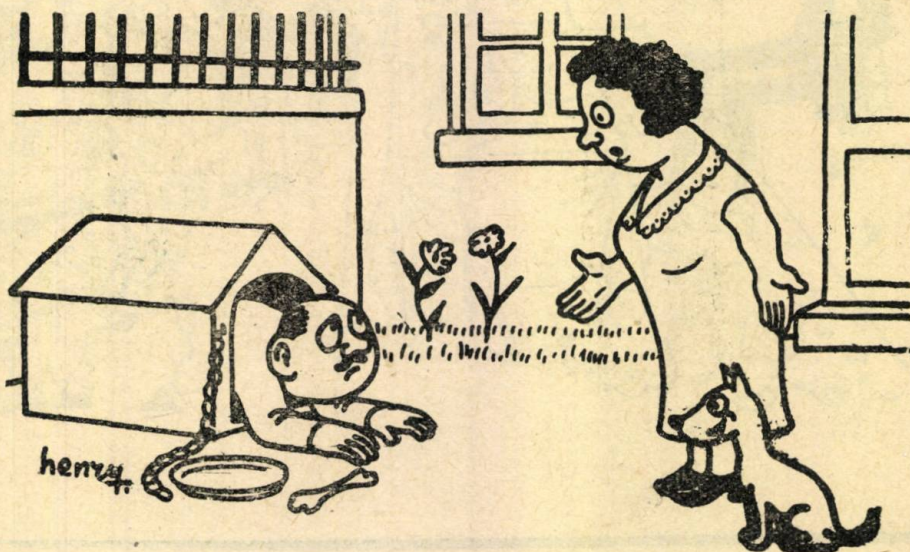
E totdeauna bine să așezi fericirea înaintea speranței.

Dragostea și speranța sunt singurele capitaluri pe care nu ți le poate lua nimeni.

Viața fără speranță e o povară; cu speranță, ea se preface în bucurie și fericire.

Speranța e viața noastră. Fără speranță viața n'ar mai fi viață!

Speranța e unul din cele mai puternice tonice.

— Acum te-ai încredințat și tu că Azorică nu prea are loc în cotețul ăsta nou!...

Nu dați niciodată sfaturi

Când l-am întâlnit deunăzi pe prietenul meu Ilie, vechiul meu camarad de școală, de oaste și de luptă anti-antialcoolică, m'a surprins înfățișarea lui jalnică, deprimată, desnădăjduită.

L-am luat de braț și l-am dus împotriva voinței sale la prima bodegă, unde în fața unui șpriț la ghiață, a început să-mi istorisească fără fraze, trista și nemărginita lui dramă sufletească:

— Am întâlnit-o într-o seară pe strădă... I-am vorbit atât de blând încât a părut că înțelege bunătatea mea sufletească și m'a urmat până acasă, unde s'a simțit dela început ca în sânul lui Avram. Imi plăceau ochii ei mari și credincioși cari nu-i păraseau pe ai mei nicio clipă... O duceam peste tot cu mine, la toți prietenii mei, cari o mângâiau

și o răsfățau ca pe un copil. De când a plecat nu-mi mai regăsesc liniștea. Mă învățasem atât de mult cu ea! Ah!

— Era curată?

— Te cred. Ii făceam baie odată pe săptămână.

— În Dâmbovița?

— Nu. În bucătărie.

— Și a plecat?

— Da. Într-o seară s'a luat după un câine și nu s'a mai reintors. Din ziua aceea umblu ca un nebun. Ah! dac'ași putea s'o regăsească!

— Dă un anunț în ziare.

— Glumesti?

— Deloc. Poate că o găsește cineva care o aduce contra recompensă. La hingheri ai fost?...

— La hingheri? Ce să caut acolo. Am impresia că-ți bați joc de mine!

— Vai de mine, Ilie! Se poate să crezi una ca asta? În definitiv, dacă ești atât de susceptibil, n'ai decât să mă slăbești cu cățelușă asta a ta...

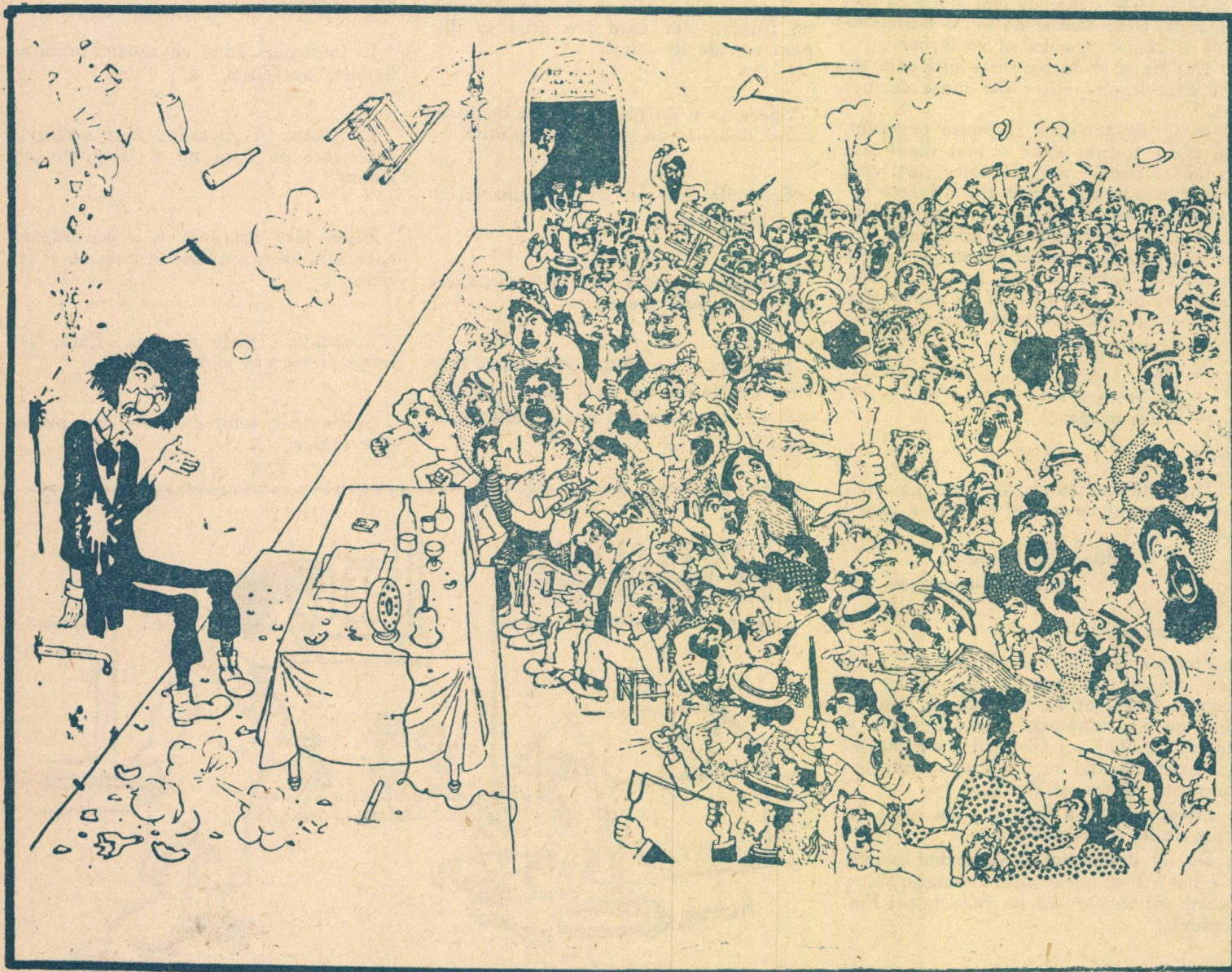
— Care cățelușe?

— Căteaua pe care spui că ai pierdut-o!

— Ce cătea, măi băte? Eu îți vorbesc de prietena mea, de iubita mea Adela, care s'a luat într-o seară după un câine Griffon și nu s'a mai întors de atunci acasă.

— Bată-te să te bată, Ilie! În cazul ăsta pierderea nu-i atât de mare cum credeam. Ce zici? Mai bem câte un șpriț?

— Facă-se voia ta, Costică. Dar să știi că sunt trist mă, trist ca o înmormântare cu dricul primăriei!

— Incetați, vă rog! Altfel, o să mă faceți să cred că discursul meu nu vă interesează de loc.